

Hàng Xóm Bá Đạo

Contents

Hàng Xóm Bá Đạo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	32
8. Chương 8	36
9. Chương 9	42
10. Chương 10	46
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	66
14. Chương 14	71
15. Chương 15	79
16. Chương 16	84
17. Chương 17	92
18. Chương 18	97
19. Chương 19	103
20. Chương 20	105
21. Chương 21	110
22. Chương 22	117
23. Chương Ngoại Truyện 1 – Vũ Thu Minh: ” Cậu Là Bạn Tôi”	123
24. Chương Ngoại Truyện 2: Bùi Đức Duy	125
25. Chương Ngoại Truyện 3 – Nguyễn Minh Thư: ” Cậu Bạn Nhà Bên	130

Hàng Xóm Bá Đạo

Giới thiệu

Một câu chuyện tình yêu học đường với motif đã cũ xì, nửa trong sáng và nửa đen tối. Không có sóng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom-ba-dao>

1. Chương 1

Chương 1

- Thư! Dậy đi! Dậy đi học!

Mặt trời đã treo ngược trên cành cây ngoài khung cửa sổ. Tiếng thúc giục vờn quanh tai làm Thư muốn ngủ lảm mà ngủ hồng có nổi. Chẳng cần đoán cũng biết hung thủ của vụ án quấy nhiễu người thích ngủ nướng này là ai.

Nó biết, nhưng kệ, chỉ biết bây giờ nó rất buồn ngủ!

Thư trùm kín chăn vòng qua đầu, giọng ngái ngủ lí nhí đáp lại:

- Học cái con khi! Người ta muốn ngủ! Mười lăm phút nữa thôi. . .

Phong nghe vậy không nhịn được thở dài. Lần nào gọi nó dậy đi học thôi mà cũng như đi đánh trận vậy!

Nhìn đồng hồ đã bảy giờ kém hai mươi, gã không biết phải làm thế nào gọi được heo con thích ngủ nướng này nên bất đắc dĩ dùng đến phương án cuối cùng. Phong xốc chăn lên, chui vào đó, vòng tay qua eo Thư và thì thầm bên tai nó:

- Được, vậy để tớ ngủ nướng cùng cậu.

Thư giật mình bừng tỉnh, cơn buồn ngủ của nó lúc này bỏ nhà đi bụi mất tiêu. Nó bật phắt dậy:

- Cậu. . .cậu làm cái gì vậy? Sao. . .cậu dám trèo lên giường tớ?

Gã cười hề hề, như “người” nói:

- Tại bệnh ngủ nướng của cậu mãn tính quá nên tớ cũng muốn thử được lây nhiễm một chút xem cảm tưởng ra sao.

Thư nghe vậy đột nhiên có một cảm giác. . .không đỡ được.

May mà nó vốn quen bản tính của Phong nên coi như chuyện thường tình chứ là người khác thì kiểu gì cũng để lại một dấu chân trên mặt gã rồi!

Phong vốn là bạn thanh mai trúc mã của Thư từ nhỏ. Ba Thư vừa là bạn cùng ba Phong thời chiến, vừa là cấp dưới công ti của ba Phong nên cả hai nhà có quan hệ rất thân thiết như một gia đình. Trong mắt Thư, gã lúc nào cũng rất trẻ con và còn rất gian manh, trắng trợn.

Ừm, nếu như suy xét lại thì Phong quả thật có rất nhiều ưu điểm. Về ngoài trông rất bảnh với mái tóc màu hạt dẻ, cằm hơi nhọn, hõm mắt sâu và vóc dáng cao cân đối. Bất kể là chơi thể thao hay học tập thì Phong

đều vượt trội hơn bất cứ ai. Thư đã cố gắng học thật chăm chỉ nhưng vẫn là thua gã hăn một bậc, thể thao lại càng không nói đến.

Mỗi lần ở bên cạnh Phong, nó đều không kiềm chế được nhịp tim đập bất chấp nhịp điệu của mình. Nhất là gã lại hay có những động tác rất thân thiết. Giả dụ như Phong thỉnh thoảng hay thích nghịch tóc nó, đôi lúc cắn tai nó, còn có ôm nó từ phía sau. Nếu không phải Thư biết lý do vì sao gã làm như vậy thì chắc chắn nó sẽ hiểu lầm Phong thích nó.

Ngọn nguồn của việc này cũng là vì xuất phát từ sự kiện sinh nhật Phong vào năm lớp chín. Khi ấy, Phong sang hăn nhà nó đòi quà. Nhưng nó thì không có nhiều tiền và chẳng biết tặng gì. Kết quả, Phong chỉ vào con gấu Teddy mà ba nó mua tặng nó sau chuyến công tác bên Nga. Nó không đồng ý, nhưng gã cứ một mực đòi, kết quả giằng co một hồi con gấu bông rách luân. Đã thế, Phong còn không biết ngược quần lấy nó. Gã bảo người nó giống y chang con gấu bông xấu xầu xấu kia, tóc nó mượt cứ như lông con chó nhà gã rồi kết luận gã không thích ôm chó nên quyết định ôm nó. Cứ như vậy cho đến tận bây giờ.

Thư không dám nói với Phong rằng nó rất thích Phong. Nó sợ Phong sẽ từ chối nó. Mọi người xung quanh đều bảo nó không giống con gái, nó tuy thua gã về thể thao nhưng đủ để thắng khối nam sinh. Trong khi các nữ sinh khác đua nhau ép tóc, làm quần thì nó lại cắt cùn cùn. Trong khi các nữ sinh muốn kéo nhích váy đồng phục lên để chân dài ra thì nó lại mặc thêm quần lửng lồng vào phía trong váy. Nó học chuyên Toán, Lý, Hóa trước một đám gần như toàn nam sinh nhưng rất tự nhiên thoải mái và hòa đồng. Nó không nữ tính, không xinh đẹp nên chẳng đủ một phần trăm tự tin rằng Phong thích nó bởi nếu coi nó là con gái thì Phong đã chẳng không chút ngưng ngừng nào ôm nó như vậy.

Thư thở dài thườn thượt, uể oải vừa bước xuống giường vừa bắt mân làu bàu:

- Thì đây là được chứ gì! Rắc rối quá!

*

* *

“Cọt kẹt! Cọt kẹt!...”

Thư hí hà hí hục phát huy hết công dụng của tất cả các tế bào thần kinh thực hiện chức năng vận động trong cơ thể để mà đạp xe chở cái bao tải gần bảy chục kí. Thế mà cái bao tải cao hơn một mét tám kia ung dung thảnh thơi ngồi phía sau, cứ thỉnh thoảng lại “Nhanh lên tí!”, rồi là “Sắp muộn rồi đấy!” làm nó như kiến bò chảo lửa.

Rốt cuộc thì được một lúc lâu sau, nhin không nổi nữa, nó bèn thắng xe lại, ngoái người về phía sau nhìn nhó nhìn thủ phạm đang nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật:

– Cái thằng Phong giựt này, rốt cuộc cậu có để cho tớ lái xe không thì bảo?

Phong gật đầu, chớp chớp mắt ra vẻ vô tội nói:

- Có mà!

Khóe môi thư co giật, mãi mới bật được ra một câu:

- Vậy này giờ ai đằng sau nhiều sự?

Gã bày ra bộ mặt như con nai vàng ngơ ngác:

- Oh, hí hí, quên mất, nhớ không nhầm hình như là tớ thì phải!

Gân xanh trên trán Thư nổi lên, báo hiệu “ai đó” đang kiềm chế cơn giận. Nhưng hung thủ thì không biết điều đó, gã nở nụ cười lỏng lẻo và tươi mới như gió xuân để thêm vào một câu giết người không đến mạng:

- Cũng tại cậu đạp xe chẳng khác gì rùa bò với cái tư thế như nông dân thái bèo thái bèo cho heo nên cảm thấy bức xúc thay cho cái xe đạp này á!

Con giun xéo lăm cũng quần, cục tức trong cổ nó do một lực tác động từ bên ngoài vào thể nào mà vọt lên não làm nó không kìm diên tiết được gất lên:

- Khỉ khò! Sao ông không đi xé hộp nhà ông ấy ông tướng! Leo lên xe đạp nát của tui làm chi?
- Không thích! Đi con ngựa sắt cà tàng nhà cậu thích hơn, nghe tiếng cọt cà cọt kẹt như thể sắp trở thành phế thải ở cửa hàng sắt vụn đến nơi, thực vui tai à nha

~Học máu mồm!

Thư thật nghi không biết trong quá trình chăm sóc, nuôi dưỡng Phong hồi bé, bác gái có phải hay không đánh rơi gã vào bồn cầu nhà vệ sinh để cho ra đời một con người hỗn hợp của các nhân tố đồi bại cùng vô số tế bào biến chất không? Cái tên khốn này sao lại khiến người ta ghét thế nhỉ!?

Nó tức mình xuống xe, đá một phát vào chân Phong:

- Lên lại!

- À, tuân lệnh! – Gã bĩu môi nắm lấy vé đan xe rồi lên yên trước – Mời tiểu thư lên xe ạ! Tiểu thư ngồi cẩn thận không rách váy ạ!

Thư cúi khinh ngồi xuống, nhân tiện đưa tay lên véo hông Phong cho gã bớt cái thói cọt nhả ấy đi.

Phong bị véo mạnh, bất mãn xoa hông lẩm bẩm:

- Cậu đúng là phần tử bạo lực mà!

. . .

Dừng xe lại trước cổng trường, Thư dùng kính công khỉ xỏng chuồng nhảy tọt xuống làm gã giật thót tim. Gã đang định ngoái lại mắng nó một trận thì đã thấy nó phẩy phẩy tay ý bảo gã cất xe vào nhà xe. Phong không biết nói chi thêm đành trước tiên đi gửi xe cái đã rồi có gì tính sau.

Thư nhanh nhẹn bước về phía lớp học của mình, vừa vào đến cửa lớp, ngay lập tức một giọng Opera cao vút vang lên náo động căn phòng:

- Thư!!!

Duy từ chỗ ngồi chạy như bay về phía nó, một bộ dáng hí hửng như chó đón chủ về. Cả lớp đối với việc này giống như thấy ánh sáng vào ban ngày nên từ trước khi cậu ta co cẳng lên thì ai nấy đã thi nhau bịt tai lại. Cái giọng đã ồm ồm như loa phát thanh chấp mạch của Duy lại thêm cậu cứ cố gân cổ hét thật to làm ai nghe cũng cảm thấy không tài nào lọt tai được.

Thư cũng như bao người trước lườm được vụ này lên vất chéo tay ra đằng sau lưng cười rất chừ là hiền lành giờ chân lên một sút giữa cằm Duy. Cậu hơi ngã người về đằng sau, vớ được ngay cái bàn liền vịn vào đó. Xong, cậu hơi xoa xoa cằm rồi lại tiếp tục xô lên vòng tay ôm lấy cổ Thư, cười meo meo mà nói:

- Thư yêu, má cậu có làm đồ ăn sáng không? Nên chia sẻ chứ nhỉ?!

Nó nhăn nó chắc nịch đáp:

- Không có! Có cũng không cho!

Cái tên to xác mà bé não này cũng là một trong những cái nợ rất đáng phải kể đến. Nhà rõ ràng giàu sụ nhưng hay ăn ké đồ ăn mẹ Thư nấu cho nó, thỉnh thoảng còn mặt dày so với người – nào – đó vác xác đến nhà nó ăn cơm.

Cái bộ dạng chết đói năm bốn lăm ấy có lẽ chỉ có những thành viên trong lớp này biết. Còn ở ngoài thì đúng một hình tượng ga lăng, hòa nhã như thiên sứ.

Nghe thư nói vậy, Duy lại càng cười đến là hòa nhã, trong khi đó hai tay ôm cổ nó siết càng ngày càng chặt:

- Mình là bạn bè mà nhỉ

-- Nghe. . .nghe. . .- Thư túm lấy cánh tay Duy tính kéo ra mà không cách nào kéo được, nó tím tái mặt mũi –...không...không có thiệt mà! Bỏ...bỏ tay...

Bạn bè cái con khỉ!

Đang lúc nghen sắp chết thì nghe thấy giọng lạnh lùng vang lên phía sau:

- Hay thật! Ôm vai bá cổ ngay trước cửa lớp.

Duy buông lỏng cánh tay đang kẹp cổ Thư ra, ngoài lại phía sau theo hướng phát ra giọng nói. Chỉ thấy Phong đang đứng ở trước cửa chính, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Duy.

Thư được giải thoát mừng như điên hít ngậm khí lớn.

Cậu ta thấy vậy lại cười đến là thân thiện:

- Hề lú! Hot boy trường ta đang tính là vô gớp vui sao?

Phong chậm rãi xuống qua cả hai rồi bước vào trong. Gã bỏ cặp sách ra đặt lên bàn rồi mới liếc xéo về phía Duy:

- Tui đâu rảnh như ông... thằng ái .

Nụ cười trên môi Duy có dấu hiệu cứng lại. Cậu ta có vẻ như đang kiểm chế bản thân.

Trong lớp ai cũng biết hai cái tên này cứ như nước với lửa, như mèo với chuột không ai chịu nhường nhịn ai cái gì. Chỉ hận không tìm được cơ hội đào hố chôn nhau. Điển hình là cái vụ thi điền kinh môn Maratong hè vừa rồi, cả hai không biết khiêu khích nhau cái gì mà khi trọng tài vừa thổi còi ra lệnh xuất phát, tiếng còi còn chưa dứt vận động viên đã bay đầu mất tiêu. Hai người này dùng cái tốc độ ánh sáng mà thi nhau băng băng chạy, vút phăng một góc cái thể lệ cuộc thi Ma-ra-tong. Kết quả thì không cần nói ai cũng biết. Cả hai cùng đều song song về đích và song song chễm chệ ở vị trí quán quân...từ dưới lên.

Lớp Thư đã thua bết bát. Nhưng nói gì thì nói, bữa đấy cả trường đã được chứng kiến một màn solo kinh điển, người tám lạng kẻ nửa cân. Và cũng từ đó, trong trường bắt đầu rộ lên phong trào chia bè kết phái. Một phái “Hoàng tử Gió”, phái kia “Thiên thần Duy”. Phái nào cũng ẩn chứa những quả bom nổ chậm đầy mùi nguy hiểm và bắn loạn.

Nhân lúc siêu nhân Gió và siêu nhân Angel đang bắn tùm lum tia lửa điện, Thư len lén luồn lách tính chuồn về chỗ một cách an toàn nhất, nào ngờ hơi nhích người đã bị Duy tóm trở lại ngay lập tức. Cậu ta tiếp tục dùng khuỷu tay kẹp cổ nó, nở nụ cười ‘bác ái’ mà uy hiếp:

- Một bữa sáng, hai cơm trưa, cậu nộp cái nào? Nên nhớ mình là bạn bè nhé!

- Khắc khắc...khụ khụ – Nó khó khăn nắm chặt lấy cổ tay Duy, không ngừng cầu véo – Bạn...con khỉ!! Bỏ, bỏ tay ra!

Duy vẫn cười hiền lành mà ánh mắt gian tà ghì chặt cổ của nó không chịu buông.

Lại lần nữa đang sắp chết đến nơi thì cánh tay Duy bị một bàn tay khác nắm chặt, hất mạnh ra.

Phong tức giận cầm tay Thư, giựt phắt nó ngã về phía gã làm nó vừa thở được tí thì mũi đập ngay vào bả vai Phong.

Nó đau điếng xoa xoa cái mũi đáng thương của mình.

Thật là điên chết mất! Nó phải tội gì mà bị đưa ra làm khiên chắn giữa cuộc chiến nầy lửa này kia chứ?!

Phong trợn mắt nhướng mày thách thức Duy:

- Ông thiếu dây thần kinh nào à ông cố? Thích làm trò chơi trội ở đây à?

Cậu ta cũng không kém cạnh đáp lại:

- Ủ đây! Ngon nhào vô!

Rồi tất nhiên là hai bên bùng bùng lửa giận cùng khí thế chiến đấu.

Rầm!

Đang đến đoạn cao trào gay cấn như súng đã lên nòng chỉ chờ dịp nhắm đầu nhau mà bắn thì một tiếng động lớn vang lên như tiếng đập mạnh lên bàn.

Một cô gái toàn thân phô diễn một màu đen kinh dị, đến cái móng tay móng chân cũng đen xì một cách bôi bác, mái tóc búi cao trông ra đáng sợ lớn đầu đàn.

Khoảnh khắc Thư thấy cô gái kia thì trong lòng mừng rỡ như vớ được của.

Binladen đến! Cứu tinh đến rồi!

Binladen ở đây chính là Bùi Thu Minh – đứa con gái thứ hai tồn tại trong cái lớp chuyên ban A này và cũng là chị hai của cả cái đám nêu trên. Sở dĩ được gọi là Binladen là vì Thu Minh xuất hiện ở đâu thì người ta đều nhìn thấy màu đen trước xong mới nhìn thấy nhỏ. Cứ mỗi thứ năm và thứ bảy – những ngày trường không bắt mặc đồng phục – nhỏ liền không ngại tận dụng mà cố gắng phơi ra cái thú vui màu sắc biến thái đó. Cái yếu tố tiếp theo để mà khiến người ta đặt biệt danh này cho nhỏ là vì vẻ mặt nhỏ lúc nào cũng hầm hầm như cả thế giới này nợ tiền mình vậy. Bản tính nhỏ sống nội tâm, tính toán trong nội tâm, biểu hiện cảm xúc cũng trong nội tâm và cuối cùng là nham hiểm từ sâu trong nội tâm.

Trong lớp này, chỉ có mỗi Thu Minh là ngăn chặn được đại chiến thế giới của Phong và Duy.

Thư dùng ánh mắt cầu cứu rưng rưng nhìn Thu Minh, cô nàng lại héch héch mặt về phía đám đông phía dưới ý bảo nó nhìn xuống mà coi. Nó nghe lời quan sát tình hình xung quanh.

Nhìn xong rồi, nó dấy lên trong lòng cảm giác muốn giết người.

Thật đúng là một đám đông lạo nhạo y như trong lời đồn!

Tự nhiên thắc mắc không hiểu sao cái đám loai choai kia làm gì mà yên ắng thế, hóa ra thì nhau cầm điện thoại quay phim, chụp ảnh!

Sau khi nhìn cái khung cảnh chẳng biết dùng từ gì để diễn tả này thì Thư không khỏi cảm khái vì mức độ biết chất của nó. Mấy tên con trai thì lũ lũ lượt lượt đề đầu cúi cổ lên nhau để mà tranh thủ chớp cơ hội giai đoạn nào “cảnh đẹp ý vui” thì một nháy để cho ra những tấm hình chất lượng cao. May mà nhờ cú giậm chân vừa rồi mới làm cả đám đình chỉ hoạt động.

Còn về phần hình đẹp để làm gì ư? Tất nhiên là gửi cho fan của siêu nhân Gió và siêu nhân Angel để họ tung lên trang web hay fanpage tin tức trên face do cái đám học sinh ham hố trong trường thành lập rồi! Thư thấy gì chứ trò vui thì đâu đâu cũng có mặt thành viên của lớp 11B3 – tập thể luôn dẫn đầu trường – tập thể của những phần tử quái thai chuyên gia ngầm phụ trách mấy khoản gọi là “thối phồng sự việc”, “xé bé ra to”.

Thư ghệt mặt nhìn về phía Thu Minh, nhỏ lại nhướng mày hướng phía dưới lớp:

- Các ông thích ảnh nude không? Tui thấy nude là một đỉnh cao của nghệ thuật nhiếp ảnh ấy chứ nhỉ?! Vừa là hài hòa với thiên nhiên lại vừa tôn vinh vẻ đẹp mang màu sắc nguyên thủy của con người. Hơn nữa, ...- Nhỏ bầm ngón tay crắc crắc liên tiếp, nhếch một bên miệng nở nụ cười kinh dị làm đám con trai toàn người đã cứng đờ nay còn thêm lạnh sống lưng: – ...nude theo bây đàn là một phong cách chung sống mang tính cộng đồng và hòa nhập.

Ý kiến này quả tuyệt vời phải không!?

Trên trán Thư bởi vì một câu nói này mà lấm tấm đổ mồ hôi hột. Nó không tưởng tượng nổi, nếu như bốn mươi lăm trên tổng số bốn bảy nam sinh trong lớp mà nude thì không biết danh tiếng của những gương mặt ưu tú toàn trường thành ra dạng gì nữa!

Mấy tên kia nghe vậy liền cấp tốc chùn lẹ, có gì giấu được thì giấu và tên nào về chỗ tên ấy không dám ho he gì thêm. Cả bọn chẳng ai thêm sợ Thu Minh...mới là lạ!

Minh học giỏi không hơn ai, về mặt võ vẽ tuy chẳng phải kì cựu gì, thậm chí còn thua cả nó, nhưng độ thâm thúy thì đỉnh của đỉnh của đỉnh. Người ta đánh, nhỏ sẽ không đánh lại mà tìm cơ hội nào thích hợp mà thọc gậy bánh xe, hoặc len lén chơi khăm. Da mặt nhỏ so với tường Vạn Lý Trường Thành còn dày hơnchút đỉnh nên không sợ bị nói xấu và khích dêu.

Thu Minh sau khi một tay ra mặt ổn định lại lớp thì thẳng thừng bước về phía Duy, Phong và Thư. Nhỏ thoáng nhìn tới nó và Phong rồi lại phía Duy, lạnh giọng hỏi:

- Hai ông đang làm cái gì vậy? Mới sớm tinh mơ đã đi tranh gái rồi?

Duy hơi cau mày lại:

- Liên quan gì tới bà chứ!?

Lời vừa dứt, chưa đầy một giây sau, nguyên cái căng dài phi vút đến, nhắm giữa trán cậu ta mà đá.

Có lẽ đã vốn quen bị ăn đòn bởi nhỏ chỉ đối với Duy là tay chân vung vẩy đầm đá. Chính vì thế nên cậu theo bản năng nghiêng người về phía sau tránh cú đá của nhỏ. Nào ngờ tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, Duy đập đầu cái cốp vào bàn giáo viên.

Cậu ta bực bội đập một nhát cái bàn dính tường rồi ngồi xuống thềm xoa xoa cục u trên đầu. Thu mình chứng kiến một màn né đòn ngu kinh điển thì không nhịn được cười đều:

- Đầu đất!

Cậu bắt mãn ngồi tự kỷ, miệng còn lẩm bà lẩm bẩm:

- Hừ, bà đúng cái là loại mặt nước đá!

Tiếng chuông báo hiệu vào giờ đột ngột vang lên phá đám không khí hùng hực chiến đấu đang diễn ra, Thu Minh quay sang nhìn về phía Thư và Phong còn đang đứng đấy hóng trò vui, nhỏ cho tay vào túi quần, ra vẻ vênh váo mà cảnh cáo:

- Còn hai ông bà nữa, đừng có mà làm loạn cái lớp này lên nữa, hai người là bộ đôi cạ cứng, cặp bài trùng làm mưa làm gió ở trường này rồi, cho xin hai chữ “bình yên” cái!

2. Chương 2

Chương 2

Tiếng chuông một lần nữa vang lên, nhưng đây là chuông báo hiệu hết giờ học, vả lại còn là buổi học chiều cho nên tất tần tật từ học sinh ngoan hiền, học giỏi cho đến học sinh cá biệt đều gần như đã đếm ngược từ bốn tiết trước chỉ để chờ đến cái thời khắc thiêng liêng và cao cả này. Thư cũng không phải là ngoại lệ, chuông còn chưa đổ hết hồi nó đã thu gọn gàng sách vở vào trong cặp. Lớp chọn áp lực học nặng nề kinh khủng, cả buổi trưa chỉ có chừng nửa tiếng đồng hồ ra căng tin ăn trưa còn đâu là hì hục đâm đầu vào học.

Cứ cuối giờ học, Thư thường cùng Phong và Duy ra sân bóng rổ chơi.

Nó lẽ ra ban đầu ở đội bóng rổ nữ, nhưng do sức trâu vật dìm hàng người ta làm câu lạc bộ biểu tình liên hồi đòi đuổi nó ra. Nhà trường không biết nên làm thế nào mà vừa vận Duy lại dùng thế lực ép buộc đòi chuyển nó sang câu lạc bộ nam nên quyết định nhắm mắt làm bừa.

Chính vì thế, hiện tại Thư có thể coi là chuyển giới và còn giữ chức quản lý kiêm chức đội trưởng ở đây. Một đứa con gái làm đội trưởng của đội bóng rổ nam, điều này nghe thật phi lý nhưng đây là thực trạng hiện tại của đội.

Đáng lẽ ra chức vụ đội trưởng này phải được quyết định sau khi Duy thi đấu một đối một với Phong để lựa chọn ra. Vả mà khổ cái hai tên này nghe thấy làm “khí đầu đàn” là nghĩ đến khoản phải hứng mũi chịu sào hay nhiều việc thừa thãi vạ thân cho nên người nào người ấy kiếm cớ thoái lui. Rất may trong lúc cả đội đang phân vân không biết chọn ai thì Thư xuất hiện.

Ban đầu mọi người đều trở mắt ra, rồi còn có người báo hiệu trưởng diên rồi. Nhưng chỉ với vài đường cơ bản, nó đã dìm phân nửa con trai trong câu lạc bộ chìm ngấm như chưa từng được nổi. Tóm lại là không ai dị nghị thêm!

Hôm nay, vừa hết giờ thì đã thấy một chị gái rất xinh đẹp mò đến tận lớp tìm gặp Phong nên chỉ có Thư cùng Duy tới câu lạc bộ.

Vừa tới nơi đã thấy mọi người tập hợp đông đủ ở giữa sân. Thư liền cầm bóng đập coong coong lên sàn nhà ra hiệu rằng đội trưởng bắt đầu đã có mặt.

Cả bọn hào hứng thi nhau hô lên:

- A đội trưởng đến rồi kìa!
- Thư có mang bánh kem với nước ngọt đi không?
- Đội trưởng mang gì ăn không?!

- . . .

Thư hừ lạnh rút chai nước Lavie ném giữa mặt cái tên vừa tiên phong đòi ăn. Nó nhún nhún vai xòe tay biểu thị " cả người lực ra vị chi là còn có tưng đầy tài sản ". Mấy tên kia thấy vậy lập tức uể oải, người nhũn ra như bún, đồng loạt ủ rũ than vãn:

- Uầy! Vậy là không được ăn bánh kem free rồi!

Thư cầm trái bóng tương vào đầu vài tên ăn trộm điển hình, một bộ dáng chỉ huy ra lệnh:

- Mấy ông có bỏ ngay cái thói ăn chùa vô điều kiện ấy đi không thì bảo? Lập tức xốc lại tinh thần chuẩn bị chia nhóm luyện tập!

Thư quán xuyến lại ý thức tập luyện của cả đội cả đội một lượt rồi sắp xếp những người chơi khá và giỏi đan xen vào nhau thành từng cặp ra lệnh đấu tay đôi ở một bên sân. Khoảng sân còn lại, nó tận dụng để hướng dẫn kỹ thuật cơ bản dành cho người chơi kém hoặc mới.

Duy không tham gia tập, cậu chỉ tập khi gần đến trận thi đấu chính thức, còn đâu chỉ toàn ngồi trên ghế hết nghe nhạc đến đọc shounen manga.

Từ ngày Thư tham gia vào đây, không khí đội bóng náo nhiệt hẳn. Nhìn bộ dáng nghiêm túc và ra dáng cán bộ của nó làm cậu thực sự cảm thấy rất thú vị. Không biết vì lý do gì, cậu rất thích vẻ mặt của nó khi tức giận hay chỉ đơn giản là ngệt mặt ra. Nó làm cậu chỉ muốn véo má, muốn trêu đùa.

Không biết từ lúc nào mà Thư đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống vốn dĩ nhàm chán của cậu. Mỗi ngày đến lớp, việc đầu tiên cậu nghĩ đến chính là không biết Thư hôm nay có đi học không. Cậu rất muốn giống như tên Phong khó ưa kia được ở gần nhà Thư, mỗi ngày đều cùng đi học với nó.

Đang vẫn suy nghĩ thì đột nhiên phát hiện ra mấy tên con trai đang đùa giỡn nhau, tung loạn trái bóng lên. Bóng bay nhanh, thẳng về phía Thư. Nó không phát hiện ra điều đó mà vẫn tiếp tục chỉ dẫn cho những tân binh kia.

Duy hoảng quá, theo bản năng bỏ nhào đến cạnh nó.

- Thư! Cẩn thận!

Nghe thấy giọng của cậu, nó mới giật mình ngoái đầu lại, nhưng ngay lập tức có gì đó chắn làm trước mắt nó tối sầm lại.

*

* *

- Ui ui nhẹ tay cái nào! Bà đang sát trùng vết thương hay đang lau nhà vậy! Ai ui! Cục bông to đùng ấy mà cứ di đi di lại trên bề vai tui là sao đây?!

Trong phòng y tế, tiếng kêu the thé vang lên chặt đứt không gian yên tĩnh làm ai người ta đi qua cũng đều muốn chôn chân tại chỗ mà vênh tai lên nghe, kèm theo đó là tưởng tượng đến một khung cảnh SM điển hình. Chỉ tiếc là không có ai đi qua!

Thư cầm bông tẩm cồn thấm thấm nhẹ quanh miệng vết thương trên bề vai của Duy, nhưng rốt cuộc thì chịu không nổi tiếng kêu man rợ kia nên nổi đóa gất lên:

- Ông có im mồm ngay đi không thì bảo không thì người nào nghe được lại tưởng tui ngược đãi ông thì sao!

Duy đúng là kì quái mà! Lúc này ở ngoài sân bóng rổ có thấy kêu ca gì đâu mà giờ sát trùng cho thì kêu như thể sắp bị cạo lông vậy trời?

Hừ, chắc chắn là sĩ gái rồi! Thư thừa biết xung quanh sân bóng này có rất nhiều chị em đang đứng đó ngắm trai, thế nào để mất thể diện được!?

Còn nữa, Thư không hiểu cậu ta nghĩ gì mà có ý tưởng xông lên đỡ trái bóng cho nó. Đã thế lại còn chừa lợn lành thành lợn què.

Tất nhiên là đúng như ý nguyện, quả bóng không trúng giữa đầu Thư nhưng là đập thẳng vào mặt cái thằng vận đen nào đó đằng sau Thư. Trong khi đó, Duy vì đẩy nó ra mà mất đà làm cả hai cùng ngã xuống.

Chẳng hiểu tại sao lòng nhân đạo của cậu ta bất ngờ trời dậy ôm chặt lấy nó, dùng thân làm nệm đỡ!

Do ngã nghiêng nên bị thương ở bả vai và trán bị va xuống sàn, xước một vết khá lớn.

Dù vậy, anh hùng vẫn oanh liệt mà hỏi mỹ nhân: " Cậu có sao không?".

Mặc dù Thư không phải mỹ nhân như đã nói nhưng tóm lại cái viễn cảnh nó là như thế!

Thư lấy miếng bông khác, thấm ít cồn vào chuyển sang sát trùng vết thương trên trán Duy. Nó vừa tần mà tần mần vừa mở miệng nói kháy:

- Duy, đúng như Thu Minh nói, càng nghĩ càng thấy ông ngu hết như trong lời đồn.

Cậu ta nghe vậy ghệt mặt ra:

- Huh? Đứa nào đồn?

- Hô hô – Thư cười ngây thơ vô tội, bắt trước giọng điệu của Phong hồi sáng – Nhớ không nhầm là tui thì phải!

- Gì chứ! Tui đứng thứ 5 toàn trường ấy nhớ! Dám khinh?!

- Vẫn là đồ ngu!

- Hừ, ngứa quá! Bà bôi cái gì vậy!?! – Duy đột ngột không đầu không đuôi la toáng lên.

Thư đặt lọ cồn xuống bàn, bĩu môi chê cười người trước mặt:

- Đừng có dùng giọng điệu bôi bác ấy mà la ó nữa, nghe khó lọt tai lắm! Sát trùng thì tất nhiên là ngứa rồi, đưa trán đây tui thổi cho đỡ ngứa!

Lần này Duy nghe lời dễ sợ, cậu ta ngoan ngoãn ngồi khoanh chân, chìa mặt ra không lời nào chống đối.

Vóc cậu rõ bảnh trai, nhất là trong bộ dáng cởi trần lại càng thể hiện rõ điều đó. Nhưng về mặt nhắm tịt mắt lại, cười nhẹ nhẹ như con mèo đang thỏa mãn sự chiều chuộng của chủ làm Thư có cảm giác rất khó nhìn cười. Vậy là nó liền vô thức đưa tay ra tát cái bốp vào mặt cậu.

Tát xong mới sực nhớ ra hành động của mình có vẻ thô bạo. Nhưng mặt Duy khiến nó ngứa ngáy...rất muốn đánh!

Nhan sắc đẹp hấp dẫn, tội lỗi, amen!

Duy bị ăn một bạt tai, giật mình từ hư không trở về thực tại. Cậu phòng má trợn mắt ngó người ôm má:

- What? Sao bà đánh tui?

Nó quyết không chịu nhận sai:

- Tại mặt ông coi ngược coi xuôi vẫn thấy ngu quá, tóm lại là không kìm nổi xúc động!

Duy gân xanh nổi lên, mặt cậu đen lại, khóe môi cười một đúng một kiểu kinh dị. Cậu đưa tay lên véo hai bên má nó:

- Đây thì xúc động!

Thư túm lấy tay Duy kêu lên oai oái:

- Cậu bỏ tay ra nào! Xương má người ta lên giờ!

Trong khi đó, Phong đang ngáp dài ngáp ngắn đứng bên cạnh một đàn chị lớp trên, nghe đủ thứ luyên thuyên nào thì sét đánh, nào thì thích thăm gã từ lâu. Bà chị kia còn rất rất dày mặt tự liệt kê ưu điểm để nhanh chóng tự giới thiệu lại, đẩy hàng ra thị trường tiêu thụ!

Nghe được nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng chẳng ra đầu vào đâu, nên dù nể tình là bề trên lắm nhưng mà Phong cũng kiên nhẫn không có nổi, gã thẳng thừng ngắt lời:

- Đã nói xong chưa bà thím?

- Hơ?

Cô gái kia ngậy người ra, đôi mắt xinh đẹp mở to hết cỡ như thể đang nghe chuyện lạ đời gì đó vậy!

Phong cũng không dư tình lực tiếp tục cuộc trò chuyện nhằm chán này nên thẳng thắn chốt một câu cuối cùng:

- Xong rồi thì sập tiệm tại đây, chưa xong thì đứng đấy đọc thoại tiếp, tôi đi có việc thím à!

Phong nói xong liền bỏ đi không thèm ngoảnh mặt lại. Gã đến thẳng sân bóng rổ để tìm Thư.

Vừa đến nơi, không thấy nó đâu, gã hỏi đại một người trong câu lạc bộ thì cậu ta bảo: " Thư đang ở phòng y tế, vừa nãy cậu ấy bị bóng bay vào mặt, rồi...". Chưa để người ta nói hết câu, Phong đã ngắt lời: "Thư bị bóng bay vào mặt?". Tên kia bị thái độ hoảng hốt cùng vẻ mặt dọa người của gã hù cho đến nói cũng lắp bắp: " Đúng, nhưng..."

Nhưng gì thì Phong cũng đã chạy đi mất tiêu. Đây là cái tội không nghe hết lời từ đối phương trong khi trò chuyện.

Cạch!

Tiếng cửa bị đẩy mạnh ra như thể cái cửa nó đập tội với người mở. Phong thở hổn hển bước vào trong phòng. Vừa vặn, gã bắt gặp cảnh tượng hai người một trai một gái, người con trai thì cởi trần, người con gái thì quần áo hơi nhăn nhó và đầu tóc cả hai đều trong trạng thái rối bời.

Không ngờ vì lo lắng mà chạy suýt hụt hơi, đến được nơi lại gặp 'bức tranh phong cảnh hữu tình này'. Mà hai nhân vật chính lại không ai khác chính là Duy và Thư.

Gã nhướn mày, vẻ mặt ngờ vực hỏi:

- Cả hai đang làm cái trò gì ở nơi này?

Duy dừng lại động tác véo má Thư, quay sang ngạc nhiên nhìn Phong. Nhưng chỉ một giây sau liền trở lại nguyên bản bộ dáng thanh thoi, ra vẻ như bất ngờ hỏi:

- Ô hot boy đến đây thăm bệnh trạng tui sao?

Phong liếc xéo về phía Thư, nhìn nó từ đầu tới chân nó một lượt rồi lại nhìn về phía Duy. Trầm ngâm vài giây, gã mới nhếch miệng cười đều:

- Ra là cậu bị thương, vậy là nhầm lẫn. Hờ hờ... – Gã tới gần bàn, cầm bông và cồn trên tay, vẻ mặt gian trá – ...tui đến thăm nè! Trông cậu thấy sao mà tội quá! Để tui chữa trị cho bớt bệnh ngu.

- Làm gì thẳng diên? Biến! – Duy co giò, thu người lại.

- Im nào! Để tui "sát" trùng nào!

Cả hai lại vẫn trò cù, đánh nhau loạn xì ngầu lên. Bụi tung mù mịt, bom đạn trút như mưa...Tất nhiên là không đến mức đấy, nhưng vẫn là nên đặt vào cái khung cảnh này mới diễn tả được hết sát khí đang bùng nổ giữa hai người.

Thư cho đến bây giờ vẫn không hiểu lý do vì sao mà hai cái tên này cứ gặp nhau là động thủ động cước. Nhưng chắc chắn là có nguyên do sâu xa mà người ngoài không hiểu được. Haiz! Vấn đề là làm sao để ngăn lại giờ, cứ thế này hoài không ổn cho lắm!

Thật may là vừa lúc nó bí kế thì cô y tế trở về. Duy và Phong ngay lập tức dừng lại toàn cục trận chiến và quay trở về đánh về ngoan hiền. Cả hai khoác vai nhau ngoan ngoan khẽ cúi đầu chào cô rồi bước ra ngoài.

Ra ngoài cái thì mỗi người liền quay phắt mặt về một bên, coi nhau như không khí, chỉ có Thư ở giữa cảm thấy rất buồn cười. Nó vẫn tò mò, không biết nếu cả hai cùng thích một cô gái mà cô ấy chỉ yêu một người thì người còn lại có chịu buông tay? Nếu thế thì chắc sẽ có nhiều thứ đáng để nói lắm đây!

Nhưng có nhiều điều đáng nói hơn những điều đáng nói trên là hai tên này có khi yêu nhau cũng nên!

3. Chương 3

Chương 3

Rời khỏi phòng y tế, cả ba người liền men theo hành lang phía sau, đi lối tắt quay trở lại sân bóng. Thư không hiểu sao vắng đội trưởng mà cả đám vẫn hăng hái tập luyện, tên nào tên ấy cố gắng thi nhau giành bóng để ghi điểm vào rổ.

- AAAAA! Duy ra rồi kìa!

- Anh Phong cũng ở đó kìa!!

- Ôi chào, trông Duy đáng thương quá!!

- Ai băng vết thương trên trán cậu ấy mà xấu thế kia? Mất cả đáng vẻ thiên sứ của Duy!

Nó còn đang thắc mắc thì một loạt những tiếng hò hét của con gái vang lên inh ỏi làm màng nhĩ nó như bị xuyên thấu.

Giờ nó mới để ý, ở trên khán đài có một đoàn nữ sinh đứng chen chúc nhau mà hô hào. Lúc này đây, nó mới chợt sáng nào ra và hiểu lý do vì sao đột nhiên các thành viên chăm chỉ luyện tập còn hơn cả chuẩn bị đi thi cấp quốc gia như vậy!

Nó cười thầm, chính xác mà nói, mấy ông tướng đây là muốn thể hiện trước mặt toàn thể con gái! Trò này Thư đã quá rõ rồi!

Nghĩ thế nào thì làm liền thế ấy, nó hào hứng vênh váo bước vào trong sân nhanh nhẹn cướp bóng rồi cười hào sảng nói:

- Chia đội thi đấu đi! Ai thắng, đội trưởng gọi người ấy làm sư phụ, phụ trách làm ôsin một tuần. Ok?

Cả đám nghe vậy thi thi nhau rục rục vào cổ:

- Gì chứ thắng được dễ vậy thì bọn này đã lên làm đội trưởng rồi!

Thư đập boong boong quả bóng xuống sàn:

- Yên tâm là đội trưởng mấy người sẽ nhường mà! Hơn nữa còn đầy anh lớp mười hai, nhiều năm kinh nghiệm lại thêm sức dài vai rộng sợ chỉ thua được? Hàng trăm con mắt của nữ sinh trường này đang hướng về đây, thể hiện đi chứ nhỉ?!

Phong và Duy nhìn đáng vẻ kiêu ngạo, tự tin của Thư mà cảm thấy vô cùng thú vị, cả hai lập tức cùng đồng thanh hô lớn:

- Đội trưởng ơi, cho tui một slot với! Tui đang nghèo nàn không có tiền thuê ôsin nè!

Duy nhướn mày quay sang hỏi Phong:

- Sao ông lại nói giống tui vậy!?

Phong không kém cạnh cười khẩy một tiếng:

- Là ông giống tui chứ không phải tui giống ông nghe chưa?

Thư xoay người lại đắc ý nói:

- Còn cãi cò gì giờ nữa? Vô hết đây tớ dìm bẹp dúm cả hai cho không còn đất dụng võ nữa mới thôi!

- Hờ, tự tin gồm!

- Khoái chơi trội!

Phong và Duy chỉ có thể nói là cái tai họa làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến thính giác người khác. Cả hai vừa bước vào thì ngay lập tức nữ sinh trên khán đài phải dùng từ chính xác là gầm rú lên. Nhất là cả hai lại hết mình ghi bàn như vũ bão. Đáng lẽ ra là phải đối đầu với Thư, nhưng kết cục qua một hồi thành ra đối đầu với nhau.

Thấy họ háu chiến như vậy, Thư cũng không lỡ làm một việc hơi bị tội lỗi đó là đứng giữa cản trở. Cho nên, nó quyết định làm một việc tội lỗi hơn nữa là đứng ở ngoài làm trọng tài tuyệt còi bới móc sai sót. Các thành viên khác cũng háng hái một chút nhưng sau cũng nhụt chí dần và cuối cùng là đứng ngoài hào hứng cổ vũ ào chuột ở trong ánh nhau. Cả sân bóng náo nhiệt cứ như là một trận đấu chính thức vậy!

...

Thư đưa cho Phong và Duy mỗi người một chai nước Lavie rồi cầm lấy một chai tu ừng ực. Tuy không phải thi đấu quyết liệt như hai người kia nhưng công việc thổi còi bắt lỗi cũng phải chạy theo họ. Đó là cả một vấn đề gian nan!

- Oa! Người đẹp tư thế uống nước cũng đẹp nữa! Ba hot boy đứng cạnh nhau dẹt nên một bức tranh tuyệt đẹp! Ôi

~Phụt!

Thư sặc nước. Nó vô ngược ho khan không ngừng.

Hot ... hot boy ... nó được xếp vào danh sách hot boy. Oh my god!

Phong và Duy nghe vậy mặc dù buồn cười lắm nhưng vẫn phải cố nén lại. Mỗi người vỗ vai nó an ủi một câu. Nhưng Thư vẫn không còn biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình lúc bấy giờ, chính xác là chỉ biết nghệt mặt ra.

Đột nhiên, cả đám con trai ồ lên, một nữ sinh xinh xắn từ ngoài cửa bước vào trong sân bóng. Cô để kiểu đầu vic, mặc quần bò thun màu đỏ bó sát, áo sơ mi tím, đi guốc cao gần mười phân. Cô nàng đi với tư thế hiên ngang, vẻ mặt kiêu kì hất tóc ra đằng sau vai rồi tiến về phía Phong không ngượng ngùng chút nào nói thẳng:

- Cậu theo chị ra đây một chút!

Gã hơi nhú mày lại, sau đó đặt chai nước xuống ghế xong hỏi một câu không chủ ngữ:

- Làm gì?

- Thì cứ đi đã!

Phong hơi do dự nhưng sau đó vẫn gật đầu đồng ý, trước khi đi còn nói lại với Thư:

- Thư, tớ ra đây một tẹo nhé!

Nó cũng không phản nản gì, đó là quyền tự do của gã, chẳng lẽ nó có thể cho phép hay không chắc?

...

Thư chậm rãi dắt xe trên vỉa hè, nó đã đứng chờ ở cổng trường mười lăm phút rồi mà vẫn chưa thấy Phong bước ra. Làm gì ở trống không biết nữa!

Sau khi gã cùng cô gái kia đi ra khỏi sân bóng thì một trận bàn tán xôn xao bắt đầu rộ lên.

Nó đã từng nghe một vài nữ sinh trong trường đồn rằng hình như Phong đang ngầm hẹn hò với cô gái kia, tuy không công khai nhưng ai cũng mập mờ đoán được phần nào. Ngay cả bản thân nó cũng nghĩ vậy.

Phong chưa từng nói với Thư về cô gái kia mà nó cũng chẳng muốn hỏi. Nó chỉ nghe lỏm được từ miệng các nữ sinh khác, đó là hot girl của khối mười hai, mới từ Đức trở về. Thư thường hay thấy Phong ra ngoài nói chuyện riêng với cô gái kia làm nó không vui lắm. Nhưng nó không hỏi, bởi nếu gã muốn nói thì tức khắc sẽ tự động kể với nó.

Thư quyết định leo lên xe đi về nhà luôn nhưng chưa kịp ngồi lên yên thì tiếng còi ô tô bên tai vang lên:

- Tiểu “thư” có muốn quá giang không nhể?

Thư quay đầu nhìn về phía chiếc xe ô tô kia. Chỉ thấy Duy ngó đầu ra từ trong ô tô, giờ hai ngón tay thành hình chữ “V”, cười mỉm chỉ.

Nó chỉ tay vào chiếc xe đạp của mình, trợn mắt hỏi lại cậu ta:

- Ê nè, ông có nhìn thấy cái gì đây không?

Duy nhìn chiếc xe, tay xoa xoa cằm một vài giây rồi gật đầu chắc nịch:

- Nhìn rồi! Sắt vụn.

Khóe môi Thư co giật, nó gơ chân lên toan đạp vào mặt Duy, nào ngờ cậu ta đã nhanh nhanh đưa tay ra chống đỡ.

- Bạo lực học đường! Con gái con đũa ý tứ tí nào!

- Vậy thì ông biến đi giùm cái cho nước nó trong!

Cậu ta cười khan gật gật đầu rồi đóng cửa kính xe lại. Sợ thời thế chưa đủ loạn, trước khi đi, Duy còn bỏ lại một câu:

- Hô hô, biết rồi biết rồi, tướng đi bà nhìn giống “down” quá nên trêu chút đỉnh thôi, đi về cẩn thận, giao thông bây giờ bất cập lắm!

Thư thầm phỉ báng trong lòng. Tên khốn này! Dám rửa người ta trắng trợn thế sao? Mai đến lớp nó phải xử mới được!

Đạp xe bon bon trên đường, Thư ngẩng nhìn cảnh trí xung quanh. Trời hôm nay là cuối tháng mười một mà trời chẳng lạnh chút nào, không những thế, lại cao và trong xanh, nắng mới tươi đẹp, còn có cảm giác hơi nóng nực.

Dừng xe trên vỉa hè, nó ghé vào một quán bên đường mua kem ăn.

Mua xong, Thư hí hửng tiến lại gần phía xe đạp của mình, nó gạt chân chống chuẩn bị ngồi lên yên, đột nhiên có người nào đó từ phía sau va phải nó làm nó mất thăng bằng. Ngay lúc đó, một bàn tay vững chãi đưa ra đỡ lấy nó, khuôn mặt hoàn mỹ như thiên sứ lạc xuống trần với nụ cười dịu dàng:

- Em có sao không?

Người trước mắt mặc đồng phục học sinh, vai đeo cặp sách, nó không nhìn được là trường nào nhưng có vẻ như là con nhà có gia giáo. Trong từng hành động đều thể hiện khí chất cao quý. Đáng vẻ anh có vẻ như là bạch mã hoàng tử làm đau lòng rất nhiều thiếu nữ đây!

Nó ngượng ngùng đáp lại:

- Dạ, cảm ơn, không sao ạ!

Giọng nói phảng phất như gió khe khẽ vang lên:

- Lần sau nhớ cẩn thận nghen!

- À...vâng, cảm ơn ạ!

Bạch mã hoàng tử lướt nhẹ qua nó, vừa vặn khi hai người lưng đối lại với nhau, trong ống tay áo rút ra một chiếc ví màu tím, miệng nhếch lên một nụ cười gian.

Thư nhìn xuống phát hiện kem đã rơi xuống chân mình. Nó cau có bỏ dép xăng đan vào rọ xe, dắt bộ một đoạn xem có quán ăn ven đường nào không vào rửa nhờ cái chân.

Đi được một quãng ngắn, đột nhiên có một tiếng gọi lạ tai vang lên từ phía sau:

- Thư ơi!

Nó dừng cước bộ, ngoái đầu lại xem ai gọi mình hay là trùng hợp. Nào ngờ lại là anh chàng thiên sứ vừa rồi. Anh ta dừng lại trước mặt Thư, đưa ra một cái ví màu tím:

- Ví của em nè!

Nó mừng rỡ vội vàng đưa tay ra nhận lại:

- Cảm ơn anh! Cảm ơn nhiều nha!

Anh ta không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu rồi bỏ đi. Nó nhìn theo bóng dáng bạch mã hoàng tử mà trong lòng không khỏi thâm cảm thán.

Anh ta thật sự là một thiên sứ hoàn hảo lương thiện. May mà gặp phải người tốt đem đồ mình làm rơi mất công chạy theo trả lại. Trong ví nó có ba trăm ngàn tiền tiêu vặt trong tháng này, nếu mất thì có đường húp cháo sống qua ngày. Người đâu hoàn hảo thế không biết! Vừa đẹp trai lại vừa dịu dàng!

Tưởng bỏ vậy thôi, mở ví ra kiểm tra thì nụ cười trên môi Thư tắt lịm.

Ví da toàn thấy da là da chứ không thấy tiền. Nó lục ngấn khác ra đều không có, chỉ thấy một tờ giấy nho nhỏ có ghi mấy dòng chữ to to.

Ủm, chữ rất đẹp! Tuy nhiên, nội dung thì chẳng đẹp chút nào!

” Phí trả ví về chính chủ: 325k còn lại trong ví.

P/s: Không cần phải cảm thấy ngại vì hậu tạ quá ít đâu! Như vậy cũng thể hiện được tấm lòng của em đối với người có công làm việc tốt rồi! Cảm ơn nhiều hen! “

Quắc. . .quắc. . .quắc. . .

Thư cảm nhận như có đám quạ đen bay qua đầu mình.

Nó đứng đực ra đấy nhìn cái ví rỗng. Có một từ thích hợp nhất để hình dung nó bây giờ: Ngu!!!!

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được mà! Để nó gặp lại được, nó sẽ đánh cho hấn không còn nhận ra mặt ngang mũi dọc mình thế nào luôn!

Reng! Reng!

Đang lúc cay cú thì tiếng chuông điện thoại reo lên liên hồi. Thư ử rử rút điện thoại từ trong túi ra, ấn nút nghe:

- Alô? Ai vậy?

Giọng trầm thấp có vẻ gấp gáp vang lên ở đầu bên kia:

- Tớ đây, cậu đang ở đâu vậy? Về nhà rồi sao? Sao không đợi tớ?

Đang yên không sao, nhắc đến lại làm trong lòng Thư dấy lên một sự bức tức không tên, nó cau tiết gắt lớn:

- Hừ, sao tớ phải chờ cậu chứ? Tớ đang chết dí ở đường X này, chưa về đâu, cậu làm gì thì tiếp tục đi! Không liên quan đến tớ!

- Cậu không nhớ gì sao?

- Nhớ khỉ gì chứ??

Đầu bên kia im lặng một giây rồi nói tiếp:

- Cậu cứ đứng yên đó, tớ đến ngay giờ!

4. Chương 4

Chương 4

Một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng tiến gần về phía Thư, di chuyển chậm dần rồi dừng hẳn ngay bên lề đường. Bóng người cao lớn từ cửa xe phía sau bước ra, đứng trước mặt nó. Thư ngược lên nhìn bức bức tượng sừng sững che khuất ánh sáng của mình, tính coi là tên khùng nào chọn thời điểm nó đang lâm vào hoàn cảnh đen đủi này mà giỡn mặt, nào ngờ, đó lại là một khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa.

Phong từ trên cao nhìn xuống phía nó, gã làm bộ trầm ngâm chừng vài ba giây, rồi mới chịu mở miệng:

- Ai đây ta?

Thư khó hiểu ngệt mặt ra:

-Cậu đang nói cái quái gì vậy?

Gã xoa xoa cằm cười khan:

- Ha, nhận ra rồi, ra là Thư của tớ, cậu trông thảm hại quá! Nghi ghê nha, không biết này giờ có ai đi qua thương tình bỏ vào rọ này vài đồng bạc lẻ nào không nhỉ?!

Thư nghe vậy sa sầm mặt lại, nó không thương tình chút nào giương chân lên sút thẳng vào đầu gối gã:

- Cậu cái thằng khốn này! Người ta đã diên tiết thì chớ mà cậu còn thừa cơ bỏ đá xuống giếng nữa! Tưởng có chuyện gì gấp gáp lắm chứ vác mặt đến đây chỉ để nói mấy lời chọc tức tớ thì đến làm gì cho bố công?!

Sắc mặt Phong bởi vì một câu này mà đột ngột trầm xuống:

- Cậu — không nhớ hôm nay ngày gì sao?

Nó giận dữ, không thèm tốn công suy nghĩ liền đáp lại ngay:

- Hừ, hôm nay ngày gì chứ! Ngày quân đội nhân dân hay một hôm nào đó như bao hôm nào!? Một năm có ba trăm sáu mươi ngày bảo tớ làm sao nhớ hết mỗi ngày có sự kiện đáng nhớ gì chứ!

- Hừm, có vẻ như quên không còn một mảnh. Không sao, lát sẽ nhớ và tớ sẽ tính sổ một thể.

Giọng nói của Phong càng âm trầm hơn so với sắc mặt, gã khom lưng xuống toan bồng Thư lên, nhưng nó giật mình dấy dậy:

- Cậu làm gì vậy?

- Đi, lên xe, có việc!

- Ở nhưng còn xe tớ...

- Xời, rắc rối quá! – Phong rút điện thoại từ trong túi ra, ấn một dãy số rồi đưa lên tai, được chừng vài giây đầu bên kia nhấc máy, gã liền nói một mạch không chừa cơ hội nào để thở – ...bác Phúc, phiền bác cho người đến đường X, đi từ đầu đường men theo lề đường bên trái sẽ thấy một đồng sắt vụn, à không, một chiếc xe đạp thể thao màu tím — nếu không thấy, ừm thì mua mới, đằng nào cũng phải đến lúc thay rồi! Thế nhé, con chào bác!

- Oái! Xe này là quà kỉ niệm à nha!

Phong bỏ điện thoại vào trong túi, chắc nịch nói:

- Hô, xe cậu không trộm nào đủ can đảm khuôn đi đâu nếu không sợ vừa bị bắt lại vừa không bán được tiền, tình thế xôi hồng hồng không. Xe này may ra trưng bày ở viện bảo tàng còn được ghi danh lịch sử “ngựa sắt cổ”. Lên xe, cậu không phải lo vấn đề đấy!

Nó bấu môi bất mãn về sự chuyên quyền của Phong, trong lời nói mang đầy cảm giác ức chế:

- Hừ, rồi, để tớ lấy xăng đạ đã.

- Không cần, cậu chỉ cần làm một việc đó là ngồi yên trong lòng tớ và không đi đâu cả mà! Hơn nữa chân cậu cũng lấm lem hết rồi còn đi dép làm gì nữa.

Tuy là ra lệnh nhưng vào tai Thư nghe cứ như tuyên thệ chủ quyền sở hữu vậy. Nghĩ đến đó, mặt nó không khỏi đỏ lên. Dù vậy chẳng kịp để nó nghĩ nhiều thêm, Phong đã nhanh chóng ẵm nó lên.

Thư theo bản năng hoảng hốt ôm chặt lấy cổ Phong, gã bật cười siết chặt vai nó hơn, chậm rãi ôm nó ngồi vào trong xe, đóng cửa lại.

- Chú Tấn, chú đưa cháu đến shop thời trang A nhé!

Xe chậm rãi khởi hành, tốc độ ngày một tăng dần, tăng dần và nhịp tim của Thư cũng ngày một leo thang.

.
. .
.

Không được bao lâu, Thư cảm giác tư thế này không ổn, nó khó chịu bắt đầu ngọ nguậy. Phong hai cánh tay vòng qua siết chặt bên hông nó lại, trầm giọng mắng:

- Cậu ngồi yên một chút không được sao?

Nó đáng thương chớp chớp mắt ngược lên nhìn Phong:

- Hay cậu để tớ xuống đi, ngồi thế này hơi bị...

- Bị sao? – Phong cười gian đưa tay lên vuốt nhẹ gò má nó, cúi đầu xuống thì thầm bên tai nó – Cho tớ một lý do chính đáng coi sao.

- Tớ ... tớ...- Nó ngượng ngùng lắp bắp nói – Tư thế này...nó...nó rất giết phong cảnh!

Phong cười khan xoay đầu cắn khế vào gò má nó:

- Lý do này cùi thấy mờ! Ai tin được!

Thư giật mình túm lấy cánh tay đang giữ cầm nó:

- Có người lớn ở đây, cậu đừng đùa quá trớn thế chứ!

Tuy đối với nó thì hành động này của Phong sớm đã như không khí rồi, tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là người khác cũng coi như không khí! Vả lại, tuy nó là không khí nhưng đây là khí độc bởi vì nó cảm thấy hít thở không thông.

Phong ngậy thơ vô tội hỏi bằng quơ:

- Chú Tấn có bất mãn không?

Ông tài xế tuy trán đã đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn ra vẻ nghiêm chỉnh đáp lại:

- Không sao, hai cô cậu cứ tự nhiên như ruồi đi.

Phong nghe thế, vẻ mặt bác ái cúi xuống cười hiền hòa với người trong lòng:

- Thấy chưa heo con, giờ tớ mà có ” ăn thịt” heo ở đây thì cũng không ai phàn nàn đâu!

Đoàng!

Lồng ngực nó muốn nổ tung ra, mặt đỏ như trái cà chua chín, phần nộ nhìn lên Phong. Gã đúng là tính trêu người người khác đây mà! Vẫn luôn là như vậy, Thư chưa kịp suy nghĩ thì đã bị hành động của Phong đi trước ngăn lại.

- Cậu ngồi yên, tớ tự dưng muốn ngủ, khi nào đến nơi bảo tớ một tiếng.

Gã không nói hai lời liền áp người nó vào ghế da, ôm chặt lấy eo nó, vùi đầu vào cổ nó. Thư bức bối dung hết sức đẩy Phong ra nhưng gã gần như bất động. Hết cách, nó đành bập bồm vào vai gã:

- Nè, cậu tránh ra coi nào!

- Hừm, ngồi im nếu không muốn tớ đè bẹp cậu xuống ghế!

Thư rốt cuộc hết cách đành bó tay chịu trôi.

Thói lộng hành của hôn tuy nó đã thấy như cơm bữa, nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào quen được.

Xe dừng lại trước một shop thời trang có quy mô lớn, cũng là lúc nó được thoát nạn. Tuy nhiên, chưa kịp có thì giờ dưỡng khí đã bị lôi đi thử hết trang phục này đến trang phục kia làm nó ngại muốn chết. Đương nhiên là hoàn toàn không phải chỉ vì lần đầu mặc mấy món đồ nữ tính này mà là do phải xoay qua xoay lại để ột tên con trai ngắm nghía từ đầu tới chân.

Mà người mà ai cũng biết là ai đó kia còn ngắm suốt một hồi rồi chê qua chê lại. Mãi mới chọn ra được một món đồ ưng ý thì lại phải đi chọn giày, làm tóc, make up loạn hết lên. Đến khi Thư đứng trước gương, nó thực sự không nhận ra đó là bản thân mình, càng nhìn càng thấy khâm phục thể nào gọi là nghệ thuật make up.

- Cậu thử dán mặt vào gương hỏi "Cô là ai" coi nó có trả lời cho không?

Một giọng nói tếu táo vang lên từ phía sau, kèm theo đó là hai cánh tay ôm lấy eo nó.

Phong tì cằm vào vai nó, mắt tròn xoa ngược lên nhìn, vẻ mặt khiến người ta nhìn chỉ muốn đắm.

Thư lựa tư thế thích hợp nhất, huých khuỷu tay vào bụng gã. Gã rụt tay lại ôm bụng than thở:

- Cậu có chút cả tạ phần lên mặt cũng không ngăn được mầm mống của khuynh hướng bạo lực.

.
. .
.

Cả hai sau khi chuẩn bị xong xuôi thì cùng nhau đi tới một căn biệt thự xa hoa hội tụ đông đủ những gương mặt đình đám trong thành phố này. Đây là biệt thự của ông nội Phong, mỗi khi hè tới, Thư vẫn thường cùng Phong đến đây chơi. Nơi này đang tổ chức một bữa tiệc lớn, mà bữa tiệc này là gì thì trên bục phía xa xa đề dòng chữ to đùng "CHÚC MỪNG SINH NHẬT LẦN THỨ MƯỜI BẢY CỦA BÙI THANH PHONG".

Ngay lúc dòng chữ này đập vào mắt Thư, nó liền ngậy người ra và có ý nghĩ muốn đập đầu vô cột điện. Trời đất, ngày trọng đại thế này mà nó quên bống mất! Thảo nào mà mặt Phong cứ đen thui như củ thúi lùi là đúng rồi!

Nó chột dạ len lên nhìn Phong, gã hình như cũng phát hiện ra nên hừ lạnh rời tay nó ra, đi về phía ông gã đang giao thiệp cùng những vị khách mời tai to mặt lớn. Thư biết Phong đang giận nhưng là sao biết được ông gã tự nhiên tổ chức tiệc mừng lớn thế này cơ chứ?!

Thư đang định tiến lại gần phía Phong, đột nhiên nó phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Còn ai vào đây nữa chính là thiên sứ đã móc ví nó? Mà thiên sứ vẫn chứng nào tật ấy, luôn lợi dụng cơ hội nhân lúc người ta không chú ý liền có ý định thò tay vào túi móc ví. Rất tiếc là đã bị Thư bắt gặp và cũng rất may là nó chọn đeo giày búp bê chứ không đi guốc.

Thư dùng tốc độ ánh sáng chạy nhanh tới giữ lấy bàn tay đang lên dây cót làm chuyện xấu. Thiên sứ bị tấn công đột ngột, cả người cứng đờ lại:

- Là ...cô?

Ánh mắt nó sắc bén nhìn thẳng vào mắt thiên sứ giả dối kia:

- Anh đang làm trò gì?

Hắn ta nhếch miệng cười lạnh:

- Liên quan gì tới cô? Bỏ tay ra.

Thư càng nắm chặt cổ tay hắn hơn, nó thấp giọng uy hiếp:

- Có muốn tôi hét lên không? Ở đây có nhiều bảo vệ lắm đấy!

- Hừ, tôi chưa lấy ví của ông ta, ai sẽ tin chứ!

Thư nghe vậy, ánh mắt nó tự tin, phỏng đoán nhưng là nắm chắc tỉ lệ giả thiết đúng:

- Trên người anh có nhiều món đồ của những người khác nữa đúng không? Tin tôi đi, anh sẽ không thoát được đâu nếu như tôi hét lên bây giờ.

- Cái cô này...

Lúc này, Thư càng khẳng định điều đó, nó ra lệnh cho người đối diện:

- Đi theo tôi.

5. Chương 5

Chương 5

Thư cùng cái kẻ được gọi là thiên sứ kia đi ra ngoài hành lang của căn biệt thự này. Trong suốt quãng đường, cả hai không hề rằng nói lấy một câu, cứ tiếp tục đi rồi lại đi. Mãi cho tới khi đã cảm thấy đã hoàn toàn tách biệt với không khí náo nhiệt của bữa tiệc mới chịu dừng lại.

Thiên sứ với dáng vẻ u buồn đứng dựa vào vách tường, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía Thư.

Nó không hiểu sao mình lại định hình con người hắn bằng hai từ u buồn, chỉ biết rằng, nó cảm nhận được người này trong lòng có lẽ chất chứa rất nhiều tâm sự. Dáng vẻ cao gầy, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, toàn thân mặc một bộ vest trắng tôn lên sự cao quý của con người hắn.

Tuy nhiên, suy cho cùng, hắn đã lừa tiền của nó, hắn vẫn là một kẻ xảo trá không hơn không kém!

- Anh làm thế nào lại có mặt ở đây? – Thư cũng tựa vào tường ngay kế bên hắn lạnh giọng hỏi người đối diện.

Hắn cho tay vào túi quần, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt:

- Tất nhiên là đi bằng chân rồi.

- Anh...- Nó nheo mắt lại -...tôi là muốn hỏi tại sao anh lại có thiệp mời vô đây? Chắc chắn...anh không phải thuộc diện giàu có đúng không?

Giàu có chẳng lẽ lại phải đi ăn cắp sao? Đương nhiên không rồi!

Lần này, nụ cười nhạt trên môi của hắn chuyển thành cười tự giễu:

- Đúng vậy, tôi chẳng phải hạng giàu nứt đổ vách gì cho nên đáng ra là không có tư cách được đặt chân vào đây. Thiệp mời là tôi đột nhập vào nhà một đại gia trộm đồ tình cờ tìm được. Bộ trang phục rẻ tiền này thì ở đâu cũng có. Đây là một cơ hội tốt cho tôi có thể thực hiện một vụ “làm ăn” lớn. Haha, việc khó nhất trên thế giới này chính là bỏ tiền của kẻ khác vào túi mình. Tôi đang làm điều đó, thậm chí còn làm rất tốt, mấy tên tai to mặt lớn lúc nào cũng khinh thường kẻ khác kia sẽ không biết rằng vẫn luôn có kẻ lấy đi những đồng tiền mà bọn chúng “dày công” dùng mọi thủ đoạn để có được.

Thư nghe vậy cười khẩy một tiếng, nó nắm chặt lòng bàn tay lại, đập mạnh nó lên tường:

- Anh làm cái trò thất đức ấy rồi tự mình là thần thánh? Không đâu, anh muốn lấy tiền hay bất cứ thứ gì từ kẻ khác thì đừng dùng tay mà hãy dùng cái đầu, cái đầu đó hiểu chưa?! Nền nhớ, bất cứ thứ gì anh có thể dễ dàng lấy từ ai đó, chứng tỏ nó không phải là thứ quan trọng nhất của họ. Anh đừng tự đắc như vậy, anh chỉ là một kẻ bám theo mép quần kẻ khác, lợi dụng thời điểm người ta không đề phòng mà chớp lấy những thứ xấu xí mà người ta cứ bỏ nó vào trong túi và chỉ lấy ra khi nhớ đến. Anh không tài giỏi gì đâu!

Đáy mắt thiên sứ giả dối kia như có chút tổn thương vì bị xỉ nhục, nhưng thoáng chốc, hất lại về nguyên bộ dáng bình tĩnh, bất cần đời. Hắn ép sát người Thư vào tường, hơi nóng phả trên mặt nó:

- Bỏ cái thói hếch mặt lên dạy đời người khác đi! Cô thì có cái gì tốt đẹp? Cơm đưa tận miệng, một người chỉ việc nhàn nhả mà sống thì hiểu được cái quái gì chứ? Cô cũng như bao đứa con gái khác đến đây là lệnh của ông bố già hoặc là tự xưng phong tiền quân nhằm mục tiêu như một món hàng chờ cơ hội lọt vào mắt xanh của chủ bữa tiệc này – một thằng nhóc nhảm chán ra vẻ lịch thiệp sao? Chắc rồi, chứ không đâu cần ăn mặc đẹp thế này!?

Thư bực bội, tính dùng vũ lực để bịt cái miệng thối tha của hắn lại. Nhưng chưa kịp để nó ra đòn, tên kia đã nhảy lên lan can, đứng sừng sững che khuất ánh trăng phía sau lưng, ánh mắt như vì sao trong màn đêm nhìn về phía nó:

- Dù sao thật cảm ơn cô đã không tố cáo tôi, thật không phụ công tôi đã có lòng đem ví trả lại cho cô chứ không lấy hắn. Đợt này đã kiếm kha khá rồi, tạm thời nghỉ phép dài hạn, bai bai!

Thư nhìn theo hướng của thiên sứ, trong lòng ngổn ngang như tơ vò, hắn là một kẻ trộm kì lạ!

- Oa...sao một mình đứng đây thế này? Anh chàng đẹp trai lúc nãy đâu rồi ta?

Đang lúc cảm xúc rối bời thì một giọng nói đánh đả vang lên ngay bên tai. Nó quay đầu hướng nơi phát ra âm thanh kia.

Là hai cô gái xinh đẹp, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc bánh kem. Họ tiến lại gần phía Thư, mỗi người thì nhau nói một câu:

- Hay thật, đi vào cùng chủ tiệc, đi ra cùng thằng con trai khác. Số mày cũng đào hoa phết chứ nhỉ?

- Phải rồi, đúng là không biết dơ! Ngay trong tiệc sinh nhật của bạn trai đi nắm tay thằng con trai khác, thật không biết nên dùng từ gì để hình dung đây?!

Thư bất mãn nhướng mày lên nhìn hai người đang to mồm cổ ra vẻ hách dịch ở trước mặt.

Hai người kia nghĩ nó sợ nhưng không dám nói nên càng được nước lấn tới.

Cô gái đứng phía trước đưa chiếc bánh kem cho người đứng phía sau rồi tập chung sự chú ý lại về phía Thư:

- Về mặt đó là sao? Tính giả nai chẳng? Có muốn tao để lại một cái tát trên đó không?

Thư cúi mặt xuống trầm ngâm suy nghĩ.

Cái tát sao? Nghe cũng được đấy, cầu mong hai bà chị này tát mạnh vào một tí để nó còn có cơ đánh người, dù sao nó cũng đang bức xúc khó nén cần thư giãn gân cốt, gái trai không ngại.

ĐỘP!

Đang chìm trong suy nghĩ của mình thì bị thứ nhão nhoẹt nào đó úp vào đầu, Thư theo thói quen đưa tay lên xem thử đó là thứ gì.

- Ăn bánh kem ngon không nè?!

- Haha.

Hai giọng điệu cười hả hê vang lên đồng thời khiến cho nó hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra với mình. Lập tức, toàn người nó tản ra một không khí nguy hiểm:

- Mấy bà thím này là đang làm trò khỉ gì đây?

Người đối diện nó lập tức trợn mắt lên:

- Mày nói gì? Đang thích ăn đòn sao?

Nó nhếch miệng cười lạnh chỉ vào vị trí của thóp trên đầu:

- Ok, ngay và luôn, mau và lẹ, chỗ này nhiều máu nhất nè!

- Cái con nhỏ này!

Cô gái đứng trước mặt nó gân xanh nổi đầy lên trên mặt, nhả hơi tay tính tát nó một cái. Nào ngờ bàn tay nhỏ bị một bàn tay khác vững vàng nắm lấy và giữ lại giữa không trung.

- Lời khuyên cho hai bà chị: nên dừng tay trước khi quá muộn.

Phong ung dung mỉm cười nhẹ nhàng nhưng nụ cười ấy mang đầy sự áp bức.

Cô gái kia toàn thân hơi run lên nhưng vẫn cố cãi cho bằng được:

- Phong...phong bệnh con nhỏ này sao? Cô ta vừa mới bí mật gần gũi với một tên con trai ngoài này đó! Cô ta cho Phong cảm ừng mà Phong vẫn còn bảo vệ cô ta sao?

- No no. – Gã giơ ngón trỏ lên phe phẩy qua lại – Tôi đây là đang anh hùng cứu mỹ nhân ra mặt bảo vệ mấy chị đây! Tôi đảm bảo, nếu cái tát của chị nó mà hạ xuống mặt người này, tương đương với trăm phần trăm bàn chân của người này sẽ giáng lên đỉnh đầu mấy chị. Mẹ dạy không được đùa với lửa, không được nói một nửa với người khôn, không ác ôn với người xấu, không cơ cấu với người giàu, không lêu lếu với người khó tính và nhất là không được dính đến người nguy hiểm. Đây là một ví dụ điển hình về người ngoài mặt sáng nội tâm đen tối, mà nhất là người nguy hiểm này lại thuộc quyền sở hữu của một người nguy hiểm khác – đó chính là người đang nói chuyện với mấy bà chị đây. You understand?

Hai cô gái kia mặt tái đi, ngây ngốc gật đầu, trên trán đã vã mồ hôi lạnh. Một tràng giang đại hải những câu dọa người như vậy bảo không hiểu cũng phải gật đầu như bồ tãi. Phong nhẹ nhàng buông cánh tay kia ra, nhoẻn miệng cười triu mến:

- Tốt lắm, xử lý xong rồi vậy đã đến lúc rời khỏi hiện trường chứ nhỉ? Có gì cần chẳng chối nữa không?

- Không...không có gì...

- H...ết...rồi ha...ha...

Nhìn theo bóng dáng vội vã bỏ đi của hai người kia, Thư không khỏi nhún mày:

- Cậu ngăn lại làm gì? Sao không để tớ đánh họ?

- Còn cậu nữa, tớ còn rất nhiều vấn đề cần “bàn bạc” với cậu. – Gã sắc mặt trầm xuống, không nhanh không chậm nói.

- Hả...hơ...

Phong đột ngột cầm áo vest khoác lên vai Thư, gã cúi xuống bế nó lên. Nó hoảng hốt bám lấy bả vai gã, hô lên:

- Này, cậu làm gì!? Bỏ tớ xuống coi!

- Cậu nên ngoan ngoãn im lặng nếu không muốn tớ áp đảo cậu ra giữa bàn tiệc trong kia làm trò cười.

Thư đỏ mặt dùng tay nắm mạnh vào trước ngực Phong:

- Cậu bị khùng sao? Cậu...

- Im lặng là vàng...- Gã thẳng thừng ngắt lời nó – ...tớ dám đấy!

Thư im thin thít không hé ra được một câu, cả Phong cũng vậy. Sắc trời ngày một tối dần, nhiệt độ cũng giảm theo, gã kéo áo quá đầu nó tránh cho gió lùa vào, ôm gọn nó vào lòng chậm rãi đi qua cửa phụ của căn biệt thự lên lầu hai.

*

* *

Thư bước ra khỏi phòng tắm, trên người mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng. Mái tóc ngắn ngang vai còn vương những giọt nước li ti rơi xuống bờ vai. Khuôn mặt nó ửng hồng, làn da cũng mịn màng hơn sau khi tắm, đôi chân ẩm ướt bước từng bước nhẹ trên sàn nhà, chỉ lo không cẩn thận sẽ bị trượt chân.

Nó đứng trước gương cầm lược chải tóc mà không hay có người mà ai cũng biết là ai đó vừa xem cuốn Doraemon, vừa thỉnh thoảng ngó sang liếc trộm nó.

Phong có cảm giác bản thân dường như là tên dần đến khó tả. Gã không biết mình nghĩ sao mà lại đi chờ Thư tắm xong rồi ngồi thẳng thẩn nói chuyện với nhau. Chỉ biết là giờ gã nhìn cái bộ dạng này của nó nào sớm đã chuyển sang dạng thiếu năng.

Thư rốt cuộc có coi gã là một thằng con trai không hả trời? Không, phải nói nó có chút cảm giác gì với gã không đây?

Đây là điều mà Phong không dám chắc nhất. Gã vừa rồi giả bộ giận dỗi, vậy mà nó còn không thềm đuổi theo gã. Đã thế còn đường hoàng nói chuyện với một tên con trai khác, quá đáng hơn còn cầm tay thằng chả.

Phong còn vì buộc phải tiếp chuyện với khách của ông nên khi cả hai kéo nhau ra ngoài thì chỉ biết trơ mắt đứng nhìn. Mãi mới có thể len lén chuồn theo cửa phụ ra ngoài thì gặp ngay một cảnh tượng chỉ có thể dùng từ mờ ám để hình dung. Gã thấy Thư tựa vào tường, tên kia áp sát vào người nó, hôn nhẹ lên má nó.

Phong lúc đấy chỉ muốn lập tức kéo tên kia ra đánh ột trận, nhưng đột nhiên nhớ ra mình chẳng là gì của Thư.

Ngay cả khi người đó đi rồi, nó vẫn ngẩn người nhìn theo.

Nghĩ đến đó, tức giận trong lòng Phong lại bùng lên.

Phong đưa tay lên nghịch ngợm lọn tóc còn ẩm nước của Thư, gã vùi vào cổ Thư hít vào mùi hương thoang thoang vờn quanh nó, ở bên tai nó thì thầm:

- Tổ còn chưa tính sổ vụ ở phòng y tế chiều nay đâu! Giờ đến lúc tính toán sổ sách!

- Hử?

Thư còn đang ngây người chưa biết cái mô tê gì thì đã bị gã kéo về phía sau. Nó mất thăng bằng ngã về phía sau. Trước khi kịp xác định chuyện gì đang xảy ra thì nó phát hiện mình đã nằm gọn trong lòng Phong.

- Cậu biết tớ rất ghét thằng oắt Duy mà cậu lại thân thiết với gã vậy...- Duy nghịch ngợm lọn tóc ngắn cũng của Thư, khẽ hít vào hương thơm thoang thoang phảng phất quanh nó – ...cậu như vậy là có ý gì?

Thư bắt đầu có cảm giác choáng váng, nó lấp ba lấp bắp:

- Ý...ý gì...chứ?

Phong giữ lấy cằm Thư, cắn nhẹ vào gáy nó, gã trầm giọng hỏi tiếp:

- Tên vừa rồi là ai vậy?

Thư ngột ngạt đến sắp chết đến nơi còn đâu tâm tư mà trả lời câu hỏi của Phong đây!

Nó không hiểu Phong, rốt cuộc ý Phong là gì chứ? Tại sao Phong phải quẩn nó có thân thiết với ai chứ? Phong có thích nó đâu? Ôi trời, càng nghĩ lại càng rối!

Thư run rẩy cố gỡ tay gã ra:

- Cậu...liên...liên quan gì đến cậu đâu...?

Lời vừa dứt, lập tức có một lực phía sau đẩy mạnh nó xuống nệm. Mở mắt ra, hiện ra trước mắt đó chính là khuôn mặt lạnh lẽo của Phong đang ở khoảng cách rất gần. Trong lòng nó không hiểu sao có cảm giác rất hồi hộp, nó luống cuống chống tay đẩy gã ra nhưng hai tay liền bị ghì chặt xuống. Phong nhếch miệng cười khê:

- Ha, đúng là không liên quan, nhưng mặc kệ! Tên kia là ai tớ không biết và cũng không muốn biết! Cậu chỉ có thể ở trong vòng tay tớ chứ không có cơ hội nào cho nó! Cậu có thể thích nó nhưng tớ sẽ không cho điều đó xảy ra, cậu có thể đứng về phía nó nhưng một lúc nào đó tớ sẽ cho nó đứng về phía vực thẳm. Hiểu rồi chứ?...

Phong liếm nhẹ lên gò má Thư, men theo đó dịch chuyển dần lên môi nó.

- Oaa!! Hai chị chú làm gì nha??

Ngay lúc đó, một giọng trẻ con lạnh lạnh vang lên. Là bé Ngân – cháu họ của Phong, mới bốn tuổi mà bản tính cái gì cũng tò mò hết trơn! Nó từ lúc nào đã lẻn vào trong, ngồi xồm bên giường, thò mỗi nửa cái đầu lên, đôi mắt to tròn linh động chớp chớp.

Phong khó chịu vì bị phá đám, buông lỏng tay ra, quay sang nhìn bé:

- Bé Ngân sao lại ở đây?

- Ông nội bảo bé Ngân đi tìm chú Phong, ông bảo chủ tiệc thì không được phép đi lung tung. Mà chú với chị đang làm gì ấy?

Phong ngồi hẩn dậy, gã đưa tay lên che miệng làm bộ ho khan:

- Ờ hèm, đang hút bụi cho sạch nhà í mà! Haha.

Nó chu môi, ngây thơ vô (số) tội:

- Ồ!!! Ra là thế! Thảo nào ba và mẹ thường hay hút bụi cho sạch nhà!

- Khụ...khụ....

- Khụ...khụ....

Lần này thì hai tiếng ho khan đồng thời vang lên. Bé Ngân vẫn ngây ngô hỏi:

- Chú chị bị ốm sao?

Phong cười cười xoa đầu nó:

- Không có gì, con ra trước đi chú ra ngay.

- Vâng ạ!

Bé ngoan ngoan lon ton chạy ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn hai người lâm vào cảnh trầm mặc.

Thư ngồi ở mép giường, quay lưng lại với Phong, tay không ngừng vò vò vạt áo.

Trong lòng nó đang rất bối rối, có vô vàn câu hỏi mà nó không dám nói ra.

Tại sao Phong lại tức giận?

Tại sao Phong có ý định hôn nó? Điều đó biểu thị cái gì hay chỉ là đùa giỡn giống như thường ngày?

Tại sao?

Tại sao?

Vô vàn câu hỏi tại sao nhưng vẫn chỉ dám giữ trong lòng.

Phong lúng túng gấp gáp hỏi:

- Tớ...tớ ra trước. Cậu thay đồ nhanh rồi ra ngoài nha.

- Ừm, biết rồi, cậu ra trước đi.

Ngay khi Phong vừa đi ra, Thư lập tức co người lại ôm cả khuôn mặt đang đỏ bừng. Người nó bây giờ không hiểu sao cứ mềm nhũn ra như không có chút lực nào vậy.

Đáng ghét!

6. Chương 6

Chương 6

RENG!

CỘP!

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi thúc giục người nào đó mau mau dậy đi học. Theo lẽ thường thì còn phải kêu thêm hét nhất là nửa tiếng đồng hồ nữa bởi chủ nhân của nó thường xuyên đặt lại báo thức thêm mười lăm phút nữa =.=!

Nhưng lần này khác, chưa kịp kêu hết quãng còn lại thì đã bị đập cho nuốt hết những âm thanh hỗn độn vào kia vào trong.

Thư ngồi dậy, dụi dụi mắt rồi vươn vai và đồng thời mở to miệng ngáp dài một cách thô thiển.

Sáu giờ kém hai mươi. Đây là lần đầu tiên nó biết được thế nào là dậy sớm, nhất là đêm trần trọc mãi không ngủ được.

Tối hôm qua Thư và Phong sau khi ra khỏi phòng thì không có nói với nhau câu nào. Cả hai giống như người giấy Danbo cứ dờ dẩn ra, ai bảo gì thì làm nấy. Sau đó, nó theo ba mẹ về nhà còn Phong thì ở lại nhà ông nội gã.

Sở dĩ hôm nay Thư dậy sớm cũng là vì tránh mặt Phong, nó cũng không biết gã có tiếp tục đến nhà nó như ngày thường không nhưng vẫn phòng trường hợp xấu nhất xảy ra. Phong có thể coi chuyện xảy ra hôm qua chẳng là gì, nhưng Thư thì không làm được điều đó. Nó sợ mình sẽ để lộ sự bối rối của bản thân, sợ rằng nếu như Phong biết nó thích Phong thì tình bạn giữa hai người sẽ hình thành một rào cản lớn ngăn cách. Nó vẫn không quên Phong thích một chị lớp trên, Phong coi nó như một thằng con trai nên có thể rất tự nhiên mà ôm vai bá cổ. Còn hành động hôm qua...thứ thực là khoa học cũng thật khó lý giải. Gã luôn có hành động đi trước suy nghĩ và làm cho nó không cách nào đoán nổi chủ ý của gã. Thật – rối – ren!

Thư uể oải rời giường đi đánh răng rửa mặt. Ba mẹ giờ này thì vẫn ngủ nên chỉ có nó một mình lọ mà lọ mọ. Mọi việc nó đều làm rất lè mề bởi vốn thường ngày Phong luôn chuẩn bị cho từng thứ một, thậm chí còn thúc giục nó hay trực tiếp phụ một tay.

Thư vẫn thường hay học bài xong lười để luôn sách vở trên bàn để sáng hôm sau soạn lại, và vẫn là Phong phải chịu khó sắp xếp rồi bỏ vào cặp cho nó.

Mẹ Thư từng trêu Phong: ” Phong nhà ta đảm đang quá, hay sau anh gả cho con gái bác luôn đi!”. Lần đó nó ăn bất mì tôm nghe vậy mà suýt nữa tay lạc phươg hướng mà đưa thẳng lên mũi. Nó thật khâm phục mẹ mình bởi bà không biết nghĩ gì mà tuyên bố hùng hồn như vậy, hơn nữa lại còn chủ ngữ vị ngữ có thể không chớp mắt lấy một cái liền đảo hết lên.

Dã man hơn là Phong còn cười toe toét toét tõe loe mà dùng ngôn ngữ của ‘văn minh nhân loại’ đáp: ” Các nhà khoa học ở viện nghiên cứu NASA đã dự đoán rằng, trong tương lai gần, con gái cưng của bác có hiện tượng đã, đang và sẽ bị ế. Sau khi cập nhật được bản tin này, con đã đưa đến một quyết định lớn lao là hy sinh bản thân để thế giới ngày một tốt đẹp, quyết định xí chỗ rước nợ về nhà. Đã có con ở đây, bác không phải lo Thư sẽ ế!”. Vừa vắn Thư đang tu lỵ sữa, nghe được phát ngôn kinh điển này thì sặc sụa ôm cổ ho khan không ngừng.

Tóm lại một câu, lúc ấy nó rút ra được một bài học kinh nghiệm để đời là tốt nhất lúc hai người này nói chuyện thì không ăn uống gì sất! Và tóm thêm một câu thứ hai, từ bây giờ có lẽ nó phải tự lập thôi, bấy lâu nay ỷ lại vào Phong nhiều quá rồi!** *

Thư lững thững bước vào trong căng tin với bộ dạng còn ngái ngủ, nó lừ đừ hướng về phía quầy bán đồ ăn sáng mà đi. Nhưng đi được vài bước thì vấp phải cái gì đó cả người liền lảo đảo, có nguy cơ lao về phía trước.

Theo bản năng, nó quơ quơ tay bám bừa để không phải hôn mặt đất.

Một bàn tay vội vàng vòng qua bám lấy vai nó, cùng với đó là một âm thanh bất mãn gất lên:

- Đi kiểu khỉ gì vậy? Có nhìn đường không đó? Dui mắt thì ngã việc chi kéo tôi xuống cùng? Suýt nữa đi tong cốc mì của tôi rồi!

Thư nheo mắt ngược lên coi tên nào căng dài thích phơi ra ngoài lại còn to mồm gất gỏng người khác.

Nào ngờ...thực phải nói là trái đất này thật tròn! Oan gia ngõ hẹp chỗ nào cũng gặp nhau!

Thiên sứ phía đối diện nhìn thấy nó thì không hề có vẻ gì là ngạc nhiên mà là thần nhiên. Đúng, thần nhiên thả cho nó ngã nốt xuống!

Thư cúi tiết đứng dậy phủi phủi quần áo, trợn mắt túm lấy cổ áo hấn:

- Là chân ai vô duyên vô dáng phơi bày ra ngáng đường? Còn lớn giọng ***** bới đàn áp người khác sao tên đạo tặc khốn khiếp kia?!

Người đối diện không may thay đổi sắc mặt chút nào, ung dung đưa ngón trỏ lên ngoáy lỗ tai, tiếp tục giữ nguyên tư thế đó mà cặm cụi ăn mì.

Nó lại một lần nữa nheo mắt nhìn vào dòng chữ đề trên chiếc huy hiệu trên áo hấn ta:

- Phạm Công Huy lớp 10C8. Khốn, ra đàn em mình!

Thư buông tay đang túm áo nó ra, giơ chân giậm mạnh lên bàn, điệu bộ ra vẻ bề trên nói:

- Thằng oắt, cũng học trường này sao?

- Chưa mặc đồng phục trường này làm gì? Nghĩ cosplay chắc?!

Nó cốc mạnh vào đầu Huy thiên sứ siêu trộm đang thảnh thơi kia:

- Dám nói với đàn chị thế sao thằng nhóc này?!

Công Huy mặt không biểu hiện nhìn cả căng tin vắng tanh không một học sinh nào rồi lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói một câu không chủ đề:

- Oh, tiến bộ đột phá! Tôi không ngờ cô lại đi sớm vậy, cứ nghĩ phải ngủ trương phềnh bụng ra cơ. Thật là kì tích!

- Ý gì?

Thư khó hiểu hỏi lại, kiểu nói này nghe giống như hấn ta thân thiết với nó lắm ấy!

- Càng nhìn càng cảm thấy mặt cô ngu thí mồi!

Nó đen mặt lại giơ tay đập thẳng vào đầu Huy:

- Hồn nào! Bé tí ranh con đã làm mấy trò phạm pháp mà nghĩ mình oai lắm sao? Nói nhăng nói cuội gì hả?!!

Hấn bĩu môi, cúi xuống hút sùn sứt nốt chỗ mì còn lại rồi dùng thần công quảng chúng vào sọt rác, nhìn thẳng vào mắt nó khề nói:

- Vậy thì sao? Tính đòi nợ? Rất tiếc là tiền thì tôi không thiếu nhưng nhiều thì không có, tiền đã rơi vào túi tôi như rơi xuống hố sâu không đáy. Muốn lấy lại, khó lắm! Còn nữa, tôi lớn hơn cô đấy! Tôi ăn no rồi, kiếm chỗ đi ngủ đã, đừng làm phiền!

Thư ngây người nhìn Huy theo lối lên sân thượng mà đi. Nó tự hỏi sao xung quanh nó toàn người khó hiểu vậy trời? Nhưng mà Einstein đã từng nói như thế này: “Việc khó hiểu nhất là hiểu được thế giới này”. Đúng vậy, hiểu chi cho hại não?!

- Này, Thư, lại bác bảo!

Bác Vân – người bán hàng đứng ở quầy đồ ăn sáng khe khẽ gọi nó.

Nó tròn mắt tiến về phía bác, bác cúi xuống bí mật thì thầm to nhỏ:

- Con biết thằng nhóc đó sao?

Thư tò mò hỏi:

- Thế...thì sao hở bác?

- Thằng đấy nó kì lắm, lúc nào cũng lúi húi một mình. Nó suốt ngày đến sớm nhất trường, ăn sáng xong lại trèo lên sân thượng ngủ, giống như bị tự kỉ ấy!

Cười thầm trong lòng, nó xoa xoa cằm nói:

- À, cái này bác không cần phải nói, con biết mà con biết mà!

Bác len lén nhìn xung quanh như thể sợ ai nghe thấy, xong vỗ nhẹ lên vai nó:

- Con nghe gì về nó chưa?

- Nghe gì ạ?

Bản năng buôn dưa của bác Vân như gặp thời trời dậy, bác nói liên tù tì không vấp từ nào:

- Nghe mấy thầy cô bảo, ba nó mất vì nghiện hút, mẹ nó giờ bệnh nặng nằm nhà, giờ nó vừa đi học vừa nuôi thằng em trai. Nhưng vấn đề không phải ở đó, vấn đề là không hiểu nó lấy tiền đâu ra mà vẫn đóng học đầy đủ. Nó lớp mười hai rồi đấy, nhưng bị thụt hai năm vì nghỉ học nhiều. Nhà trường cũng nghi nghi việc này liền mời nó lên phòng hiệu trưởng nhưng cũng không điều tra được gì đành im đi.

Thư nghe vậy cả người thoáng chấn động, nó ngây ra như phỗng:

- Vậy...vậy sao bác...

Nhìn về phía cầu thang đã vắng bóng người kia, mày nó không hiểu sao hơi cau lại.

Ra là vậy, ra đó là lý do biến anh ta trở nên tha hóa nhân cách như vậy.

□ □ □

Năm nào cũng vậy, sẽ có ba ngày liên tiếp, trường Thư diễn ra cuộc thi làm bánh kem do câu lạc bộ Ẩm thực tổ chức, năm nay hợp tác với câu lạc bộ cắm hoa và câu lạc bộ bóng rổ, cùng với một số thành viên được cử đi làm đại diện từ các lớp chọn trở thành một nhóm chính. Tuy nói là tổ chức trong ba ngày nhưng đến ngày thứ tư mới tính là chính thức.

Trong ba ngày này, theo quy định là mỗi ngày ba tiếng, ngày thứ nhất là dạy và tập làm bánh kem dành cho tất cả các học sinh có nhu cầu, ngày thứ hai là mỗi người trong hội và những người được dạy ai muốn thì tự làm ình một chiếc bánh duy nhất để tặng cho người mình quý mến dù được hay hỏng, ngày thứ ba cả nhóm chính bắt đầu chia ra làm ba nhóm lớp mười, lớp mười một, lớp mười hai tiến hành tổng duyệt. Mỗi đội có thời gian hai giờ để chuẩn bị và một giờ cuối cùng chính thức cả ca tập chung lại làm ba chiếc bánh thật lớn rồi chờ sang hôm sau sẽ chính thức trưng bày và hội đồng ban giám khảo sẽ là tất cả các thầy cô. Điều đặc biệt ở đây, cuộc thi quy định mỗi đội sẽ cử ra một người đứng lên trình bày, giới thiệu về sản phẩm của mình.

Sở dĩ đến ngày thứ tư mới tiến hành trưng bày và đánh giá, trao giải là vì ngày đó chính là ngày diễn ra kỉ niệm thành lập trường. Buổi sáng sẽ là thời điểm lộng hành của các câu lạc bộ với đủ các tiết mục, các trò chơi. Buổi chiều diễn ra hội chợ ngay tại trường, mỗi lớp phải tự nghĩ ra những hình thức gian hàng buôn bán hoặc những khu giải trí phải mua vé vào cửa.

Trong ngày đầu tiên của cuộc thi làm bánh kem, mỗi lớp cử ra bốn người hai nam hai nữ đứng ra làm đại diện. Ngay khi lớp trưởng vừa thông báo tin này, ngay lập tức ánh mắt của cả lớp đều dồn về phía bốn nhân vật đình đám làm mưa làm gió đối với lớp nói riêng và đối với toàn trường nói chung.

Thư vừa vặn nằm trong tốp bốn đó. Những người còn lại, không cần nói ai cũng biết, siêu nhân gió Phong giật, thiên thần Duy và Thu Minh bila đen. Khổ nỗi cái, học giỏi hay nổi tiếng đâu có nghĩa là biết làm bánh kem nha?!

Phong cùng Duy phụ trách nướng bánh, Thư và Minh thì đánh kem. Hai tên kia lúng túng như thợ vụng mắt kim, ba lần nướng bánh thì hai lần cháy và lần cuối cùng cũng ra hình thù. Còn nó với nhỏ Minh cũng kẻ tám lạng người nửa cân đánh kem, không phải nói quá mà chính xác cứ như đồng phân hóa học.

Thời điểm mà hội trưởng câu lạc bộ ẩm thực nhìn thấy chiếc bánh đã hoàn chỉnh sau hơn hai tiếng rưỡi ấy thì không khỏi khiếp đảm ngậy người hỏi:

- Đây là bunn?

Một chiếc bánh méo mó với lớp kem nhão nhoẹt cùng tổng hợp đủ các thứ hỗn độn lại thêm sôcôla, sữa bị ngoáy loạn và trộn bừa ra như đồng bunn nhùi. Nếu ai mà không biết bánh kem tròn méo ra sao nhìn vào đây khéo khi lại tưởng xi măng chất trên tường.

Thu Minh nghe câu phán giết người không đền mạng của hội trưởng Ẩm thực thì mặt đen lại, Thư không biết làm sao nên chỉ đành cười trừ, Còn Duy thừa nước đục thả câu để thêm một câu đầy tính thách thức:

- Chẹp! Nham nhở như đồng bunn sinh học vậy.

Kết quả ra sao thì không tốn tí chất xám nào cũng đoán được, nhỏ mặt lạnh gờ chân như vũ bão sút thẳng vào mặt Duy, in nguyên một dấu chân trên mặt.

Khoảnh khắc đó nó đã nghĩ: may mà nhỏ không đi guốc =A=!

Trong mấy ngày này kể từ sau hôm đó, Thư thỉnh thoảng vẫn thường len lén nhìn Phong, nhưng thái độ của gã vẫn hoàn toàn bình thường, gã vẫn đến rủ nó đi học, vẫn thường có những hành động quá thái như trước, vẫn trêu đùa nó. Thư cảm thấy nhẹ nhõm khi Phong không trở nên xa cách, họ vẫn là bạn bè. Tuy nhiên, nó lại hụt hẫng vì điều đó.

...

Ngày thứ hai của cuộc thi làm bánh kem – ngày mà ai có nhu cầu thì có thể thử sức làm một cái để tặng người mình quý mến, có thể là cha mẹ anh chị em, có thể là bạn bè, có thể là thầy cô. Ngoài mặt thì nói như vậy cho oai chứ thực chất hầu như là đem tặng cho người yêu, người mình hâm mộ,...

Thư thì không có nhu cầu đó, mà kể cả có nhu cầu nhưng cũng chẳng có thực lực.

Bực cái là lang thang trên hành lang dự định đến sân bóng rổ thì liên tục cứ vài bước lại có người gọi nó và nó quay người lại thì chỉ nói một nội dung y chang nhau:

- Tớ (mình, em, chị) ngại quá, phiền Thư có thể chuyển giùm bánh kem mà tớ làm bằng cả trái tim giùm cho Phong (Duy) không? Nói với cậu ấy giùm tớ là sẽ luôn có người dõi theo từng bước đi của cậu ấy.

Thư cầm một đồng những chiếc bánh được gói cẩn thận trong những chiếc túi xinh xắn mà không khỏi nổi hết cả da gà. Hai tên này so với siêu sao thần tượng thật không kém cạnh chút nào!

Đi đến cuối hành lang, lại một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau:

- Bạn ơi!

Thư quay phắt người lại, nhấm mắt nói liền thoảng:

- Bạn muốn tặng cho Duy hay cho Phong?

Nữ sinh kia vò vò vạt áo, ngượng nghịu đáp:

- Không, tớ từ lần đầu tiên nhìn thấy bạn, đã bị dáng vẻ đẹp trai hoạt bát của bạn hấp dẫn. Cho nên...

Nó ngậy người:

- Cho nên?

- Cho nên... – Cổ gương túi đựng bánh màu hồng xinh xắn lên trước mặt nó, nữ sinh kia đỏ mặt nói – ...bạn hãy nhận chút lòng thành này của tớ!

VÙ VÙ!

Thư cảm thấy như có một trận gió lạnh thổi qua, nó run run người úp mặt vào tường tự kỉ.

Lần đầu tiên trong đời được tỏ tình.

Rất tiếc đối tượng là con gái!

☒ ☒ ☒

Sau vài giây trầm ngâm ôm tường than thân trách đời, Thư rút cuộc cũng kìm lại được suy nghĩ muốn giết người.

Nó ử dột như u hồn xoay phất người lại một trăm tám mươi độ, đưa tay nhận lấy túi bánh của nữ sinh ngay thơ kia, đồng thời hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Cô bé xinh đẹp, bạn học lớp nhiều?

Cô nàng nghe thế có vẻ như nghĩ nó cảm động trước tấm lòng chân thành của mình nên liền mắt sáng lên, sau đó cúi đầu e thẹn:

- Mình...mình...mình học lớp 10A1.

Thư xoa cằm, trong lòng đã hiểu phần nào. Mới vào trường thảo nào chưa nghe thanh danh nó, tuy nhiên, vẫn phải có một yếu tố nút thắt quyết định ở đây.

Nhìn bộ dạng rụt rè của người đối diện, Thư lại tưởng tượng bộ dạng mình mà như vậy không biết sẽ ớn đến thế nào! Dù vậy trông nó đâu đến nỗi? Con mắt nào của cô nàng dám chuyển đổi giới tính cho nó rồi bộc phát suy nghĩ muốn tỏ tình chứ?! Chết với cụm từ “sét đánh” mất thôi, sao không khoa học nào chế vắc xin phòng tránh căn bệnh nan y lây truyền vô tội vạ này hả trời!

Dù đã có tư tưởng muốn bóp chết nữ sinh trước mặt, nhưng nó vẫn cố gắng nhất có thể mà dùng thái độ ôn hòa để hỏi:

- Em có biết tên tôi không?

Rất ngây thơ lắc đầu!

- Không, nhưng giờ biết là được, anh nói cho em nhé!

Kiên nhẫn! Kiên nhẫn! Đừng bóp chết cô ta! – Trong lòng Thư gào thét.

- Ừm, thế em có bạn bè không?

Cô gái kia ngậy người ra. Bạch mã hoàng tử của cô đang muốn tìm hiểu cô sao? Tò mò nha! Phải chăng vì vẻ đẹp thánh thiện, thuần khiết của cô cảm hóa? Hay do cô da trắng chân dài? Hoặc là nhờ ngực cô Cup D sao? Chẳng lẽ do cô có đôi mắt biết nói? (Tác giả: *đổ mồ hôi* m.người bình tĩnh)

- Ừm, không có.

Bingo! Thư đã đoán không sai chút nào! Thảo nào, cô nàng này chưa nghe đồn gì về nó nên lu mờ mà làm trò ngớ ngẩn này là phải.

Nó hít một hơi thật sâu cho đủ dưỡng khí tổn thương người khác rồi mới mở miệng:

- Xin lỗi em, tôi là con gái.

Tôi là con gái...

Tôi là con gái...

Nữ sinh kia toàn thân như hóa thạch, mặt cắt không ra giọt máu nào bởi câu nói này.

Thư không biết mở miệng thế nào, chỉ đành cúi xuống nhìn đầu ngón chân mặc dù chân đang đi dày. Mãi nửa ngày không thấy có động tĩnh gì, nó mất kiên nhẫn ngẩng đầu lên. Chỉ thấy cô gái trước mặt đang vừa bấm ngón tay, miệng vừa lẩm bẩm cái gì đó.

Nó nhướn mày khó hiểu. Chẳng lẽ thương tổn lớn quá nên xúc động phát điên rồi sao?

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, một bàn chân voi giương lên, “hôn” thẳng vào mặt Thư. Nó vào thế bị động không kịp tránh, lập tức ngã sòng soài ra mặt đất.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn là chủ nhân của cú sút thần tốc kia chính là yếu điệu thực nữ vừa ngượng ngùng vò vò vạt áo, lấp bắp mãi mới nói ra được lời yêu.

Về mặt cô ta bây giờ như hung thần ác sát, nghiêng răng gằn từng chữ:

- Thế mà không nói sớm! Bốn trăm hai mươi bảy ngàn đầu tư, sáu cái bánh bị hỏng. Chết tiệt! Lỗ cha nó vốn rồi!

Nói đoạn, cô ta không thèm nhìn Thư lấy một cái, thẳng thừng bỏ đi.

Nó trở mắt nhìn theo bóng dáng nữ sinh kia, tay ôm mặt mà toàn thân đứng hình.

OMG! Một phát hiện mới! Một tài năng tiềm ẩn vừa được khai quật! Làm thế nào mà lật mặt còn nhanh hơn cả lật giấy được như vậy à nha?

Khốn, tình hình như vậy chắc chắn có bạn được...mới là lạ!

Vẫn bài ca muôn thuở, tại sao xung quanh nó toàn kẻ dị dạng vậy trời???

☼ ☼ ☼

Thư xách theo túi to túi nhỏ đi đến sân bóng rổ. Nó sừng sững mở cửa tiến vào trong ném cho Duy và Phong mỗi người một đồng túi bánh xong ngồi phịch xuống ghế thở phì phào.

Phong ngồi xuống bên cạnh Thư, nhíu mày đung đưa mấy túi giấy xinh xắn kia trước mặt nó, nhíu mày thắc mắc:

- Cậu tha đồng này ở đâu về vậy?

Nó nhăn nhó gất lên:

- Tha cái đầu cậu ấy! Cửa fan cuồng hai người đó!

- Fan cuồng?

- Ủ, thì là mấy nữ sinh trong trường mình đó, họ nói rằng sẽ dõi theo từng bước chân của hai người cho dù có bước vào nhà vệ sinh thì vẫn sẽ có camera xuyên thấu, tiếp tục “dõi theo” đấy!

Nghe thế, không nói hai lời, Phong một mạch phi đồng túi đựng bánh kia thẳng vào đầu Duy.

Cậu ta còn cũng đang nhíu mày tính đem đồng bánh ngọt ấy thành viên trong đội bóng, bị dính một cú đau điếng này hơi cúi xuống ôm đầu lên án:

- Thằng khốn! Ông đang làm cái khỉ gì vậy?!

Phong vất chân chữ ngũ phun ra vốn vẹn đúng một câu cụt lủn:

- Vứt rác vô thùng nhưng tụt tay ném nhầm loại thùng.

Duy nổi đóa, gã tiện tay cầm quả bóng ném về phía Phong. Tuy nhiên, quả bóng lại chệch quỹ đạo, nhắm chỗ Thư mà bay tới. Nó là một câu thủ bóng rổ đã quen những tình huống này rồi, nhưng đó chỉ là khi thi đấu, tâm quan sát và sự cảnh giác luôn ở thể thượng phong, còn giờ mọi giác quan đều trong trạng thái buông lỏng và nghỉ ngơi, nên rốt cuộc cũng chỉ có thể theo bản năng nguyên thủy nhắm tịt mắt lại đưa tay lên ôm đầu.

Vai Thư đột nhiên bị một bàn tay nắm lấy, với một lực mạnh mẽ kéo nó vào trong lòng.

BỘP!

BONG BONG...

Tiếng đập bóng đầy uy lực, rồi tiếng quả bóng nảy trên sàn vang lên liên tiếp.

Phong ôm chặt lấy Thư, để nó vùi đầu vào bả vai, ánh mắt gã sắc lạnh đến mức làm ọi người xung quanh không khỏi cảm thấy sợ hãi mà nhìn thẳng vào Duy:

- Tôi cảnh cáo ông, làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau! Hiểu chứ!

Sắc mặt Duy trầm xuống, cậu ta nheo mắt nhìn về phía Thư, sau đó im lặng bước đi, mở cửa sân bóng rồi đóng sầm lại.

Thư cố gắng hết sức mới đẩy được Phong ra, nó ngăn người nhìn về phía cửa chính sân bóng rồi lại nhìn Phong:

- Hai người thật là! Có mỗi quả bóng thôi, đâu cần phải gây gỗ với nhau như thế to tát lắm vậy?!

Phong trầm mặc vài giây như đang suy nghĩ gì đó, xong, gã đẩy Thư nằm phịch xuống ghế, ghì hai tay nó lên đỉnh đầu:

- Đồ ngốc, Thư chẳng biết gì cả, đừng có cố tỏ ra như thể mình mạnh mẽ lắm ấy, dù gì Thư vẫn là con gái, vẫn là yếu ớt và chỉ cần Phong hơi dùng sức một chút cũng đủ để Thư không cách nào kháng cự được. Nên biết lo lắng cho bản thân mình một chút, đừng lúc nào cũng thiếu phòng bị như Thư hiểu chứ?!

Nói đoạn, hành động của gã cũng giống như Duy vừa nãy, tức giận đóng sầm cửa lại rồi bỏ đi mất tiêu.

Thư xuýt xoa ôm cổ tay đã sưng đỏ lên vì bị siết chặt, khó hiểu nhìn cánh cửa đã vắng bóng người kia, sau đó lại nhìn về phía các thành viên trong câu lạc bộ. Tất cả đều đồng loạt nhún nhún vai, trong lòng đều ngầm hiểu một điều gì đó nhưng không có bất cứ ý kiến nào, đơn giản là lặng thinh tiếp tục chơi bóng.

Thái độ kiểu này càng làm nó rối ren hơn.

Rốt cuộc mấy người này làm sao nha? Tính cách thất thường thật!

...

Duy tựa người vào thân cây bàng to lớn ở vườn trường, trên tay cầm một túi đựng bánh kem màu tím, có thắt chiếc nơ xinh xắn ở tay cầm, trầm ngâm đứng đó suy nghĩ miên man.

Bánh kem.

Để học làm thứ ngớ ngẩn này cậu đã phải mất trắng một đêm và làm hỏng không biết bao nhiêu là lần cuối cùng cũng cho ra một chiếc bánh xấu xí nhưng cũng là cái đẹp nhất cho đến giờ phút này.

Kết quả, có tặng thôi cũng không đủ dũng khí để làm, không những thế còn suýt nữa tự mình làm Thư bị thương.

Duy nhìn lòng bàn tay của mình mà không khỏi nảy sinh cảm giác chán ghét. Đúng như Phong nói, cậu chẳng bao giờ suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi dẫn đến một hành động bất kì nào, tất cả đều là bởi bản tính trẻ con, đối với việc gì cũng coi nhẹ.

Cậu thực sự là kẻ vô dụng!

- Đúng đây làm chi? Tự kỷ hả?

Một giọng nói trong trẻo mà rất đanh, không phân biệt được âm sắc và thái độ thế nào vang lên.

Là Thu Minh, nhỏ toàn thân vẫn một màu đen đến búi tóc như muôn thủa, hai tay cho vào túi quần, bước đi rất khoan thai tiến về phía Duy.

Cậu ngược lên nhướn miêng cười, rồi lại cúi xuống, ánh mắt trở lại vẻ ảm đạm, đáp lại với giọng nói không rõ vui hay buồn:

- Thế còn bà ra đây chi ha? Tính vô tự kỷ cùng cho vui nhà vui cửa hử bà cố?!

- Haha - Nhỏ bật cười – Có lẽ thế, tâm sự đang đầy mình và dồn nén nhiều nhất vào lòng bàn tay và mu bàn chân. Ông muốn ăn đấm hay bị sút?

- Thôi, tôi xin chọn phương án thứ ba, bà đang đi giày cao gót, tôi mà bị bà sút, thay vì đứng đây tự kỉ thì vô viện tự kỉ dài hạn luôn là vừa!

Minh bữu môi khinh thường:

- Hừ, thêm vào nói với ông nữa à, tôi đi chỗ khác kiếm người đánh nhau đây! Ông cũng đừng có vì một câu nói trong lúc tức giận của Phong mà suy nghĩ vướng bận nhiều cho hại não.

Duy tròn mắt:

- Sao bà biết?

- Tình cờ nghe được.

Thu Minh quay người bước đi, nhưng được vài bước lớn, nhỏ lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhựa mềm màu đen, đưa tay che miệng hô lên:

- Ê tên ngu!

- Hơ? – Duy ngược mặt lên.

Nhỏ nháy mắt, chọn một tư thế đẹp nhất, ném thẳng chiếc hộp vào đầu Duy.

Cậu xoa đầu bất mãn:

- Bộ bà lên cơn khủng gì nha?

- Hehe, mất công làm bánh kem nhưng chẳng biết tặng ai, thôi thì ném cho tên dân nghèo nổi dậy như ông ăn dần ăn mòn cũng được!

Nói xong, Thu Minh quay người chậm rãi bước đi.

Duy cúi xuống nhặt hộp bánh, như nghĩ đến gì đó, khoé môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt. Cậu cũng lớn giọng gọi:

- Nè bà chặn đần độn!

Nhỏ khựng lại, trợn mắt nói:

- Ông giỏi thật, dám bật lại chính phủ sao?

- Gì chứ, ném vấy nát bánh của người ta rồi còn gì nữa! Hừm, nhưng dù sao cũng phần nào động viên tinh thần cho bà, tôi đành chịu khó nhét nó vào dạ dày vậy. Quà cho bà nè, tôi cũng hí hửng tốn bao công xong chẳng biết tặng cho ai nên bà chịu khó vác về giùm không mọc lên mắt!

Cậu ném túi bánh trên tay mình về phía Thu Minh, nhỏ đưa tay ra bắt lấy, cột nhả chọc kháy:

- Oh~ Ông đã có lòng thì tôi không thể không có dạ, đành phải ráng mà nuốt cái đồng bùi nhùi này vô thôi.

Nhỏ bỏ vào trong túi xách, tiếp tục quay đầu bước đi.

Duy mở hộp ra, nhìn chiếc bánh kem được trang trí đẹp mắt cho thấy người làm ra nó đã vô cùng tỉ mỉ và tốn nhiều tâm tư.

Cậu không khỏi lắc đầu cười khổ.

Tình cờ nghe được? Nhỏ nghĩ cậu là trẻ mẫu giáo sao? Có tình cờ nào mà đi từ lớp, qua một quãng khá dài để vào đến một sân bóng rổ kín có mái vòm, có tường dày cách biệt với không gian bên ngoài?

Chắc chắn không thể tình cờ đứng ngoài mà nghe thấy rồi, chỉ có thể là “tình cờ” mở cửa bước vào trong.

Vào trong để làm gì thì cả hai đều tự hiểu.

Bánh kem là không biết tặng ai, hay có “ai đó” nhưng không đủ tự tin mang tặng?

Cậu và nhỏ đều cùng đơn phương nhìn về một người mà không có một phần trăm tự tin người đó sẽ quay đầu lại nhìn mình.

Duy cảm nhận rõ hơn ai hết khi nhìn vào đôi mắt của Thư, ánh mắt đó mỗi khi nhìn về phía Phong, nó đều như nói lên rằng...”Em yêu anh”.

*

* *

Ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng của cuộc thi bánh kem, trường cho phép buổi sáng để tổng duyệt làm bánh, chỉ buổi chiều mới phải học.

Sáng hôm nay, Phong vẫn đến gọi nó đi học như thường lệ nhưng lại trầm mặc ít nói hơn mọi ngày.

Thư cũng không mở miệng nói gì nên suốt quãng đường cả hai cứ tiếp diễn không khí nặng nề.

Hôm nay, mọi người đều rất bận rộn, cả Thư cũng vậy, nó cũng góp vui nhưng là về phần việc phá hoại.

Nó tổng cộng đã làm vỡ bốn cái bát, làm méo năm cái thìa và đánh hỏng hai lần kem, cũng bởi vậy mà nó bị hội trưởng Ẩm thực rít gào như giông bão, dồn dập đến mức làm nó không có thì giờ để ý xem Phong đang làm gì.

Duy thì dường như có vẻ đã thuần thục hơn, cậu ta làm mọi việc nhẹ như bâng giống như đã quá quen rồi vậy. Có mấy nữ sinh đứng xung quanh, thấy vậy mắt sáng lên, không ngừng ríu rĩ ca ngợi.

Nó thấy vậy không nhin được tò mò mà hỏi:

- Oa! Làm sao làm được như vậy á?

Duy không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ tiếp tục công việc của mình.

Thư không biết có phải do nó nhạy cảm quá không. Nó thấy dường như cậu ta có vẻ trưởng thành hơn thường ngày và, éc, có vẻ giống như vừa mới thất tình.

Tự đập vào đầu mình vì cái suy nghĩ hoang tưởng do đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm và Shoujo manga, Thư cúi đầu xuống, mắt hướng lên nhìn khuôn mặt Duy, bày vẻ tò mò nửa đùa nửa thật hỏi:

- Sao mặt ông cứ hằm hằm như vừa mới thất tình vậy?

Cả người Duy thoáng chấn động, mắt hơi trừng lớn. Nhưng chỉ trong giây lát, cậu lại trở về bộ dạng ban đầu, cười yếu ớt:

- Thất tình gì chứ, bà từ khi nào mắc bệnh đa nghi vậy?

- Chứ còn chi nữa! Ông biết mặt ông thế nào không? – Nó chu môi, phồng má làm mặt hề – Như vậy nè!

Duy cười phớt một tiếng, đưa tay lên véo má nó:

- Mặt bà thì ngu thí mồ ấy! Có để yên cho tôi xả thân vì sự nghiệp thi thố của cả khối mười một này không thì bảo nè?!

- Hy sinh cái đầu ông ấy!

Thư cau có gơ tay nhắm đỉnh đầu Duy mà tương một cú, nào ngờ cậu ta nhanh nhẹn tránh được làm tay lạc hướng đâm thẳng vào tường.

Duy hả hê cười giễu:

- Haha, đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

Tức tối vừa tính toán chuẩn xác định giáng thêm một cú thì một tiếng gầm vọng tận trời xanh vang lên:

- NGUYỄN MINH THƯ!! Đi rửa chén bát cho tôi! Vỡ cái nào đền năm cái y chang!

Tiếng “chim kêu vượn hót” ấy là của hội trưởng Ẩm thực chứ còn ai giống khoai đất này!

Nó bấu môi xoay người thật cẩn thận ôm chồng bát bỏ vào bồn rửa. Vừa xả nước ra, một nữ sinh đáng người thấp bé e dè đứng cạnh lí nhí hỏi:

- Phiên bạn có thể nhích ra một chút để mình mở tủ lấy cái khay được không?

Nó nhún nhún vai đứng sang một bên chờ cô bạn kia lấy khay ra.

Cánh cửa tủ vừa hơi mở ra, Thư phát hiện mấy chiếc đĩa thủy tinh ai vội vàng mà vô ý để trên nóc có khả năng sẽ rơi xuống.

- Cẩn thận!

Nó giật mình đẩy nữ sinh kia ra toan ngăn hành động của cô bạn lại. Nhưng không kịp, cánh tủ đã bị kéo hẳn ra, những chiếc đĩa từ trên cao xui xẻo thế nào rơi xuống người nó, một chiếc đập vào đầu nó.

Thư lảo đảo ngã xuống sàn, máu từ trên đầu và trên bả vai nó tong tong chảy ra.

- Thư!

- Thư!

7. Chương 7

Chương 7

Thư choáng váng đến độ không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, ý thức lơ lửng giữa mê và tỉnh.

Nó chỉ mơ hồ nhớ được có cánh tay nào đó kiên định nâng người nó lên, những tiếng xôn xao bàn tán, giọng nói trầm thấp không ngừng vang lên bên tai: ” Ráng chịu một chút nữa thôi, sắp đến phòng ý tế rồi! “

. . .

Hơi nhúu đôi mày lại, Thư khẽ mở mắt ra. Ý thức chưa kịp phục hồi lại thì đã bị một khuôn mặt tròn xoe với đôi mắt to tròn long lanh vừa chớp chớp liên tục vừa nhìn chăm chăm làm nó suýt nữa thì phát hoảng mà sủi bọt mép.

- Éc? Bạn...

Khuôn mặt kia, không đúng, người sở hữu khuôn mặt thấy nó tỉnh liền mừng rỡ hô lên. Thư nhớ rõ ràng lúc này là Phong ở đây, là Phong bằng bó cho nó, sau đó gã bảo nó nghỉ ngơi đi và giờ tỉnh lại thấy một người xa lạ.

Nó ngậy người nhìn nhỏ lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động, hình như không ấn nút mà trực tiếp đưa lên tai hét:

- Anh hai!!

Bên kia truyền đến một giọng gầm rú như thét ra lửa đủ để biết anh hai ở đây là ai:

- ” Con khỉ Chân thối kia! Anh từ sáng liền bận bịu chuẩn bị nguyên liệu làm bánh quên tắt di động thì không nói, sao mày dám để điện thoại ở chế độ nghe? Chết tiền anh mày rồi!! “

Nhỏ nghe thế gãi đầu cười trừ:

- Anh trai yêu quý à, mất chút tiền vì em gái xinh đẹp nhà anh có là gì đâu chứ! Em báo anh một tin dữ này...

“RẦM!”

Nhỏ chưa kịp nói hết câu thì đã nghe một tiếng đập bàn thật lớn truyền qua từ đầu dây bên kia, tiếp theo đó là một chuỗi những giây phút trầm mặc đến đáng sợ, cuối cùng kết thúc bằng một tiếng thở dài nặng nề:

- “Ok, anh đã chuẩn bị tinh thần rồi, mày phá cái gì của người ta, nói lạ!”

Nhỏ bĩu môi nũng nịu đáp:

- Hứ! Anh cứ làm như em là phá gia chi tử ấy, em là muốn báo cho anh biết, Thư đã tỉnh lại, tuy nhiên, trông mặt bả vẫn ngô ngố, có vẻ như không nhận ra chính đồng loại của mình. Triệu chứng này khoa học gọi là bại não, mà không, là người thực vật. Anh nhìn kìa, mặt cứ nghệt ra nhìn em thôi! Nghe lắm!

Sặc nước bọt!

Thư khó khăn lau mồ hôi lạnh vã ra trên trán. Thực sự là bó gối anh em nhà này!

Sát khí lan toả ra từ sóng điện thoại bên kia:

- ” Loại mày cũng có đồng loại?...Một lần cuối, MÀY IM MỒM CHO ANH! Cứ đứng đấy, anh qua ngay, mày đừng có lỡ tay giết người ta rõ chưa!!!...tút...tút...”

Nhỏ nhăn nhó nhìn vào màn hình điện thoại, chu môi làu bàu cho vào túi quần.

CỘP.

Chiếc điện thoại thế nào tụt khỏi tay cô nàng lạnh chanh kia, rơi xuống đất và nứt ra. Nhỏ há hốc miệng, cầm như muốn rút xuống tận cổ họng:

- Ồ Oh! Chết cha rồi!

Thư không ngờ vừa mới tỉnh dậy đã gặp phải cảnh tượng nhức nhối thần kinh này, làm nó có một cảm tưởng...thật khó tả!

- Đây...bạn gì ơi...

Nó nhỏ giọng khẽ gọi nhưng nữ sinh kia có vẻ đang sốc với thành tích phá hoại của bản thân.

Cái nữ sinh đang ráng ngồi bệt trên sàn nhà căn môi nhìn cái điện thoại cảm ứng đã bị vỡ màn hình – người mà có vẻ như đã quên mất sự tồn tại của nó kia chính là em gái Đặng Huyền Trâm siêu hậu đậu, luôn gián tiếp gây tai ương ở mọi lĩnh vực trong truyền thuyết của hội trưởng Ấm thực Đặng Hải Việt.

Hai người này một người thì mặt lúc nào cũng khó tính dăm dăm nhưng lúc nấu ăn thì vô cùng chuyên tâm, người còn lại lúc nào cũng tươi cười đáng yêu nhưng mất kiên nhẫn với cái gì là lên cơn thác loạn đập phá cái ấy.

CỘP! CỘP!

Điện hình là lúc này, Trâm bật điện thoại mãi mà không không lên, điên tiết đập nó về phía cửa chính.

BINH!

- Ui da chết cha tôi! – Một cú ném không nương tay, cánh cửa mở ra kèm theo một câu chửi rửa, sư tử đã xuất hiện và chuẩn bị rít gào – ĐẶNG HUYỀN TRÂM! Tối nay về anh sẽ song kiếm hợp bích với má để má nhốt bằng được mày vô chuồng xí!!

. . .

- Híc, là tớ để đĩa ở đây, thật lòng xin lỗi bạn, lần sau tớ không dám thế nữa...

Trâm nhắm mắt nhắm mũi nói liền một lèo xong gặp người một góc chín mươi độ tạ lỗi.

CỘP!

Nhưng rất tiếc là chưa nổi bốn trăm độ, đầu nhỏ đã cộng thẳng vào trán Thư. Nó đau điếng ôm đầu khóc không ra nước mắt.

Việt nổi đóa nắm chặt tay hạ một lực tác dụng vào ngay đỉnh đầu em gái mình, tiếng la ó khủng bố vừa mới yên nghỉ dưới suối vàng lại độn thổ chui lên:

- Mày không giết không được mà! Cảm thấy hại người chưa đủ sao hả??

Nhỏ nước mắt lưng tròng ôm đầu than vãn:

- Đau em! Anh đánh vậy ngu đi thì sao?

- Xin lỗi đời! Mày đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao của độ ngu rồi, có đánh cho nhũn não ra hay không thì chỉ có thể nói rằng cơ sở hạ tầng của tế bào não trong đầu mày ngày một xuống cấp. Nó xuống đến âm vô cực và có xu hướng tiếp tục tụt dốc không phanh! Tin dữ với tin vui khác nhau chỗ nào mày cũng không phân biệt nổi, dám thông báo anh mày có tin dữ. Chờ người ta liệt toàn thân thì chắc là mày báo anh tin vui nhĩ?!

- Hic, thì tin vui dữ mà!

- Còn cái!

Ngay khi hội trưởng Ấm thực định giờ cú đấm trời giáng chuẩn bị “ban thưởng” cho em gái cưng của mình thì đột nhiên cửa phòng bị thô bạo đẩy ra.

Phong vẻ mặt lo lắng bước vào. Thấy Thư yên ổn ngồi trên giường bệnh, gã ngồi xuống bên cạnh, vươn tay lên chạm nhẹ vào nơi có vết thương đã được băng bó của Thư:

- Cậu ổn chứ?

- Ừm, vẫn có thể đi học được.

Gã quay sang hỏi hội trưởng ấm thực:

- Sao em cậu bảo Thư có vẻ không ổn lắm mà?

Việt phẩy phẩy tay bĩu môi:

- Nghe nó cò mà bán cả nhà đi!

- Thế cô y tế đâu? Tôi đã dặn cô y tế để ý Thư mà?!

Lão Ấm thực Việt lại nhìn về phía Huyền Trâm. Nhỏ cười toe toét nói:

- Cổ bảo có việc gấp nên nhờ tôi trông coi, mà tôi thì tôi chưa dùng thứ gì để thí nghiệm trên cơ thể bà đâu!

Phong nghe vậy đen mặt lại, không khí nguy hiểm lại bao trùm quanh gã. Hội trưởng ấm thực dự cảm tình hình có vẻ không ổn liền xách tai em gái dễ (bị) thương của mình quyết định đánh bài chuẩn.

- Phong cứ bình tĩnh, con nhóc này để anh xử lý, hai đứa cứ tâm sự. Còn mày đi theo anh!

- Oái! Anh đừng xách tai em!!

Nhìn bóng dáng hai thân ảnh kia biến mất sau cánh cửa, Thư ngượng ngịu gãi đầu.

Trời đất! Tên hội trưởng Ấm thực khốn khiếp kia không biến nhanh còn bỏ lại một vấn đề nan giải này! Thách đố sao? Tâm sự cái gì cơ chứ?!

Phong trầm mặc nhìn Thư một lúc, mãi sau mới chịu mở miệng, nhưng là ra lệnh:

- Chiều nay nghỉ học đi!

- Hả, không được! Làm sao bỏ được chứ, bị thương cũng đâu phải nặng lắm!

- Trông cậu không ổn chút nào! Đồ ngốc này, cậu phải biết lo cho bản thân chứ?!

- Tớ...

Lại một tiếng mở cửa thô bạo vang lên, không, lần này chính xác là đường đường chính chính mà đá cửa xông vào.

Thu Minh kéo theo một đoàn quân lũ lượt vây quanh giường bệnh Thư. Riêng nhỏ trèo hẳn lên giường, đưa tay nắm lấy cằm nó, xem qua xem lại, cuối cùng mới ra kết luận:

- Chưa chết được! Bọn mày, lời quà viếng, à không, quà thăm bệnh ra!

Cả bọn thi nhau từ trong cặp lời hoa quả bánh trái bày dày đặc trên mặt tủ.

Người hỏi nó thích ăn hoa quả hay ăn bánh, ăn bánh bóc ra hay ăn cả vỏ, hoa quả gọt ngược hay gọt xuôi.

Trời đất! Ai không biết lại tưởng trong đây đang có bệnh nhân bị tai nạn phải bó bột rằm bữa nửa tháng mất!** *

Buổi chiều, Thư vẫn đến trường như bình thường sau một trận giằng co, không, chính xác là nó nài nỉ Phong mãi. Nó không muốn ở nhà bởi vì ở nhà nằm ườn ra chán chết!

Nghĩ lại, Thư không khỏi thấy mình giống một cô vợ nhỏ ngoan hiền. Và nghĩ lại lần hai, nó thấy suy nghĩ của bản thân thật điên rồ!

Hôm nay, có học sinh mới chuyển tới. Đó là hai anh em sinh đôi giống nhau như hai giọt nước từ nụ cười cho đến cách đi đứng, ăn nói. Cả hai cùng lăm chỉ cao hơn thư chừng hai ba phân, mà thư thì mét sáu sáu. Có điều đặc biệt ở đây, cử động của hai người khá giống nhau nhưng lại đối nhau như tấm gương phản chiếu.

Khi mà chủ nhiệm dẫn theo cả hai vào lớp, đứng trên bục giảng mà nói: " Lớp mình có học sinh mới chuyển trường đến, các em tự giới thiệu đi!". Lúc đó, hai tên đó đồng thời giơ tay lên chào, người bên trái tay trái, người bên phải tay phải, cùng cười rất thân thiện.

Người bên trái mở miệng trước:

- Xin chào cả lớp! Mình là Trần Siêu Việt, cả lớp chắc chắn sẽ không nhận ra đâu anh đâu em nên mình nghĩ không cần giới thiệu.

Người bên phải ngay sau đó liền tiếp lời:

- Cả lớp xin chào! Trần Siêu Nhiên là mình, chắc chắn cả lớp sẽ không nhận ra anh đâu em đâu nên giới thiệu mình nghĩ không cần.

Thư nghe lời giới thiệu này đã thấy quái quái, nhưng không biết nó quái ở điểm nào.

Hai người sau khi tự bạch xong liền quay về phía thầy. Lại người bên phải nói trước:

- Thầy ơi bọn em ngồi đâu?

Người bên trái tiếp lời:

- Bọn em ngồi đâu thầy ơi?

Nụ cười hiền lành, dễ mến vậy, nhưng không hiểu sao thầy lại đổ mồ hôi lạnh. Thầy lúng túng chỉ định Thư:

- Thư, em lên bàn trên ngồi cùng Phong để hai chỗ hai bạn mới.

- Vâng.

Thư sắp sếp vở ngồi xuống bên cạnh Phong, nó bán tính bán nghi thì thà thì thào với gã:

- Hai tên này...hình như quái quái.

- Hê hê – Gã cười khoái trá – Sắp có trò vui để coi, hai tên này nhìn là biết không phải dạng hiền lành tử tế.

Quả thật không sai!

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ vang lên, thầy vừa chuẩn bị bước ra khỏi lớp, cả hai không cần ai phải bảo ai mà đồng thanh hô lên:

- Thầy ơi, chờ em với!

- Chờ em với, thầy ơi!

Một loạt các động tác giống nhau liên tiếp diễn ra.

Cùng chạy lên, cùng vấp ngã, cùng túm vào quần thầy, và. . .

XOẠT!

Quần kaki của lão chủ nhiệm bị túm tụt xuống tận mắt cá chân, lộ ra chiếc quần đùi hoa hợp với chiếc áo vét đen làm lão trông như tên bệnh hoạn có những thú vui biến thái.

Cả hai vội vội vàng vàng đứng nghiêm chỉnh liên tục cúi đầu:

- Chúng em xin lỗi thầy! Chúng em định lên hỏi bài!
- Chúng em định lên hỏi bài! Chúng em xin lỗi thầy!
- Hai đứa...hử!

Lão xanh mặt kéo quần lên, nhanh chóng ôm cặp chạy mất tiêu, không còn tâm trí đâu mà bài với chả vở nữa.

Sau khi thầy chủ nhiệm bỏ đi, cả hai ôm bụng cười lăn cười bò.

- Haha! Anh đoán không sai, ổng mặc quần không đeo thắt lưng mà!
- Em đoán đúng hơn, ổng mặc quần hoa lá cành há há!

RẦM!

Một tiếng đập bàn vang lên ngắt quãng tràng tiếng cười khó phân biệt này.

Phong gác chân lên ghế, vòng tay ra sau đỉnh đầu, tư thái hiên ngang nhếch miệng cười:

- Làm trò cũng khá, nhưng vẫn còn non lắm.

Siêu song sinh nghe vậy ngừng cười lại, dáy mắt mang vẻ bất cần đời, rồi lại trợn mắt cười xấu xa:

- Nhân, theo như thông tin đã điều tra, đây là....
- ...học sinh xuất sắc nhất trường đó!
- Ha ha vậy sao?
- Đúng rồi...nhưng sớm xuống hạng thôi!
- Chúng ta sẽ hạ bệ!

Phong cười nhạt:

- Khoái chơi trội, ngon cứ thử!

Hai tên kia liếc xéo Thư rồi lại nhìn thẳng tắp vào Phong:

- Oh~ Vậy sẽ không chỉ hạ bệ thành tích, mà còn hạ bệ tất tần tật luôn!
- Bao gồm cả fan và bồ.

8. Chương 8

Chương 8

Hết giờ, vẫn như thường lệ, Thư cùng Phong và Duy đến sân luyện tập bóng rổ. Hôm nay, câu lạc bộ bóng rổ có thêm hai thành viên mới. Đó là ai thì không cần phải nói, Thư dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Chính là cặp Siêu song sinh khốn nạn vô đối kia!

Cả hai khi vừa xông vào đăng kí, lập tức như người ôm bóng ra giữa sân và vẫn như vậy, người tay phải, người tay trái đồng thời chỉ thẳng về phía Phong, mặt vênh một góc bốn mươi lăm độ:

- Nào, ta solo cái chứ nhỉ? Chấp một nửa con mắt!

- Chấp một nửa con mắt, ta solo chứ nhĩ? Nào!

Phong nhướn mày thú vị nhìn hai tên Siêu kì quái kia vài giây, sau chéch miệng cười, gật gật đầu:

- Ok, chia nhóm, chúng ta chơi! Để coi mèo nào hơn mẩu nào!

Thư làm đội trưởng, có nhiệm vụ chọn lọc thành viên rồi chia nhóm, mỗi nhóm gồm năm người và tất cả toàn là cao thủ, ngoại trừ cặp siêu song sinh khoái to mồm thì không xác định. Những tân binh hoặc những cầu thủ dự bị thì có vai trò đứng ngoài cầm chai nhựa vỗ bồm bộp. Thư thì lần này cũng bị cho ra ngoài làm trọng tài bắt lỗi.

Nó tuy không phải cố ý, nhưng là cố tình sắp xếp ở hai đội hai tên ghét nhau nhất cho khí thế hừng hực. Quả thực, đây chính là trận Long – Rồng tranh đấu, bên lắc đầu lật lốc, bên quấy đuôi thùng sần. Cả hai đội không cần phải bảo ban nhau mà chưa vào trận đã tên nào tên ấy tinh thần đã lên dây cót hết lượt. Bởi căn bản mỗi bên ngó thấy mặt đối phương đã chỉ muốn đập ột trận.

Ngay khi còi vừa tuýt, các cầu thủ thường ngày lười biếng của chúng ta ngay lập tức như vũ bão xông lên.

Riêng Phong và Duy lại bình tĩnh đến ghê người. Cậu ta ở dưới bảng rổ ngồi ngáp dài ngáp ngắn, bứt cọng tóc ngồi nghịch con kiến. Căn bản nhằm chán là đúng rồi, cùng đội với Phong thì còn đâu hứng thú nữa!

Tuy nhiên, những thành viên khác thì lại rất sôi máu, nhất là cặp Siêu song sinh. Ban đầu khi các thành viên thấy cả hai còn chưa cao đến mét bảy thì có vẻ khinh, nhưng vào đến trận chiến đấu thì gần như không ai còn thời gian để suy nghĩ đến việc đó nữa. Cả hai lợi dụng sự thấp bé và không được chú ý đến, cùng với sự ăn ý đến từng hành động đã luồn lách và tìm cách cướp bóng của thành viên bên đội Phong. Trong khi Phong gặp trở ngại vì bị các thành viên của đối thủ bao vây, dù đã chú ý đến hành động của hai tên loắt choắt kia nhưng vẫn phải lưu ý đến những đối thủ xung quanh để tránh bị cướp bóng.

Mãi mới tìm được kẻ hở để chuyển cho đồng đội, nhưng kết quả bóng vừa bay đến gần người đó, liền bị một người trong cặp song sinh chop lấy. Không biết là anh hay em, chỉ biết rằng gã cười đắc thắng ôm bóng chuyển cho tên còn lại đang đứng ở gần bảng rổ.

Tuy nhiên, sự ngạo mạn thì bao giờ cũng kèm theo việc trượt chân là xuống thẳng vực. Tên Siêu kia không chú ý đến Duy đang ngồi dưới bảng rổ và quan sát này giờ, mà có chú ý thì cũng nghĩ rằng cậu ta chỉ là hạng xoàng không đáng nhắc đến.

Chính vì thế, một cú bật của Duy cùng với cú đập ruồi siêu hạng đã làm cho quả bóng trên tay tên kia bắn thẳng xuống mặt đất rồi vung hăn ra ngoài sân.

Duy nhẹ nhàng hạ chân xuống sàn nhà, bấm ngón tay crắc crắc nhếch miệng nói đều:

- Chơi kiểu gì vậy cha nội? Hai con tép riu này mà ông cũng để cho nó nảy tanh tách như vậy sao? Còn đâu là siêu cầu thủ bóng rổ?!

Phong khoanh tay lại, đưa tay quệt một nhát trên mũi, hơi nghiêng đầu cười lạnh:

- Hờ, nhát khởi đầu sơ ý thôi, không có lần hai đâu!

tên Siêu không xác định là anh hay em đang ngồi trên sàn nhà kia, nghe một loạt những lời khinh bỉ thì gân xanh trên trán nổi lên. Gã đứng dậy, phui phui quần áo xoay xoay cổ chân cổ tay làm, vừa làm động tác khởi động vừa nói:

- Hóa ra không phải hạng xoàng, này giờ cứ ngồi giả nai. Nhân, chúng ta có vẻ gặp phải hai cái mảnh sành rồi!

Phong chậm rãi tiến về phía quả bóng, gã dùng một tay cầm nó lên để ở một bên hông, gơ tay chỉ lần lượt vào hai anh em Siêu Việt và Siêu Nhân:

- Không biết thằng nào Siêu anh, thằng nào Siêu em, tui sẽ đim giống như chưa từng được nổi!

Vừa vắn lúc lửa chiến đôi bên đang bốc lên hừng hực thì một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Xin lỗi, lớp trưởng yêu cầu thành viên lớp 11B3 thì đến ngay phòng số 13 để họp lớp chuẩn bị cho hội chợ kỉ niệm thành lập trường chiều mai.

Là một nữ sinh với vóc dáng nhỏ bé, không, đích xác là lùn. Nhỏ đứng ở trước cửa sân bóng rổ rì rì nói. Trên tay nhỏ cầm một con gấu bông màu nâu, một bộ dáng tưởng chừng chỉ hơi búng nhẹ là bay khiến người nhìn, cụ thể là Thư, chỉ muốn....éc... chơi trò SM.

Cả Duy và Phong, cùng với hai Siêu đều đồng thanh quát lên:

- Không hợp hiếc gì hết! Không thấy không khí đang gay cấn cao trào sao??!!

Nói xong liền trợn mắt lườm nhau.

Nữ sinh kia lúng:

- Không được, lớp trưởng bảo không được phép vắng ai cả...

Lại đồng thanh:

- Không đi!

- Nhưng...

- KHÔNG NHƯNG NHỊ GÌ HẾT!!

Cô gái kia trầm mặt cúi đầu xuống, con gấu bông trên tay khẽ run run. Nhỏ lảo đảo như u hồn lững thững bước vào trong sân bóng, sau đó ngược lên nặn ra một nụ cười kinh dị.

XOẠT!

Trong khoảnh khắc thần kì đó, không biết làm cách nào, nhưng mọi người thấy con gấu trên tai đã bị xé ra làm đôi dọc theo đường chỉ. Bông trắng bên trong rớt ra, con gấu bông bị chủ nhân thẳng thừng thả xuống sàn như một vật phế thải.

Nhỏ hơi cong khoe môi lạnh giọng hỏi:

- Hỏi lần cuối, có đi không? Yes or no?

Ngay lập tức, toàn bộ thành viên của lớp 11B3 mặt cắt không ra giọt máu, gật đầu lia lịa. Trong thâm tâm ai cũng đều tự hỏi, bàn tay nhỏ bé xinh đẹp kia làm thế nào xé được con gấu bông đó ra nha??

Thật là không thể đùa với lửa!!

Φ Φ Φ

Mở cửa, lom khom bước vào, ngó ngang ngó dọc. Cả một đám người tương ta không ai giống ai, tất nhiên là ngoại trừ anh em sinh đôi, thế nhưng lại rập khuôn y chang một tư thế đi đứng.

Rón rén – từ chính xác nhất để hình dung hơn vài chục thành viên tập thể 11B3 lúc này.

Tại sao ư?

Tại vì họ đang bước vào phòng số mười ba – phòng hoạt động của hội Cosplay.

Nhưng vấn đề không phải ở đó!

Hội này do lớp trưởng lớp 11B3 làm hội trưởng.

Tuy nhiên vấn đề vẫn không phải ở đó!

Vấn đề là phòng hoạt động của hội như một bãi phế thải. Có thể nói đây là một bãi phế thải quý tộc, bởi phế thải ở đây người thường không có. Mà không, đến quý tộc thì cũng phải bó tay chịu trời!

Lớp trưởng lớp 11B3, hay chính là hội trưởng hội này – Hoàng Kim Long – một kẻ quái dị của những kẻ quái dị, của tất cả những kẻ quái dị! Nếu hỏi mười người về giới tính gã thì chín người nói không xác định, người còn lại thì cũng đồng loại với hắn. Hắn có một mớ những quy tắc sống bất thành văn mà không ai nghĩ ra được.

Người ta nói, Long có một cái nhìn xa xăm mang dáng vẻ bất cần đời, nhìn mọi thứ chỉ bằng một phần ba con mắt. Nhưng chỉ có tập thể 11B3 biết rõ cuộc đời hắn trái ngang nên không thể không nhìn người khác

kiểu đây. Từ bé sinh ra, mắt hấn đã bị lè. Cho nên, mắt hấn luôn nhìn lệch đi so với hướng mặt và kèm theo đó gu thẩm mỹ cũng lệch theo. Chiếc dây chuyền được xỏ bởi những con bọ cánh cam chết khô là một điển hình!

Đã có người vô đây mượn trang phục để mặc biểu diễn, không biết thế nào mà giẫm phải chiếc mảnh sành hình chiếc lá được cắm trong một tấm xốp để rải rác trên bậc cầu thang lên tầng trên phải lên viện bằng bó. Nhưng hội trưởng của chúng ta nổi tiếng là vô tư đến mức vô trách nhiệm và vô đạo đức, chỉ tận tụy với bản thân còn "sống chết mặc bay", đối với hấn luôn chỉ là một việc nhỏ nằm giữa vô vàn những việc nhỏ khác.

Đặc biệt là vẻ ngoài của Long so với căn phòng mang con số mười ba này thì không khác nhau tí nào. Ngoài kì quái thì vẫn là kì quái!

Trong căn phòng đầy âm khí, một người nằm ngả trên chiếc võng màu xanh, trên người mặc chiếc áo dài đen, mái tóc dài mềm mại rũ xuống sàn nhà, chân đung đưa cùng điệu nhạc không lời Serenata kinh dị làm không khí càng thêm rùng rợn. Ngay khi thành viên đầu tiên của lớp 11B3 đặt một bước vào, lập tức giọng nói lạnh lẽo từ trong vang lên:

- Thông báo sáu giờ đúng phải có mặt, vậy mà đã chậm mười bảy phút bốn mươi ba giây. Dương à, em làm ăn kiểu gì vậy?

Cô gái nhỏ vừa nãy – người đã xé tan con gấu bông nghe vậy lập tức xông lên, nhào vào lòng người trên võng, oang oang nói:

- Đức ngài Long ca ca cốc cốc, tại lũ ắt kia bảo hoài không chịu nghe làm em tổn bao nhiêu thời gian và toạch mất mấy con gấu bông yêu quý vì bực tức huhu!!

Người đang òa khóc như thật kia chính là -Phạm Nhật Oanh – là một học sinh lớp 10b11, một lớp có thể nói là gần hết của trường. Người kia là Hoàng Rồng Vàng vĩ đại của hội cosplay. Cả hai giống như đang diễn tuồng chèo bi kịch và cũng rất kịch.

Long đưa tay lên xoa đầu Oanh:

- Oh~ Vậy chúng đâu rồi?

Nhỏ sụt sịt lau nước mũi vào áo hấn:

- Híc, xé rồi. Nhưng đồ đã bỏ đi thì không lấy lại. Gấu dễ xé là gấu hàng dỏm...

VÙ VÙ!

Một trận gió lạnh đột ngột thổi qua làm tổng thể mấy chục thành viên lớp 11B3 đứng hình. Cô gái này trong người chứa nhiều tế bào bọt bảo sao xác không to lên được??

Long dịu dàng nở nụ cười với cô nhóc kia, phun ra một phát ngôn kinh điển:

- Đồ đã bỏ đi là đồ đáng bỏ đi, đồ đáng bỏ đi là đồ nên bỏ đi.

Xong, ngay khi chưa để ai tiêu hóa được lời nói của mình thì liền ngược lên, ánh mắt sắc lạnh:

- Ngày mai diễn ra hội chợ kỉ niệm thành lập trường, mọi người biết không?

Cả đám không hẹn mà cùng gật đầu.

- Vậy còn đứng đó?

□□□

Phong gác hấn chân lên trên một chiếc bàn lớn, trên tay cầm một ly trà sen, nhấp nhấp từng ngụm.

Thật sự là rất nhàm chán, vô cùng nhàm chán và cực kì nhàm chán!

Nếu không phải Thư có mặt ở đây chỉ sợ gã đã đập cửa bỏ đi từ đời tam hoánh nào rồi chứ không ngồi đây mà buồn đời ngáp dài ngáp ngắn như vậy!

Trong khi đó, Duy cũng chán nản không kém, cậu ta ngồi co chân lên ghế, tay cầm hai cốc nước, đổ nước từ cốc này sang cốc khác và ngược lại.

Thỉnh thoảng nước rót xuống bàn, cậu ta không thèm suy nghĩ mà liền cầm luôn vạt áo người ngồi bên cạnh mà lau làm người ta la ó không ngừng.

Lớp trưởng Kim Long đang bàn bạc nhỏ với lớp phó thấy một cảnh hai màn như vậy thì mất cả kiên nhẫn. Hắn đập bàn quát lên:

- Duy, Phong! Ông duy stop ngay cái hành động ngu xuẩn đó lại, còn ông Phong thì phiền ông có thể bỏ chân đang gác trên bàn kia xuống không? Hội Cos là nơi thiêng liêng cao cả mà hai ông có thể tùy tiện làm bừa vậy sao hở?

Phong hơi nhú mày, nhưng chung quy tư thế cũng không có thay đổi:

- Hô, thế mà tôi tưởng ông mời tôi đến đây để phá, tiếc thật!

Gân xanh trên trán Long có dấu hiệu co giật. Tên này là khắc tinh của hắn trong suốt quãng thời gian làm lớp trưởng. Từ những vụ phá đám không tên cho đến những vụ trối bỏ trách nhiệm rồi giả vờ ngây thơ vô tội.

Chính tên này cùng với tên Duy khôn khiếp kia đã xây cho hắn một địa ngục trên thiên đường, tạo cho hắn sóng gió, tôi luyện hắn trở thành con người đồi bại như trong hiện tại.

Cố gắng nhịn lại bức tức trong lòng, Long nhấc tách trà trước mặt lên, hớp một ngụm nhỏ, giọng nói âm trầm khê hởi:

- Mọi người có ý tưởng gì chứ?

- Không có. – Cùng uể oải lắc đầu.

Hắn đặt tách trà xuống, nhoẻn miệng man rợ cười:

- Hắc, vậy theo ý tau, chúng ta sẽ làm nhà ma. Việc trang phục, cosplay do Dương, à không là Oanh phụ trách. Đừng có ý kháng chỉ mệnh lệnh. Ẽm tuy mới lớp mười nhưng là hội viên đặc biệt của hội Cos, và cũng là hội trưởng hội karatedo. Bản tính thì hơi bị hướng nội nhưng cú đấm thì rất hướng ngoại.

Oanh từ phía đằng sau Long đứng sang bên cạnh hắn, đầu hơi ngước lên, đoan trang mà cười phúc hậu:

- Em là Oanh, mọi người cứ gọi tên riêng của em là Dương. Rất mong mọi người nhiệt tình ủng hộ. Nhưng nếu không nhiệt tình chỉ sợ đao kiếm vô tình...

Tiếng nói cao vút và vang vọng trong không gian tĩnh lặng, trời bắt đầu từ từ ngả bóng, nghe đâu đây như văng vẳng âm thanh giàn đồng ca của những âm hồn vất vưởng.

Tất cả đều đem đến cho những người đang ngồi trong phòng số mười ba này một cảm giác chân thực về những tư tưởng biến thái!

Đến bây giờ, mọi người mới dám chắc nịch rằng hoàn cảnh nó ảnh hưởng nhiều đến tư tưởng.

Và hoàn cảnh này thật hại não!

Buổi sáng, ngày kỉ niệm thành lập trường.

Hôm nay là một ngày thời tiết đẹp. Bầu trời cao trong xanh, mây trắng muôn hình vạn trạng lững lờ trôi nhẹ trên nền trời xanh ngọc, nắng nhẹ dạo chơi trên khắp mọi góc ngách của những con phố, gió thoảng thoảng lay động những tán cây xanh rì, làm khung cảnh càng thêm tràn đầy sức sống.

Thời tiết như vậy quả thực là thích hợp để tổ chức những hoạt động vui chơi giải trí.

Giải trí thì vui thật, cơ mà làm thành phần đóng góp cho sự giải trí của người khác thì chẳng vui chút nào!

Những người được cử đi làm đại diện của các lớp chọn để tham gia vào hoạt động lớn, nghe qua thì oai, nhưng chính xác là làm nô bộc chứ có được miếng gì!

Thư càng thắm thía điều đó sau cả một buổi sáng hết bê bàn rồi lại đến xếp ghế làm nó muốn rụng lưng. Ăn thì chẳng được bao nhiêu, đổ hết vào hoạt động công ích này, cơ bụng nó như dính vào cột sống.

Theo sắp xếp, Phong với hai người đứng đầu khối mười và mười một trong kì thi khảo sát đầu năm phụ trách tiếp khách mời. Khách mời hôm nay ngoài những thầy cô đã nghỉ hưu, các cố hiệu trưởng, còn có các cựu học sinh của những niên khoá trước cũng tề tựu về đây.

Trong ba người được cử đi tiếp khách mời, trong đó Thư xác định được Phong và một cô nhóc lớp mười.

Sở dĩ nó chắc chắn như vậy được, cũng là bởi người đại diện cho khối mười hai là chị gái từ Đức trở về mà hôm trước đã đến tận sân bóng rổ để tìm gặp Phong.

Tuy nhiên, người đứng đầu khối mười hai là một anh lớn – thành viên của câu lạc bộ bóng rổ, anh ấy nói rằng anh không muốn đi và còn nói chị ấy là do Phong đề bạt.

Nhìn hai người cười cười nói nói, đùa giỡn với nhau, nó không khỏi bĩu môi khinh thường.

Gã chính là đang tạo cơ hội rút ngắn khoảng cách với người đẹp đây mà! Nhưng cách này cổ điển quá! Chọn phương thức đó để gần gũi nhau, chỉ sợ không có dư giả thời gian thể hiện tình cảm ấy!

Còn về phần Duy, cậu ta hôm nay có vẻ ga lăng hơn mọi ngày.

Nếu là ngày thường Duy vẫn luôn là tiên phong trong việc hành nghề đập phá, thì hôm nay cậu ta lại giúp các đàn anh đàn chị thiết kế và bố trí khán đài. Cậu ta chuyên nghiệp giống y chang một người lâu năm trong lĩnh vực này vậy. Từ vẽ sơ đồ, cho đến ước chừng khoảng cách, vị trí đều rất thuận lợi khiến mọi người tấm tắc khen.

Duy cứ như một người khác. Cậu bình tĩnh, điềm đạm, trên môi chỉ phảng phất một nụ cười nhẹ, từng cử chỉ đều rất uyển chuyển, không giống dáng vẻ nghịch ngợm như mọi hôm.

Điều đó lại càng khiến Thư muốn phỉ nhổ hơn nữa!

Phong và Duy, cả hai hôm nay đều phát huy hết công suất tác dụng của bản thân. Sĩ gái – một cụm từ chuẩn xác nhất để hình dung hai người lúc này. Trong mắt nó thì họ đúng là những tên thích thể hiện!

Fan của Phong hôm nay thì tức sôi máu rồi, nhưng fan của Duy thì có cơ hội đã mắt ngắm bạch mã hoàng tử của mình. Còn fan của Thư...

Nó nhìn về phía mấy cái đầu thò ra từ sau thân cây phượng to lớn. Ngay lập tức, những cái đầu kia rụt lại.

Éc, họ vẫn đứng đấy ngắm nó này giờ. Nghe mấy tiếng reo hò đề xi ben chỉ có thể nói là le vờ ấp kia làm nó chỉ muốn nhét mấy hòn đá vào mồm. Rất tiếc là nó hiện tại đang làm người tử tế.

Cho nên, chùn lệ!

...

Thư xách túi to túi nhỏ những rác là rác đi về phía thùng rác ở cạnh chân cầu thang. Đến đến nơi, nó thấy một khuôn mặt quen thuộc đang đứng nói cùng ai đó đang quay lưng lại phía nó.

Tiến lại gần, Thư nhận ra đó là con bé Oanh.

Nhỏ mặc một bộ Lolita màu hồng phấn, chân đeo giày búp bê, mái tóc màu ánh hồng được buộc cao hai bên, thắt chiếc nơ cùng màu xinh xắn làm nhỏ nổi bật dù đi bất cứ đâu.

Từng nhìn ảnh Cosplay, nhưng tận mắt nhìn lại có một cảm giác rất mới lạ. Cosplay đúng là một nghệ thuật!

Oanh nhìn thấy Thư, nhỏ mừng rỡ reo lên:

- A chị Thư!

Nó xách túi rác bỏ vào trong thùng, xong tiến tới chỗ họ, mới để ý thì ra người nói chuyện cùng Oanh là một người phụ nữ trung niên, để kiểu tóc ngắn gần giống kiểu đầu Tom boy của Thư. Hơi cúi đầu làm bộ đáng lễ phép chào, sau đó nhướn mày hỏi Oanh:

- Bác đây là...?

Nhỏ liến thoáy đáp:

- Bác ấy này giờ cứ đứng ở đây, em thấy lạ nên tiến lại gần hỏi. Bác ấy nói muốn tìm người tên Phạm Công Huy, nhưng không nhớ là lớp nào. Như vậy rất khó à!

Nó tròn mắt nhìn người phụ nữ kia, tò mò đoán thử:

- Phạm Công Huy...mười tám tuổi...học 10C8?

Người kia gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi, con biết nó ở đâu không? Tìm giúp bác được không con?

Thư xoa xoa cằm suy ngẫm. Theo nó nhớ thì từ lúc đứng dưới sân trường đến giờ, nó không có thấy cái bản mặt tên kia đâu. Có khi lại đi kiếm chỗ nào ngủ nướng rồi!

- Có lẽ con biết, bác cứ ngồi ở ghế đá đằng kia, con sẽ giúp bác.

9. Chương 9

Chương 9

Thư mở cánh cửa sân thượng ra, ngó đầu vào nhìn xung quanh.

Quả đúng như suy đoán, Huy đang nằm ở sát lan can, chân vắt chữ ngũ, một tay để trên bụng, tay còn lại gác trên trán.

Bộ dáng lười biếng nằm lãn nằm lóc này không khác gì một tên đầu đường xó chợ.

Thư cười khở lắc lắc đầu tiến lại gần phía Huy, nó giơ chân lên đá nhẹ vào người hắn:

- Ê, trời sắp tối rồi! Dậy đi!

Huy bỏ cánh tay đang gác trên trán xuống, neho mày dùng giọng ngái ngủ hỏi:

- Ai vậy? Rảnh rồi sinh nông nổi hay sao mà tự nhiên đi quấy nhiễu giấc ngủ của người khác!?

Nó tiện chân đạp tiếp phát nữa, lần này mạnh hơn ban nãy.

- Còn hỏi ai nữa! Bụt hiện hình đây con!

0Hắn ngồi hẩn dậy, dụi dụi mắt. Nhìn rõ là thư thì không khỏi ngạc nhiên:

- Làm thế nào mà cô ở đây?

- Đi lên, còn làm thế nào nữa!

Hắn hơi nhướng mày:

- Có việc gì không? Sao quấy rầy tôi ngủ?

- Hừ, mặt trời sắp lên thiên đình rồi còn ngủ! Tất nhiên là có việc mới đến tìm rồi!Má mì anh đến tìm anh đó!

- Mẹ tôi?

. . .

Huy nhìn bọc vải trong tay mẹ mình, nhìn vẻ mặt bà tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi, mi tâm giữa trán hơi nhú lại:

- Sức khỏe mẹ đã yếu vậy còn đi đến tận đây? Con đã bảo mẹ không cần làm cơm trưa cho con rồi mà! Con không cần ăn trưa!

Người phụ nữ kia đối diện với lời mắng mỏ của con trai mình nhưng không hề tức giận, ngược lại còn kéo tay hắn, đặt hộp cơm được gói cẩn thận vào rồi cười điềm đạm:

- Đừng nhịn ăn nhiều quá, ráng mà giữ sức khỏe nghe con! Mẹ không làm được gì cho con, đây là việc duy nhất mà mẹ có thể làm.

Huy giờ đưa lại hộp cơm ẹ mình, vẻ mặt lạnh tanh nói:

- Mẹ mang về mà ăn, con vẫn khỏe, sau mẹ đừng lo lắng mấy việc thừa thãi này! Hãy ở nhà nghỉ ngơi – đó là việc duy nhất con cần ở mẹ. Vậy thôi, mẹ không cần làm gì hơn!

Vẻ mặt người phụ nữ kia mang một vẻ tổn thương cùng bất lực, tay cầm hộp cơm mà hơi run lên.

- Mẹ về đi, đi đường cẩn thận.

Không biết là vô ý hay cố tình không để ý đến bộ dạng như sắp khóc đến nơi của mẹ mình, Huy thẳng thừng quay mặt đi, hướng cầu thang mà bước tới.

Thư này giờ đứng bên cạnh thấy vẻ thương tiếc của hắn đối với mẹ nhưng lại kiên quyết tỏ ra lạnh lùng thì tức giận không thôi.

Tên này rõ ràng rất quan tâm lo lắng ẹ mình, nhưng là không biết cách thể hiện điều đó. Thật ngốc!

Thư cầm hộp cơm trên tay người phụ nữ kia, xác định là hộp nhựa mềm bèn không thương tiếc nhắm đầu người đang định bước lên cầu thang kia mà ném.

CÓP!

- Ui da!

Một phát “headshot” làm làm Huy đau ôm đầu đau điếng. Hắn bất mãn nhìn về phía Thư:

- Cô làm quái gì vậy? Điên à?

Thư hùng hăng hỏ hỏ chống hông quạ quát:

- Anh rốt cuộc thích ăn cơm hay ăn hộp? Mẹ mất bao tâm huyết chuẩn bị đồ ăn rồi tốn công đi đường xa đến đưa cơm cho con trai mà con trai vô tâm đuổi phất về, nếu là con tôi thì tôi kiếm cục gạch nhét thẳng vô mồm cho nó mấy ngày luôn! Tôi biết anh lo lắng sức khỏe của mẹ, nhưng cách anh làm chỉ càng khiến mẹ mình khỏe bệnh yếu tim, tiêu tụy dần vì tủi thân. Đồ ngốc!

- Cô...

- Thèm vào nói với anh! – Thư hừ lạnh một tiếng, nó quay sang vỗ nhẹ vào vai người phụ nữ bên cạnh, nở nụ cười tử tế nhất có thể mà nói – Bác gái, bác yên tâm, con bác con sẽ chịu trách nhiệm...éc, không, là con sẽ xử lý, bác cứ đi đường cẩn thận!

Người phụ nữ kia nghe vậy thì nhìn Thư bằng ánh mắt cảm kích, nhưng vẫn xen lẫn trong đó sự bất an.

Thư cùng Huy đưa mẹ hắn ra đến cổng trường. Hắn kể từ lúc đó thì không có nói thêm bất cứ câu gì, có lẽ là giận dữ.

Nhìn bộ dạng lớn đầu mà mắng cái liên tục ả kia, Thư không nhịn được bật cười, nó dùng khuỷu tay huých vào hông hắn.

Huy nhăn mày nghiêng răng nói:

- Cô lại lên cơn nữa à?

Nó nhếch miệng cười gian:

- Nè, “giữm” à?

- Hừ, hơi đâu mà giận! Cô thích làm gì thì làm, tôi đi lên sân thượng đây!

BẤP!

Nó giơ tay đập vào gáy Huy, hấn xoa xoa gáy nổi đóa gắt lên:

- Cô đúng là diên nặng rồi!!
- Tên nào phăng này, ngoài ngủ ra thì vẫn là ngủ! Anh đến đây hôm nay để làm gì anh biết không hử?
- Lễ kỉ niệm thành lập trường.
- Vậy mà còn tính cúp cua đi ngủ nướng??!
- Xuýt! Đi cho đủ quân số thôi! Tí thông báo điểm danh xuống là vừa!

Thư dùng hết lực kéo tay Huy lại, nó phồng má trợn mắt mà ra lệnh:

- Không được trốn, sắp đến thời điểm cắt bánh rồi, có nhiều trò vui lắm!

Huy đẩy tay nó ra, lắc đầu thở dài:

- Không hứng thú.

Nó ghì chặt tay hấn lại, nheo mắt nguy hiểm:

- Hỏi lần cuối, đi không?

* * *

Huy nhìn bánh kem trong tay, nhíu mày lại, cuối cùng kết luận một câu kinh điển:

- Bánh kem gì mà toàn bánh với kem, chả có gì hay!

Thư bấu môi đưa ngón trở ra ấn vào trán Huy:

- Bánh kem không có bánh và kem thì có khi gì!?

Huy bỏ một miếng bánh vào miệng, nhóp nhép nhai rồi gật gà gật gù:

- Ồ, cũng ngon đấy chứ.

Nó nghe vậy liền vênh mặt một góc bốn lăm độ không đổ mặt một chút nào mà “chém gió”:

- Hô, đã bảo rồi mà! Còn nữa, chẳng qua chưa có Thư thiên tài đây nhúng tay vào thôi, chứ không thì ngon hết sảy luôn cho coi!
- Xời, nghe đâu Thư thiên tài của chúng ta là chúa phá hoại mà nhỉ?
- Éc... – Nó rụt đầu cười khan – Ha..ha...bánh ngon quá ha!
- Hắc, tôi chỉ đoán bừa thôi, không ngờ trúng, hên thật!
- Ủm...thì có làm vỡ rằm ba cái đĩa thôi, không có gì to tát cả.
- Ồ, không to tát... – Huy lơ đãng cười, sau đó hấn đột ngột khoác tay lên vai Thư, âm trầm nói – Mà nè, cô đưa tôi đến chỗ đông người thế này, không sợ tôi sẽ hành nghề trộm cắp sao?

Nó thản nhiên đáp lại:

- Không, nếu anh dám làm thì tôi không đảm bảo sẽ không cho anh nốc ao đâu!

Hấn ghé sát vào tai nó thì thầm:

- Thế có nghĩa là cô vẫn muốn ngăn cản tôi?

Thư lắc đầu nguây nguẩy:

- Tôi không anh hùng cứu thế vậy, mỗi người có một cuộc sống riêng và một con đường riêng buộc phải chọn lựa dù đúng hay không. Tôi sẽ không đi qua con đường của anh, không ngăn cản lựa chọn của anh. Nhưng đừng xiên con đường của anh qua lối mòn trước mặt tôi, đồng nghĩa với việc anh muốn làm gì cũng được, nhưng chỉ cần đừng làm trước mặt tôi, tôi sẽ coi nó như chưa từng tồn tại.

Huy thâm thuý nhìn Thư, hần mĩm cười như có như không:

- Tôi nghĩ muốn trộm...

- Ồ, cứ thử thì biết!

- ...Đây là cô nói nhé, được, tôi muốn trộm trái tim.

Thư tròn mắt nhìn Huy, tiếp đến, nó đột nhiên phì cười:

- Haha, ý tưởng hay, để xem nàng “thiếu lú” nào mắc cần câu.

- Ui dào, mãi mới phát ngôn được một câu ra hồn người mà cô lỡ nào chà đạp vầy, thật biết tổn thương người!

Thư quệt một lát bánh kem vào má Huy:

- Đây, ủng hộ cho cái dự án lớn lao của anh!

- Thường ít thế!

Huy cũng không kém thế, hần kéo tay Thư lên, liếm nhẹ vào đầu ngón tay dính kem của nó.

Nó giật mình rút tay lại chà lau vào áo Huy, nhăn mặt mắng mỗ:

- Eo ôi bữm thế! Vẫn còn thềm bánh à? Chưa đầy ba phút đã ăn hết cái bánh bự tổ chẳng rồi, đừng nghĩ tôi cho!

- Haha.

Hai người cứ mãi đùa giỡn mà không hay ở một góc có hai người đang chăm chăm nhìn mình.

- Người trong lòng của cậu có vẻ tình tứ với thằng cha kia nhỉ? Nè Phong, đang ghen à?

Cô gái xinh đẹp đứng cạnh cùng Phong chứng kiến hết toàn bộ hành động của hai người kia, thấy phong này giờ cứ trầm ngâm không nói gì làm cô cảm thấy rất thú vị.

Cô, Trần Thuý An – cô bạn gái từ Đức trở về trong lời đồn của bàng dân thiên hạ – chị họ gã và cũng là người biết rõ toàn bộ những nguồn gốc của mọi hành động mà gã làm cho đến bây giờ.

Phong trầm mặc dựa người vào tường, tay cho vào túi không dị nghị một câu gì.

An nhìn về phía hai người đang tình tình tứ tứ kia mà lắc đầu tội nghiệp cho Phong. Cảm giác yêu một người mà không đủ tự tin nắm chắc phần trăm sẽ được đáp trả thật là khổ!

Cô thông qua cô Huyền – cô ruột của cô và là mẹ Phong mới biết được nhiều chuyện cực thú vị.

Phong luôn đặt mục tiêu trở thành người hoàn hảo trong mắt Thư mà cố gắng, nhưng không cho phép ai trong gia đình được tiết lộ ra.

Con bé luôn cố gắng học tập vì mục tiêu đứng đầu trường, nên gã thường xuyên trước kì thi thức trắng đêm mà điên cuồng học để trèo lên và luôn giữ vị trí đầu bảng.

Đứng đầu bảng làm gì? – An lúc đó đã ngây người hỏi cô một câu ngớ ngẩn như vậy và cũng nhận được một đáp án ngớ ngẩn không kém: vì muốn Thư luôn lấy gã làm mục tiêu, luôn ngưỡng mộ nhìn về phía gã.

Thời điểm con bé cuộn phong cách của các ộp pa Hàn Quốc, Phong đi nghiên cứu mấy tạp chí hàn quốc để tìm ra một phong cách ăn mặc sành điệu như Thư muốn. Cũng chỉ để nó mơ màng ngắm gã suốt ngày.

Năm cuối cấp hai, Thư bắt đầu chán nhac nhẽo phim ảnh chuyển sang xem đấu vật tự do, bóng đá và bóng rổ.

Nó cuồng nhất là bóng rổ, mấy trận NBA trên kênh True. Thậm chí còn ra hần sân bóng rổ ở gần khu nhà xem mấy ông anh cao to chơi bóng rổ mỗi buổi chiều, còn tít mắt khen không ngừng và ước mơ muốn làm cao thủ bóng rổ. Phong cũng không kém thế, gã quyết định học bóng rổ.

Cứ vậy, mỗi ngày bốn giờ sáng đã dậy và tập bóng. Để rồi sau đó dạy cho Thư.

Lý do, cũng vẫn chỉ là muốn Thư ngưỡng mộ mình.

Dù là cái gì, chỉ cần Thư thích là Phong bắt chắp để làm.

Nhưng mỗi lời yêu mà đến bây giờ gã chẳng dám nói, nguyên do sợ Thư không thích gã, sợ như vậy quan hệ của hai người sẽ không giống như trước nữa. Tóm lại đủ ngàn lý một cái nỗi sợ.

An cũng tựa người vào tường, cô băng quơ nói:

- Cẩn thật không tuột tay đấy. Cậu đề bạt chị đi cùng tiếp khách mà không phải Thư chẳng phải vì muốn con bé ghen sao? Sao giờ chuyển thành cậu rồi? Ủ rừ vậy? Tính từ bỏ sao?

Phong nắm chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

- Thư là của em, em không cho phép ai được ở bên Thư, không ai xứng!

10. Chương 10

Chương 10

Hội ẩm thực hôm nay quả thực rất náo nhiệt. Náo nhiệt thế nào ư?

Ừm, dao nĩa bay liệng, bánh kem tung cánh giữa không trung.

Mọi chuyện bắt nguồn từ hai tên Siêu song sinh thừa cơ làm bữa úp bánh vào đầu hội trưởng Ẩm thực, xong sau đó chạy loạn vào trong phòng hội ẩm thực làm anh ta không phát hiện ra được ai là người vừa úp bánh vào đầu mình.

Mọi người cũng vì thế mà

Tức mình, hội trưởng ẩm thực cắt hai phần bánh nhấm cả hai mà ném. Rất tiếc là hai tên khốn nạn ấy tránh rất ngon lành tránh được, bánh chao liệng dính ngay vào mông một thành viên trong hội ẩm thực, cái còn lại ập thẳng ngực một cán bộ nữ lớp mười.

Kết quả chiến tranh nổ ra và tình hình nó gay gắt đến tận giây phút này.

Cứ thế dần dần, một sơ xảy gây chiến thành ra một cuộc tàn sát nhau bằng bánh kem thẳng đến cả đám đều nhem nhuốc hết cả mới biết đường dừng lại.

Làm bánh kem là cả một quá trình kì công, nhưng bôi bánh ra rồi để mà dọn lại càng kì công hơn nữa. Và tất nhiên người dọn là Siêu song sinh.

Để bắt được họ dọn tất cả là nhờ quyền cước karatedo của Oanh. Ban đầu, nhỏ lỏng lẻo kéo chân cả hai siêu, lột áo họ lau nhà.

Sau cùng em gái hội trưởng Ẩm thực thấy thương tình bèn “lỡ tay” xé áo họ ra mỉm cười phúc hậu bảo cả hai Siêu đi lau nhà.

Duy thì không biết đã biến đâu mất tiêu, Phong không hiểu sao cứ ngồi yên đọc sách, không, đọc gì mà cầm sách ngược cơ chứ!

Thư đoán, gã ngồi nghĩ vụ vợ gì đó rồi, mà chị gái hot girl khối mười hai kia cũng không thấy đâu.

Nếu đoán không nhầm thì gã chính là buồn tình ngồi tương tư rồi!

Về phần tên Huy, hần nhảy tót lên ghế sofa nằm ngủ, dùng một cuốn tạp chí play boy che mặt. Đúng, tạp chí play boy - “đệ ruột” của hội trưởng Ẩm thực, được giấu xuống ba tầng đất nhưng vẫn bị đào lên, rất tiếc bản thân anh ta chưa hay biết bảo bối của mình đã được “vinh dự” đưa ra ngoài ánh sáng.

Nhàm chán một lúc, tất cả đều hết trò để quây, con bé Trâm quyết định xung phong ra trận bày trò.

Nó đứng trước toàn thể mọi người hùng hồn tuyên bố:

- Chúng ta sẽ chơi một trò, tui sẽ chọn ra hai tên con trai hoặc một nam một nữ, mỗi người sẽ ngậm một đầu bánh ống bơ sữa ở chiếc bánh kem kia và cùng ăn hết trong vòng mười giây, quá mười giây hoặc bị rơi nếu không sẽ phải hôn nhau!

Đây sẽ là trò cũ rích nếu như không có thêm vế sau: “cùng ăn hết trong vòng mười giây, quá mười giây hoặc bị rơi nếu không sẽ phải hôn nhau”. Hơn nữa, nhỏ Oanh cũng ham hố làm người chủ trì. Có hội trưởng karate ở đây, ai làm phản có đường đi húp cháo, cho nên chẳng người nào dám ho he.

Trâm có bảo kê càng được thể hào hứng, nhỏ dứt khoát tuyên bố:

- Quyết định, câu lạc bộ bóng rổ toàn nam lãnh đạo trước. Người được lựa chọn là đội trưởng đội bóng rổ và cao thủ của đội bóng. Không phản nản, lời đã nói không rút lại!

Thư “may mắn” trúng độc đắc, cùng với cao thủ đội bóng rổ là người mà tất cả các thành viên đội bóng đều dồn hết ánh nhìn về phía đó. Người đó còn rất vui vẻ tự nhiên mà nói:

- Được thôi, chơi hết mình!

...

Thư bối rối không dám ngược lên nhìn người làm tim mình đập mạnh đang đứng trước mặt, nó lúng túng cầm một đầu chiếc bánh đưa lên cắn nhẹ rồi hướng đầu kia về phía Phong.

Gã rũ mắt xuống, tay đặt lên vai nó, hơi khom người chậm rãi gặm lấy.

Thư luống cuống cố gắng kiễng chân lên ăn hết phần bánh của mình. Gã đã cao thì chớ, lại không chịu phối hợp cúi xuống làm nó với phát cực.

Nhìn bộ dạng ung dung của Phong làm nó có cảm giác hơi lo lắng và hồi hộp.

Oanh đã đếm đến quá năm nhưng cử chỉ của gã so với ban đầu chẳng khác là bao.

Nó bất an túm lấy vai áo Phong, ra hiệu ý bảo gã đẩy nhanh tốc độ lên.

Nhưng đột nhiên, Phong nhìn thẳng vào mắt nó làm nó cả người cứng đờ.

Không kịp suy nghĩ, bàn tay gã đã vòng ra phía sau ôm lấy nó, kéo nó về phía gã, bao gồm cả môi.

Thay vì ăn bánh, Phong điên cuồng. nuốt lấy môi nó.

Gã dùng một tay ghì chặt gáy nó, ép hai người dính sát vào nhau.

Thư có thể nghe thấy tiếng thét chói tai, tiếng hò reo, huýt sáo vang lên. Tuy nhiên, mọi thứ đều trở nên hỗn độn.

Phong dùng lưỡi đẩy miếng bánh sang miệng nó, tiếp tục hôn nó thật sâu.

Thư vùng vẫy đấm mạnh lên vai Phong, cố gắng đẩy gã ra nhưng không làm gì được bởi cánh tay gã khóa chặt lấy người nó, kéo cả người lơ lửng trên không.

Thư không biết làm sao, chỉ còn cách bấm móng tay mình vào bả vai Phong.

Khó thở đến chết mất!

☒ ☒ ☒

- Ừm...

Thư nhúu mày khó khăn cố gắng nghiêng người về phía sau để tránh đi bờ môi của Phong nhưng gã giữ chặt gáy làm nó không sao cử động được. Cả người bị nhắc bổng lên, chân không cách nào chạm xuống mặt đất được làm nó càng thêm hoảng sợ, tay túm áo gã làm nhàu hết lên.

Thư không biết Phong rốt cuộc là suy nghĩ gì mà lại đi hôn nó, nhưng nó chỉ biết rằng mình sắp nghẹt thở đến nơi.

Đầu rối ren tới mức thậm chí quên mất những tiếng hô hào xung quanh, quên luôn đây là nơi nào.

Mãi đến khi Thư như sắp xỉu luôn vì nghẹt thở, Phong mới chịu buông nó xuống.

Nó bắt thẳng bằng lao về phía trước nên liền theo bản năng bám lấy vai Phong.

Gã đưa tay đỡ lấy nó cười gian:

- Muốn chơi tiếp?

- Phong... – Nó đổ mặt ngược lên nhìn về phía gã – ...Phong vừa làm quái gì...

Gã nhún nhún vai thản nhiên ngắt lời nó:

- Đã chơi thì phải chơi cho hoàn tráng, vậy mới vui!

- Phong...cái đồ...đi chết đi đồ khốn!

Mặt Thư sa sầm lại, nó tức tối đá thẳng vào chân gã rồi giận dỗi bỏ đi, chạy thật nhanh đến bãi để xe lấy xe phóng về luôn. Phong từ phía sau lớn tiếng gọi cũng không thèm quay lại.

Phong nhìn thư phóng xe chạy chối chết mà không khỏi thở dài thườn thượt ừ ừ đi vào trong.

Cả đám loai choai tứ tưởng vốn đen tối lại vừa chứng kiến một màn cường hôn đã mất thì không nhịn được tò mò đứng chen chúc nhau ở cổng lớn, thò đầu ra ngoài hóng hót.

Phong quay người lại thì đối diện ngay mười mười con mắt đang lóe sáng rạng rỡ ngời ngời như vì tinh tú trên trời cao.

Cả bọn thấy Phong bước vào, không hẹn cùng nhoẻn miệng vừa cười thâm thúy, vừa đồng thanh lên án:

- Ghê thật, biết rồi nhá!

...

CỘC CỘC.

- Thư ơi, mở cửa!

Phong đứng trước cửa phòng Thư, trên tay cầm chìa khóa cửa nhưng vẫn gõ cho lịch sự rồi tính sau.

Thư bên trong nằm trùm chăn kín đầu, úp mặt xuống gối tự kỉ, nghe thấy tiếng gõ cửa liền phụng phịu gắt lên:

- Phong tốt nhất biến đi! Thư không muốn nhìn thấy bản mặt Phong!!

- Mở cửa đi đã!

Nó chắc nịch đáp lại:

- Không mở!

- Mở đi mà!

- Không!

Phong trầm mặc vài giây rồi thấp giọng hỏi:

- Mở hay không nè?

Càng vậy Thư càng kiên quyết:

- Không là không! Khóa rồi, không mở!

Bên kia cánh cửa đột nhiên lâm vào trạng thái im lặng. Thư nhồm đầu dậy, không thấy động tĩnh gì nữa thì bản tính trẻ con phụng phịu bấu môi trùm chăn tiếp tục nằm ườn ra.

Phong đúng là đồ khó ưa! Đồ đáng ghét! Đồ chết giẫm!

Vậy mà dám lấy nụ hôn đầu của nó ra đùa giỡn, lại trước mặt biết bao nhiêu người như vậy. Thử hỏi mai nó đến trường còn mặt mũi đâu ra mà đối diện với các bạn chứ!?

Hôn kịch liệt như vậy rồi nói mỗi câu phải sạch tội lỗi, coi tất cả chỉ là đùa giỡn. Làm Thư cứ nghĩ lại là tìm lại đập liên hồi.

Nó đưa ngón tay lên bắt mân chà lau môi giống như làm vậy thì sẽ quên đi được những gì đang xảy ra vậy.

CÁCH.

Âm thanh cửa mở khe khẽ vang lên trong không gian yên tĩnh.

Đây là lần hai, và Phong đường hoàng nhẹ bước vào trong phòng tiến về phía Thư giống như một kị sĩ bóng đêm, không, kị sĩ ban ngày thông thả mà hiên ngang bước đến bên công chúa.

Giả dụ như gã mà là trộm thì quả này Thư mất trắng!

Nó không hay biết mà vẫn cứ trùm chăn kín đầu, nằm sấp trên giường nghĩ vu nghĩ vơ.

Phong cười ranh mãnh ngồi xuống giường, xoa người, cũng nằm sấp nhưng là nằm trên người Thư.

Nó giật thót mình, vùng tay tốc chăn lên, ngoái đầu nhìn xem là “thứ” gì nặng trĩu trên vai mình.

Phóng đại ngay tầm mắt nó là khuôn mặt Phong đang tủm tỉm cười mờ ám.

Đột ngột mặt đối mặt với người đã làm mình nghĩ ngợi đến ngây ngốc suốt cả buổi trưa, Thư không khỏi lúng túng, lắp ba lắp bắp hỏi:

- Phong...s...s...ao...sao cậu...

- Ba mẹ Thư bảo nếu Thư không chịu mở cửa thì tùy tiện dùng bất cứ phương pháp gì mà chui vào. Và, hết!

Gân xanh trên trán thư trôi lên trên khỏi da mặt, nó đẩy người Phong ra xa.

Tuy nhiên nào có dễ vậy!

Phong chẳng những không xi nhê tí nào, thậm chí còn ung dung chống cằm nhìn nó mà hòa ai hơi cong khóe môi:

- Còn giận sao?

Nó đưa ngón trỏ đẩy khuôn mặt gã sang một bên, bĩu môi trắng trợn chối cãi:

- Hừ, ai thêm giận chứ! Cùng lắm giống như muỗi đốt cột điện, chẳng có gì phải giận!

- Thế có thích muỗi đốt nữa không?

Nó đỏ mặt đập cái đóp vào trán Phong:

- Đốt cái đầu cậu ấy! Bẩm kinh có gì mà thích! Biến chỗ khác, người cậu như cái tạ thịt di động ấy!

- Thế hết giận chưa?

Nó khó chịu quát lên:

- Vậy thì đừng bao giờ lặp lại hành động điên khùng đó! Đùa giỡn cũng có giới hạn!

Phong nghe vậy đột ngột trầm mặt, gã rũ mắt xuống hỏi băng quơ:

- Cậu ghét tớ lắm như vậy sao?

Thư không may suy nghĩ bèn thẳng thắn đáp lại:

- Tất nhiên rồi! Ghét cay ghét đắng luôn ấy!

Bị đùa giỡn như vậy, bất cứ người nào cũng giận dữ chứ huống chi là một đứa con gái như nó!

- Vậy sao...ra là Thư ghét Phong hôn Thư đến thế. Vậy thì...kệ Thư! Thích hay không Thư không có quyền chọn lựa!

Gã mím môi nhồm dầy, cầm con gấu bông màu nâu ở góc giường Thư, phụng phịu ngồi bứt từng cọng lông.

Thư nheo mắt giựt lại con gấu bông trên tay gã, ôm gọn gấu vào trong lòng mình chu môi hỏi:

- Ai cho Phong nghịch con gấu bông yêu quý của tớ?!

- Thèm vào, gấu xấu òm!

” Ôm con gấu xấu xí ấy, tớ thà ôm cậu còn hơn! ” – câu này Phong suýt nữa thì buột miệng nói ra nhưng gã biết thừa lẽ mà nói ra thì phải làm, mà dám động đây thì Thư trăm phần trăm sẽ không thèm nhìn mặt gã nữa. Nếu Thư không đi quá giới hạn cho phép của gã, gã cũng sẽ không có những hành động quá thái. Quyết định vậy!

Phong trèo lên bàn học của Thư, lấy từ trong hộc bàn ra mấy quyển truyện Conan mà gã để trong đó để thỉnh thoảng sang đây chơi lấy ra đọc giết thời gian.

RENG RENG!

Tiếng chuông điện thoại để bàn dưới nhà vang lên. Mẹ Thư nhấc máy lên nghe, đầu giây bên kia nói gì đó chừng vài phút, bà rời ống nghe ra, hướng lầu bên trên mà hô:

- Thư ơi có bạn gọi nè!

Thư bước xuống, nhanh nhẹn tiếp ống nghe và đưa lên tai:

- Alô?

Một giọng nữ ồm ồm phát ra:

- “ Alô, tôi Thu Minh nè bà! “

Nó ra vẻ ngạc nhiên bật thốt lên:

- Wow! Sao tự nhiên rồing vàng lại hỏi thăm giun đũa thế này!

- ” Hừ, thích chết hà con khỉ kia! “

- Thế bà gọi tui có việc gì hông?

Giọng điệu Thu Minh có vẻ như trầm xuống:

- “ Ủm...tôi thất tình... “

- Oh~ Nhưng bà là yêu đơn phương con gái hay con trai?

Nhỏ nghe vậy lông lộn quất lên:

- ” Bà là đang muốn kiếm người đánh nhau phải hông? Muốn solo ngay và luôn không hử?? “

Nó ha hả cười:

- Đùa tí cho có không khí thôi mà! Ủ, “tê bình phương” rồi thì sao nữa?

- ” Ồ...thì tôi quyết định rồi... “

- Hử?

- ” Mai chúng ta đi meeting đi! “

- Meeting?

- ” Đúng, hai giờ chiều mai, tôi sẽ đến nhà make up cho bà, cầm trôn! “

- WTF?

- ” Tút...tút...tút... “

Chưa kịp để Thư hiểu cái mô tê gì thì nhỏ đã cúp máy, để lại nó vẻ mặt mờ mịt nhìn cái ống nghe.

*

* *

Buổi chiều, trong phòng lớp 11B3.

Các học sinh đều tập hợp đông đủ, mọi việc đều đã được thảo luận và chuẩn bị chu đáo từ trước, bây giờ chỉ còn mỗi việc thay trang phục và mở cửa nhà ma.

Theo như sắp xếp, Thu Minh đóng vai xác chết sống dậy, Duy thì quỷ chết oan bị nhét vào chiếc hòm lớn. Lớp trưởng làm chiếc đầu trên nóc tủ chỉ làm một việc duy nhất là thò đầu qua lỗ đã đục và đứng im trợn mắt đỏ ngầu lên. Siêu song sinh làm ma sinh đôi bị quấn trong chiếc chăn treo lủng lẳng trên cây. Phong có nhiệm vụ làm thầy cúng đuổi tà bị điên cứ chạy lung tung nói linh tinh.

Nghĩ lại hôm trước Phong tập một màn này làm cả lớp run run ôm bụng mà không dám cười vì sợ bị ăn đòn. Thu Minh thì đúng là xác chết sống dậy thực thụ bởi động tác cứng nhắc, lại thêm đầu hơi ngoẹo đi trông vô cùng nghệ thuật. Duy bị nhét trong chiếc hòm cũ kỹ lại thỉnh thoảng phải hú lên đòi mạng nghe giống ma chết đói hơn là chết oan. Hội trưởng hội Cosplay thì đeo kính sát trùng đổi màu mắt thành đỏ, căng lồi mắt ra mà trờng, trờng...thật ngu! Hai tên song sinh thì bị treo ở ngoài lan can tầng hai, đặt đệm ở dưới nên không lo, nhưng lo cái thỉnh thoảng lại thấy một trong hai thốt lên: " Ngựa mông làm sao gái? ", hay đại loại như " Có cục ghèn ở mắt cần cạy gấp. ", ...blad, ...blad... Hội trưởng Cos dặn:

" Nếu hôm nay dám thở ra những câu kiểu như hôm tập duyệt thì treo cả hai lên sân thượng phơi nắng phơi mưa, điều hòa không khí! "

Còn về phần Thư, nó đóng vai ma nữ áo dài tự tử sau cánh cửa...nhà vệ sinh. Nhưng vấn đề không phải ở đó, vấn đề là nó sợ ma! Mà hội Cosplay hóa trang chẳng khác gì thật!

Nhìn chính mình trong gương mà còn cảm thấy sợ hãi chứ huống chi còn đứng trong cả một mê cung được dàn dựng muốn rợn người để dọa ma người khác! Chỉ sợ mình bị dọa trước thôi!

Thư ngồi co ro trên bệ bồn cầu của một nhà vệ sinh giả được dựng lên chân thực với máu đỏ ngòm loang lổ trên tường và trên sàn nhà.

Nhiệm vụ của nó thật sự là vô cùng vô cùng nan giải. Nó vào vai một nữ sinh với thảm kịch tàn sát bí ẩn trong nhà vệ sinh.

Nghe đồn, mà không phải nghe đồn, chính xác Thư nghe một câu chuyện nói về sự kiện của trường từ lời kể của Long lé – lớp trưởng kiêm hội trưởng Cosplay vốn nổi tiếng đòi bại kia. Người ta nói rằng nữ sinh ấy móc mắt và cửa cổ tự sát trong nhà vệ sinh vào ngày lễ kỉ niệm trường, nhưng hấn bảo, cổ bị cưỡng xong sát.

Dù không biết là thật hay giả, nhưng hấn ta còn cảnh báo nên cẩn thận nếu như soi gương mà thấy một hình ảnh giống mình trong đó nhưng không có khuôn mặt.

Chính vì thế, xung quanh Thư có những ba cái gương lớn nhưng nó chẳng dám nghiêng đầu một milimet nào. Cho dù không có ma thật thì nhìn bản thân mình cũng đã muốn rợn tóc gáy. Nhưng Thư không thể làm gì khác hơn là mồn mỗi ngời đợi Phong đến. Vừa rồi, trước khi nhốt vào đây nó đã ném cho Phong một ánh mắt cầu cứu.

Thư muốn bỏ đi nhưng lớp trưởng bảo các bạn khác sẽ đình công nếu Thư được đặc xá. Nó chắc chắn Phong sẽ đến bởi Phong biết nó rất sợ ma.

CẠCH

KẾT

Trong lúc Thư đang run sợ đến sắp khóc, tiếng chốt cửa bị gạt ra cùng tiếng mở cửa vang lên phá vỡ bầu không khí âm u tĩnh mịch đến đáng sợ.

Ngay khi không gian bên ngoài mở ra trước mắt, Thư thấy một bóng dáng cao lớn trước cửa, nó không thêm suy nghĩ mà nhắm mắt nhắm mũi lao về phía trước, ôm chặt lấy người kia, theo bản năng hô lên:

- Phong! May quá Phong đến rồi!

Người kia cử động cứng nhắc vỗ về lưng thư, trấn an nó:

- Nè, bình tĩnh nào! Tôi không phải cái thằng nhóc hàng xóm nhà bên cô đâu!

Thư khó hiểu ngược lên nhìn người mà nó vừa vỗ về ôm lấy. Thật không ngờ, người đó lại là Huy.

Nhưng chưa kịp thốt lên câu hỏi biểu hiện sự kinh ngạc nào, tên khó ưa kia liền chặn họng nó:

- Oh! Nhìn người trong gương kìa!

Nó giật mình vô thức vùi mặt vào lồng ngực Huy, hai tay vòng qua hông hấn ôm thật chặt, cả người như muốn dính lấy hắn.

*

* *

Trước đó, ở một nơi nào đó, trong mê cung ma đó, có một người nào đó, đang làm trò gì đó.

Đương nhiên trong nhà ma thì một là dọa ma hai là chơi ma rồi!

Tuy vậy, vẫn có trường hợp ngoại lệ là một thầy cúng, hông đeo chuông bạc, tay cầm chổi lông phát phơ đuổi tà.

Phong – trong vai thầy cúng với nhiệm vụ miệng hú hú và chân chạy lăng xăng. Gã đang trên đường đi tới chỗ Thư.

Hơn ai hết, Phong biết Thư rất ghét ma. Nếu buộc nó chọn giữa xem phim ma trong bóng tối một mình với xem hentai giữa ban ngày trên hè phố đông người thì nó sẽ chọn xem *hentai còn hơn!

(*Phim hoạt hình XXX của Nhật.)

Mà không, dù không phải chọn lựa thì hentai chính là món khoái khẩu của Thư. Nó từng bảo thích xem hentai, thí nghe tiếng kêu của nhân vật hoạt hình bởi nó vui tai. Thư thường tắt ti vi đi, cắm loa vào và chỉ nghe tiếng.

Phong thì không có gì bàn luận, gã chỉ hỏi Thư một câu duy nhất: “Thư có muốn Phong giúp Thư ‘kêu’ như vậy không?”. Kết quả tất nhiên là bị đánh cho lên bờ xuống ruộng!

Phong khác Thư, gã rất thích phim ma và nhất là kinh dị Mỹ. Gã cảm thấy phim kinh dị Mỹ rất hài! Mỗi lần đến đoạn dọa ma, gã đều thích thú cười khúc khích. Thư thì ngồi trong lòng gã, úp mặt xuống gối hét lên bảo gã thần kinh.

Phong chính vì bận bịu mà quên khuấy vụ này để tên Long lé bại não và bắt lực kia gieo rắc những tư tưởng không trong sáng vào đầu Thư. Tên khốn ấy, không những thế còn cosplay cho Thư kinh dị đến mức đứng giữa ban ngày còn thấy ghê rợn! Đã vậy, hắn còn lắp đặt ba cái gương vô tạo hiệu ứng ảo ảnh đa chiều để người ta loá mắt không đếm được có bao nhiêu ma nữ, chỉ còn nhốt nó vào và cài then lại.

Quả này trăm phần trăm Phong đoán Thư đang co rúm lại và ngồi khóc thút thít. Mấy lần Thư ham chơi bị phạt nhốt trong phòng cũng đều như vậy, vẫn là gã len lén giấu bác trai bác gái đi mua quà vặt và truyện tranh rồi trèo qua cửa sổ vào chơi với nó. Ban này trước khi bị nhốt, Phong thấy sắc mặt Thư có vẻ bất an. Lần mò mẫm theo mê cung u tối mới thấy khúc cua có vạch kẻ màu đỏ kí hiệu sắp đến toa lét ma. Trong mê cung ma vòng vèo này, mỗi khúc cua đều được kí hiệu bởi một vạch kẻ với nhiều màu sắc khác nhau, chú thích cho từng địa điểm. Phong thu lại tư thế người không ra người, không ra không, bước gần đến vị trí vạch đỏ. Bỗng nhiên, bước chân gã đột ngột khựng lại khi nhìn hai người một nam một nữ đang ôm chặt lấy nhau. Tên con trai kia, gã muốn quên cũng khó, hắn chính là người đã nói nói cười cười với Thư dưới sân trường sáng nay. Còn người con gái trong lòng hắn, có chấy thành tro gã cũng nhận ra. Phong lùi lại, mím môi lặng lẽ tựa vào vách tường. Nghe điều gì? Gã không biết nữa!

Huy cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mình, hần khẽ nhếch miệng đưa tay lên xoa xoa cái đầu nhát gan đang vùi vào trước ngực mình kia:

- Haha. Rảnh rồi sinh nông nổi bỏ tiền mua vé vào coi lớp cô làm ăn thế nào, không ngờ sắp nhảm chán muốn chết đến nơi thì gặp ngay một con ma sợ chính mình. Vui thật!

Thư tức giận đẩy hần ra, không kiên nhẫn chút nào giơ chân đá thẳng vào đầu gối hần:

- Đồ khốn nạn không giới hạn này!

Huy nhẹ nhàng phẩy phẩy ống quần, trên môi vẫn giữ nụ cười cợt nhả:

- Chẹp, đùa chút thôi, tại trông mặt cô ngu quá trời mà!

- Anh...

- Nhưng...cô nghe thử coi, hình như có tiếng gì ấy!

- Tiếng gì?

Thư một mặt không tin tưởng lắm, tuy nhiên mặt khác vẫn vểnh tai lên nghe ngóng. Quả đúng thật, nó nghe thấy âm thanh như oan hồn bất tán gào thét đòi mạng làm gáy nó bắt đầu lạnh lạnh.

Thư túm lấy vạt áo Huy, nó luống cuống đảo mắt hoảng hốt nhìn xung quanh.

- Ngu thật mà! – Huy lắc đầu khẽ vẹo má nó

- Chiêu trò của lớp mình mà còn không biết! Đây là một trong những bản nhạc bất hủ do Immediate music sản xuất, bật lên tạo cảm giác ma quái ghê rợn. Cũng sáng tạo, nhưng vẫn nhảm chán! Trò khác!

- Cái gì vậy? Hơ...

Thư chẳng có thời gian tiếp nhận và phân tích những lời nói khó hiểu của Huy, bởi ngay sau đó nó đã bị hần vác lên vai.

Nó giật mình hô lên:

- Oái?! Anh làm trò quỷ gì vậy?

- Uhm, bắt ma.

...

Trên một thân cây cao ngay gần mê cung ma đó, hai anh em Siêu Việt và Siêu Nhân đang ngồi vắt vẻo trên cành. Cả hai người đều rách rưới, hôi hám, ăn mặc chia năm xẻ bảy, trên quần áo còn dính những vệt máu giả chưa khô. Khuôn mặt hóa trang bặm trợn, những vết xước, vết lõm tùm lum trông thật ghê rợn.

Trên tay mỗi người đều cầm một ống nhòm, dõi theo hai bóng người đằng xa đang men theo vườn hoa của trường mà đường hoàng chuồn cồng sau ra ngoài:

- Nhân, thông báo cho Biladen đi. – Việt buông ống nhòm xuống, lên tiếng ra lệnh.

- Ok.

Nhân rút điện thoại giắt trong túi ra, bấm một dãy số dài rồi đưa lên tai nghe.

Chừng vài giây sau, gã đột nhiên cười hề tiện mà nói:

- Nè bà đen, thành công, Phong đã chậm một bước. Bà đều thật, dám thay đổi kí hiệu làm cha Phong phải đi đường vòng.

Bên kia truyền lại một giọng nói hào sảng:

- " Hê, đùa tí mới có không khí! Thật không ngờ chém gió vài đường cơ bản với mẹ Huy về Thư và quan hệ của nhỏ với Huy mà bà đã tin sái cổ đòi gặp nhỏ ngay. Không tốn công tui vô ý một cách cố tình đánh rơi bản đồ mê cung. Thú vị thật! "

- Haha, tên đó vì mẹ mình có thể làm bất cứ việc gì. Mà bà làm sao tìm được địa chỉ nhà Huy vậy?

- " Gì chứ, bộ ông không biết trình tám nhảm của đội ngũ giáo viên trường mình sao? Mà thôi sớm muộn cũng biết! Còn nhiều trò vui đang chờ đợi anh em nhà ông ở trước mắt lắm đấy! Thế nhé! Ngắt điện đây, tui phải quay lại làm nhiệm vụ, hai ông cũng nhanh nhanh mà trở về hiện trường! "

- Ố kê!

Nhân hí hửng cúp máy, gã hướng phía Việt mà cười gian:

- Bà Thu Minh này cũng thâm đấy chứ!

Việt đung đưa chân, ngả đầu về phía sau ung dung đáp lại:

- Ồm, nhưng sớm muộn anh cũng nốc ao bả ày coi, giờ chưa hứng thú. Còn lão Phong khó nhé. Không ăn được rồi...

Nhân nhoẽn miệng tiếp lời:

- Vậy thì đập đổ thôi!

* *

*

Mờ mịt tối, Thư uể oải lững thững trên đường bước về nhà. Cả chiều hôm nay Thư phải ngồi trò chuyện đến sái cả hàm với một người phụ nữ trung tuổi nhìn có vẻ như rất điềm đạm và ít nói. Đó là mẹ Huy.

Nhưng ông cha ta là không bao giờ có sai: "Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong"!

Bả nói hết chuyện trên trời dưới đất, chuyện mặt trăng mặt trời mà chung quy là trò chuyện xong Thư cũng không nhớ nổi cả hai nói gì. Ông nói gà bà nói vịt loạn xì ngầu hết cả lên.

Huy sau khi vác nó đi, không những biết đường men theo cửa bí mật mà chỉ thành viên trong lớp biết, còn có thể an toàn rời khỏi mê cung đi, qua cổng sau và chuồn.

Hắn cứ thế xốc Thư trên vai trong bộ dáng như vầy đến bãi gửi xe ở ngoài trường, ném nó thẳng lên xe máy.

Cả quãng đường, có biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào nó, nếu không phải vì Huy phóng xe bạt mạng làm nó hoảng thì nó đã ngại muốn chết quách đi cho rồi!

Huy đưa Thư thẳng về nhà hắn, chính xác là áp giải Thư, ném cho nó áo sơ mi và quần bò thun của hắn bảo nó thay ra và đi tẩy trang.

Hắn bắt nó phải trò chuyện với mẹ hắn cho đến khi hắn cảm thấy đã đủ. Xong, hắn lấy trang phục cosplay của Thư và bảo nó phải làm cho hắn một việc nếu không sẽ không trả.

Đây là đồ độc quyền của hội cosplay, lỡ mà hỏng hóc thì tên Long lé kia sẽ không tha cho nó!

Thư lo quỳnh lên nói rằng nó chẳng nghĩ ra chuyện gì để tám thì Huy chắc nịch khẳng định rằng lát nữa nó sẽ không có thời gian để nói gì, sau đó xách ghế xếp lên ban công nằm ngủ.

Khi Huy xuống thì trời đã tờ mờ tối, Thư không dám để Huy chở về bởi trên người nó đang mặc quần áo của hắn, bố mẹ chắc chắn sẽ thắc mắc. Nó tự về thì ít ra ba mẹ sẽ nghĩ đó là quần áo của Phong.

Đẩy cửa chính ra, nó lập tức tháo giày để lên giá, đồng thời lớn giọng chào:

- Ba, mẹ, con về rồi!

- Ủ, con ngoan – Giọng nói trầm thấp quen không thể quen thuộc hơn được nữa vang lên bên tai. Tuy nhiên, đó không phải giọng ba Thư.

Nó tròn mắt ngược nhìn men theo từ đôi bàn chân trước mắt mình lên đến khuôn mặt của chủ nhân đôi bàn chân kia.

Tiếng nói vừa rồi là của Phong, chắc chắn!

Gã hai tay khoanh lại trước ngực, cười đôn hậu đến đáng sợ:

- Hi, về rồi sao? Cả nhà chờ Thư lâu lắm rồi nè!

- Hử?

Thư chưa kịp thích ứng với tình hình hiện tại thì đã bị Phong kéo vào phòng khách.

Ba Thư đang ngồi trên bàn ăn đọc báo, mẹ nó thì bưng tô canh khoai đặt lên bàn. Thấy nó, cả hai cùng không hện mà gần như đồng thanh:

- Lớp trưởng nhờ gì mà lâu vậy con? Phong về từ lâu rồi kia!

Thư lắp bắp không nói nên lời:

- Con...con...

Phong ấn nó xuống ghế, cười mỉm chỉ thay Thư đáp lại ba mẹ:

- À, hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường nên rất nhiều việc, mà Thư cũng ở trong danh sách cán bộ lớp nên bận bịu suốt à!

- Oh!

- Ra vậy, vậy hai đứa ngồi xuống ăn cơm đi!

Thư trở mắt nhìn Phong, gã chuyển mắt nhìn sang chỗ khác. Ba mẹ Thư không nghi ngờ chút nào liền tiếp tục ai làm việc nấy.

Mẹ nó đi lấy nốt đĩa tôm chiên giòn dưới bếp lên, ba lại phía ngăn kéo gấp báo cất vào. Phong thì đảm đang sắp bát đĩa và lấy khăn lau, còn Thư thì ngồi...đổ mồ hôi hột!

Sau đó cả nhà quây quần vừa ngồi ăn cơm vừa xem thời sự.

Phong quả thực đột nhiên có những hành động rất khó tả! Gã cứ liên tục mỉm cười bảo nó ăn nhiều vào, còn gấp thức ăn vô bát nó.

Không giống như thường ngày, Phong hôm nay rất ngoan ngoãn và...éc, tử tế =v=!

Từng cử chỉ đều thể hiện đúng chất con nhà lành!

Trong khi chờ đợi mẹ Thư xới cơm, Phong như nhớ tới gì đó, gã hướng phía mẹ nó mà nói:

- À, quên, bác Nga, bác lát có thể làm giùm con đồ ăn khuya không? Tí nữa con với Thư sẽ học bài. Dù sao cũng sắp thi rồi.

- À, ừ để xem nếu lát bà bạn bác không đến thì bác làm cho. Gớm! Mà anh không giữ nhà cẩn thận đi, một mình một căn cứ địa mà suốt ngày sang đây ăn trực!

- Hô hô, là lỗi tại bác mà! – Gã cười meo meo nói – Ai biểu bác nấu ngon vậy làm chi!

- Cái thằng này!

Ba Thư nhức màng nhĩ không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

- Hai bác cháu be bé cái giọng tôi xem thời sự cái nào! Bà xem thời sự có nhiều tin hay lắm nè!

- Biết rồi cái ông này!

- Hehe, vâng ạ! – Phong đưa bàn tay lên trán chào kiểu tác phong quân đội rồi đột nhiên khom người thấp giọng hỏi Thư - Oh, mà quên! Phong mới kiếm được bộ phim hay lắm! Lát mình xem phim trước rồi học hen!

Thư thoáng rùng mình:

- What? Phim?

Tưởng cả chiều nay Thư bốc hơi mất tằm nhưng thấy Phong bao che cho nó, cứ ngỡ bỏ qua rồi cơ!

Trời! Chẳng lẽ đến giờ hành xác sao? Phong thì kiếm được phim gì “hay” ngoài ma cơ chứ?!

Phong cúi xuống, kéo cặp sách sau lưng, lục lọi lấy ra một đĩa phim hoạt hình trang trí đẹp mắt với hình gấu và thỏ, giơ lên và nhoẻn miệng cười:

- Ten ten, Happy tree friend! Phim hoạt hình này xem vui cực í!

Nó nhìn đĩa phim đập chất dành cho học sinh tiểu học kia thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Dù không biết Phong này giờ bị gì mà cười kinh dị như vậy, nhưng cười kinh dị còn hơn xem ma kinh dị!

Ngàn lẻ một cái suy đoán cùng phòng bị, Thư cũng không ngờ rằng mình bị lừa một vỏ nặng!

Từ lúc Phong bảo tắt đèn để xem, Thư đã ngỡ ngợ bảo Phong bật nó xem trước xem có phải phim ma trá hình ở ngoài vỏ không. Thấy không có gì đặc biệt mới cho gã tắt điện đi.

Nhưng không ngờ cái phim này không dọa người, cơ mà càng xem lại càng thấy kinh tởm!

Cho tới khi nhân vật hoạt hình trong đó chém nhau đứt đầu, rồi mất lời ra, người nhũn bét đủ các kiểu mới ngớ ra...đây là phim hoạt hình kinh dị chứ giành cho tiểu học gì!

Thư toan bò xuống giường tắt mau và lẹ nhưng bị Phong kéo lại vào lòng. Gã vòng tay lên phía trước giữ chặt lấy cằm nó, cúi đầu thì thầm bên tai nó:

- Đi đâu? Phim đang hay mà? Không xem nữa sao?

Nó luống cuống bám vào cánh tay Phong, nhắm chặt mắt lại:

- Nhưng nó...nó...là phim kinh dị mà!

- À, phải rồi, tớ quên chưa nói đây là phim hoạt hình kinh dị. Mà Thư cũng không hỏi, tự kiểm tra thì cũng kiểm tra rồi, cho nên phải xem chứ!

- Không! Không xem! Buông tớ ra!!

Phong nghe thư quát vậy nhưng không những không buông ra mà còn siết chặt hơn:

- Cũng được thôi, nhưng Thư phải cởi cái thứ giẻ rách trên người Thư ra đã, nó trông mất lắm!

Nói liền, Phong lần mò cởi cúc áo trên cùng của Thư ra. Nó hoảng hốt đưa hai tay lên giữ lại cổ áo.

- Phong làm gì?!

Thư biết gã đang định làm gì, nhưng nó cứ nghĩ gã sớm quên vụ quần áo này rồi cơ!

- Quần áo này Thư lấy ở đâu?

- Tớ...cái này...

- Dù sao Phong cũng không quan tâm và cũng không muốn quan tâm. Cởi ra trước đã rồi tính sau...

Thư dấy dựa đẩy tay Phong ra, nhưng không cản trở được gã tiếp tục cởi tiếp cái cúc thứ hai.

Thư hoảng sợ không biết làm gì đành nức nở khóc thét lên:

- Đừng! Buông ra! Thư mặc cái gì liên quan quái gì đến Phong chứ!?

Phong luôn như vậy, cứ thích làm theo ý mình, không quan tâm đến cảm nhận của người khác!

Gã ưng ý cái gì phải giành cho bằng được, không ưa thì phá cho hỏng mới thôi!

Phong dừng lại động tác chừng vài giây, sau đó đột ngột ép Thư vào tường, hai bàn tay giữ lấy khuôn mặt nó, cúi đầu xuống hôn vào môi nó.

Thư đối diện trực tiếp với màn hình ti vi với những cảnh máu me be bét làm nó không dám mở mắt ra.

Cả người không nhúc nhích được khiến Thư rất khó chịu, nó tức giận điên cuồng dùng hết lực đâm liên tục vào lưng Phong. Tuy nhiên, gã vẫn không chịu buông ra.

Trong một ngày dám hôn nó hai lần. Sáng nay coi như bỏ quá cho, nhưng còn giờ...

Phong đúng là quá đáng mà!

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa ngoài kia vang lên, Phong rút cuộc cũng rời môi nó ra. Thư nhân lúc Phong lơ lửng bèn dùng sức đẩy gã ra, chạy thẳng vào trong nhà tắm.

Phong đứng dậy, gã chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc, bật đèn lên rồi mở cửa ra.

- Bác Tuyên?

Đó là ba Thư, ông đứng trước cửa phòng, mặt còn đeo kính nã, tay cầm tờ báo, ông thấy Phong bước ra thì ngó đầu vào hỏi:

- Thư đâu con?

Phong mặt không biến sắc chút nào, rất tự nhiên mà đáp lại:

- Thư đi vệ sinh rồi bác.

- Mà nè, mày lại bắt nó xem phim ma phải không? Con bé nhất, mày đừng ép nó quá ha!

Phong xoa xoa đầu đánh trống lảng:

- Hờ hờ, vậy bác tìm con có chi không? Cần con giúp gì sao?

- À không, bác chỉ lên bảo hai đứa là bà Nga bảo có việc đi với bạn rồi, không làm món ăn khuya cho hai đứa được.

- Ra thế, không có chi đâu bác, con vừa vặn có việc gấp phải đi rồi, hôm nay không học ở đây được.

- Oh, vậy sao? Vay nhớ báo con bé một tiếng kéo nó lại chờ!

Phong lễ phép gật đầu:

- Vâng ạ.

Chờ bác Tuyên rời đi, Phong ngoái lại nhìn cánh cửa đã khép chặt kia, rồi lại nhìn lòng bàn tay mình.

Gã vừa làm gì?

Chẳng làm được gì và chỉ toàn ghen tuông!

Gã ghét Thư dùng ánh mắt yếu đuối đối diện với người khác ngoài gã.

Ghét người khác ôm Thư, chạm vào Thư cho dù chỉ đơn thuần là một cái vẹo má.

Nhưng nhìn thấy người ta mang Thư rời đi mà lại chẳng dám bước ra.

Gã rất sợ Thư nói như vừa rồi...

” ...liên quan gì đến Phong chứ?”

Chết tiệt!

Tốt nhất Thư không nên tiếp tục làm những việc vượt quá giới hạn cho phép của gã!

Phong siết chặt lòng bàn tay lại rồi bước ra ngoài, nắm chốt cửa đóng sầm lại và bỏ đi không nói một lời.

11. Chương 11

Chương 11

Reng reng!

Mới sáng sớm, mặc dù đã mười giờ rồi nhưng vẫn là sớm của Thư. Tiếng chuông điện thoại réo, không ngừng quấy nhiễu giấc ngủ của nó làm nó khó chịu. Ba mẹ lại đều không có nhà.

Thư mắt tèm lem vò đầu bứt tai lơ đãng đi xuống dưới nhà. Nhắc điện thoại lên, nó uể oải ngáp dài một tiếng rồi nói:

- Alô, ai vậy?

Trong loa vang lên một giọng nói khàn đặc nửa mùa quen thuộc:

- " Khỉ không phải, bây giờ là mười giờ đúng không? "

Nó ngệt mặt ra rồi sau đó gất ầm lên:

- Khỉ gió đứa nào vậy? Phá đám giấc ngủ của người ta chỉ để hỏi giờ?

- " Con khỉ nhà con khỉ bà mới khỉ gió ấy! Mặt trời vắt vẻo trên cây cao rồi còn nằm ườn ra đấy?! "

Giọng nói thô thiển này càng nghe càng quen, Thư nheo mắt đoán bừa:

- Ai vậy? Thu Minh?

- " Chứ còn ai giống khoai đất này! "

Nó bĩu môi:

- Thế có việc gì bà cố?

- " Bà quên hôm qua tôi nói gì rồi phải không? Meeting đó! "

- Éc?

Minh không nhắc đến thì Thư cũng sớm quên bém mất việc này rồi! Nhưng mà meeting thì làm gì cơ chứ?

Nó che miệng ngáp nốt rồi thẳng thắn từ chối:

- Oáp! Tôi không hứng thú.

- " Sắp xếp rồi, không hứng thú cũng phải đi! Thế nhé, chiều hai giờ tôi qua chỗ

bà...tút...tút... "

- What?

Thư nhắm mắt nhìn ống nghe một hồi rồi ngáp dài quay lại ngủ tiếp. Hôm qua sau khi nó thay quần áo, bước ra thì không thấy Phong đâu cả.

Cả đêm Thư cứ chần chọc suy nghĩ vẩn vơ, xoay qua xoay lại mãi mới ngủ được.

Suy qua đoán lại vẫn không xác định được hành động đó của Phong biểu hiện điều gì.

Thư đưa tay lên chạm vào môi mình, nghĩ đến ngày hôm qua thì không khỏi đỏ mặt.

Lắc lắc đầu tự vả vào mặt mình, Thư bước về phòng, trèo lên giường và trùm chăn kín đầu.

Thôi, ngủ cái đã rồi tính sau!

Dù sao hôm nay cũng là chủ nhật, đang xì choét, thôi đi meeting cũng tốt!

* * *

Hai giờ chiều, Thu Minh phóng xé đến nhà Thư, nhổ xách Thư đi shopping, chọn tùm lum quần áo và trang sức bắt nó thử. Suốt quá trình, Minh là người chỉ đạo và xem xét bởi nhờ thừa biết Thư từ bảo tàng đi ra, mắt mũi chỉ dùng để trưng bày.

Sửa soạn suốt mấy tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xong. Thư giống như được lột xác hoàn toàn.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhẹ, môi điểm chút son bóng hồng tự nhiên, hàng mi dài được uốn cong tinh tế, mái tóc hơi xoắn phần đuôi. Trên người nó mặc áo len màu cà phê, quần bò trắng bó sát, chân đi giày cao gót màu đen có đính những hạt cườm lấp lánh.

Thư vốn đã được coi là đẹp trai, khi ăn mặc như thế này lại khiến nó có vẻ gì đó cá tính thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng suy cho cùng vẫn là người đẹp vì lựa!

Minh ngẩng nhìn từ đầu xuống chân Thư một lượt rồi lại nhìn lượt hai từ chân lên đầu. Xong nhỏ xoa xoa cằm gật gật đầu nhìn thẳng vào trước ngực nó:

- Ngon đấy?

Thư nhướn mày hỏi:

- Gì ngon?

Minh giơ tay lên nắm vòng một của Thư:

- Cup C, toàn bó ngực, không ngờ lớn vậy! Kéo bà lên giường chơi trò SM chắc sẽ thích lắm đấy!

Thư đen mặt giương cằm lên dùng hết lực nhắm thẳng về phía Minh. Nhỏ nhanh tay kịp thời bắt được chân Thư, ra vẻ vô tội nói:

- Bà đang đi guốc đấy! Nó mà in vào mặt tôi thì lồm nguyên một góc mắt! Có đá thì đá ông Phong nhà bà ấy!

Thư bĩu môi rút chân lại rồi ngay lập tức dùng đầu gối huých vào hông Thu Minh.

Nhỏ xuýt xoa ôm chỗ bị đá, bất mãn làu bàu:

- Ui chao, bà tí đến chỗ diễn ra meeting thì dùng có mà chân tay múa loạn vậy nghe, kéo mắt mặt tôi đó! Và nhớ có gặp người quen thì ăn bánh bơ đội mũ phớt hen!

Địa điểm diễn ra cuộc gặp mặt làm quen là ở một quán trà sữa chân châu. Thu Minh phải đứng bên cạnh để có gì dìu Thư như dìu người khuyết tật chân bởi cái tướng đi guốc của nó xấu đến thảm hại.

Có tất cả mười hai người tham gia cuộc gặp mặt theo nhóm này nhưng trong đó có ba người là người quen của Thư. Một là Thu Minh, và hai người còn lại là anh em Siêu song sinh.

Họ vừa nhìn thấy Thư thì song song với nhau, giơ hai ngón tay thành hình chữ “V”:

- Xin chào, người đẹp!

- Người đẹp, xin chào!

Thư khá là bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của hai nhân vật này. Nó tròn mắt nhìn Minh nhưng nhỏ chỉ nhún nhún vai nên nó cũng đành ngồi vào vị trí của mình. Phương thức của cuộc meeting này là chủ tọa - Thu Minh - người xướng lên trò này phải bỏ những mẩu giấy đánh các số thứ tự từ một đến sáu vào hai chiếc hộp, xóc loạn rồi đặt lên bàn. Mỗi người sẽ lần lượt lên bốc thăm.

Bên con trai bốc thăm trước, hai người có số trùng nhau sẽ cùng ngồi một bàn riêng với nhau.

Thư bất ngờ trùng số với một trong hai anh em Siêu song sinh. Tên Siêu còn lại trùng số với một em gái có thể coi là ngựa rĩa mép bởi suốt từ đầu đến giờ đề tài gì cũng nói một tràng giang đại hải lô xì sông làm tên Siêu đó phải nhay hai bên thái dương không ngừng. Thu Minh thì vớ phải một tên hướng nội rụt rè, ăn nói lí nhí trong miệng làm nó bực mình đập bàn quát liên tục.

Thư không mấy bận tâm đến tình cảnh dở khóc dở cười này vì đã dự tính trước được Thu Minh mà đã ra tay chỉ đạo thì chỉ có kinh điển để đời kiểu này. Cho nên, nó đã mang mấy món ruột của nó đi phòng trường hợp nhàm chán để mà lôi ra giết thời gian.

Thư vắt guốc dưới gầm, gác hân chân lên bàn, ngả lưng về phía sau ngồi vừa nhai kẹo cao su vừa đọc truyện tranh Nurarihyon No Mango mà nó đã nghiền đi nghiền lại.

Dù sao cùng cặp với Thư là một trong những tên bạn cùng lớp khó tả nhất thì nó cũng chẳng thực nữ ngay ngắn ngồi làm gì ệt mông!

Cứ vậy, nó đọc manga, gọi bánh gọi trà như thể ở nhà, coi người đối diện như không khí, tự nhiên thoải mái làm việc của mình. Tất nhiên phải phóng khoáng và ăn nhiệt tình rồi! Vụ này Minh lo hết mà!

“Người đối diện” mắt đăm đăm nhìn Thư, cả người tựa về phía sau, hai tay đan vào nhau gác phía sau gáy, meo meo nói:

- Trái tim tôi tan nát rồi, bà tổn thương người quá, làm chi coi sự tồn tại của tôi như không khí vậy nha?!

- Thì ông vốn giống như không tồn tại mà – Nó nhóp nhép nhai nhai kẹo cao su nói bằng quơ.

- Haha. Đùa vui nha, thế bà biết tôi là ai không? Tôi là anh hay em?

- Ông là Nhân.

Gã xua xua tay, lắc đầu phủ định:

- No, sai rồi! Tôi là Việt mà bà!

- Tôi không biết ai anh ai em, nhưng tôi biết, ông là Nhân.

Lần này, về mặt tên kia tràn đầy hứng thú, gã nhướng mày tò mò hỏi:

- Bà lấy cơ sở đâu mà chắc chắn vậy?

- Ông luôn dùng tay trái để nắm đồ vật, vừa rồi ông bốc thăm bằng tay trái, kéo ghế ngồi xuống cũng bằng tay trái.

- Ui xời! – Gã bĩu môi – Chỉ thế thôi sao?

- Ông dùng tay trái để viết, để bắt trước những hành động của Việt.

- ...

- Và quan trọng, ông luôn ngưỡng mộ Việt, luôn muốn trở thành Việt.

Gã cho tay vào túi quần, về mặt hứng thú giờ đeo lên một tầng phòng bị:

- Gì chứ, tôi là Việt, mà chúng tôi giống nhau, việc gì phải bắt trước cơ chứ?!

Thư đặt cốc trà sữa trên tay lên bàn, nhìn thẳng vào mắt “người đối diện”:

- Việt chín chắn hơn ông rất nhiều, thông minh hơn ông rất nhiều, nhanh nhạy hơn ông rất nhiều. Ông muốn được như Việt còn phải chạy dài. Việc duy nhất mà ông có thể làm được là bắt trước cử chỉ, lời nói của Việt. Còn phong thái và tư duy thì ...tôi chắc chắn là không bao giờ!

Gã nghe vậy cả người thoáng chấn động, nhưng chỉ thoáng qua, sau đó liền trở lại bộ dáng như bình thường. Gã cầm tách trà lên, khê hớp một ngụm rồi lại đặt xuống và hơi cúi đầu cười yếu ớt:

- Bà biết gì mà nói hay vậy chứ...

Thư nhếch miệng cười nhạt:

- Tôi chẳng biết gì cả, chỉ biết là chính mình vẫn thích hơn!

Không khí bỗng trở nên nặng nề, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

Nhìn bộ dạng của gã, Thư có thể dám khẳng định mình đã nói trúng tim đen.

Nó càng chắc chắn hơn, người này là Nhân, không thể sai vào đâu được!

Thực ra mò nói, Thư hồ báo như vậy cho oai chứ nó có biết quái gì đâu!

Những suy đoán trên phần lớn là Phong nói với nó ngay trong tiết học thứ ba ở buổi sáng hôm mà hai anh em sinh đôi này chuyển đến. Gã đã để ý từng cử chỉ của họ ngay từ thời điểm cả hai đứng trước lớp giới thiệu.

Phong tuy trông như có vẻ vô tâm với mọi thứ, nhưng gã có một sự quan sát và đánh giá rất sắc bén. Chỉ một thời gian ngắn, một chi tiết nhỏ đã đủ để gã xác định ngọn nguồn sự việc.

Nghe Phong gợi ý Thư mới bắt đầu chú ý quan sát và quả thật đúng như những gì gã suy đoán. Ngoài ra, nó còn rút ra được nhiều kết luận, đồng thời thêm một phần phục Phong sát đất.

Người như Phong vốn đã thông minh, tài giỏi, chẳng cần cố gắng cũng đứng đầu toàn trường, có thể chơi thể thao giỏi trong khi nó phải kiên trì tập luyện. (Gấu: *tung bông* vâng, bé Thư nhà ta đã phải sạch mọi nỗ lực của Phong bấy lâu nay, đây có thể coi là trắng trợn không?)

Thư tự nhìn lại bản thân mình. Nó vốn đã chẳng tài giỏi gì, học ngày học đêm cũng không bao giờ vượt mặt được Phong. Nó đoán Phong mà chọn bạn gái chắc chắn phải xinh đẹp, tự lập mà vẫn nữ tính chứ không như nó suốt ngày bóng với chả rổ, rồi bề ngoài như một tên con trai mà suốt ngày y vào Phong.

- Nè Thư

Đang chìm trong thế giới nội tâm của mình, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc kéo tâm trí Thư trở về thực tại.

- Hở?

Nó ngẩng đầu lên thì thấy Thu Minh đang đứng ngay cạnh, trên tay cầm điện thoại di động. Nhỏ tí mắt cười:

- Xin lỗi Thư và Việt hoặc Nhân gì đó hen! Hình như có người hỏi: Thư đang ở đây với tôi á?! Cho nên tôi muốn hỏi bà muốn tôi nói “có” hay “không”?

Thư ngây người ra nhìn Thu Minh rồi lại nhìn điện thoại trên tay nhỏ. Hỏi oang oang vậy thì người trong điện thoại nghe thấy hết rồi còn có với chả không gì ở đây!

- Ai vậy bà?

- Thế rốt cuộc ý bà là “yes” or “no”?

- Nhưng...

- Thôi, vậy thì “không” nhá! – Nhỏ ngắt lời Thư, đưa điện thoại lên tai hùng hồn nói – À bà Thư bà ý bảo bà không có ở đây, thế nhé, cúp máy đây!

Thu Minh thẳng thừng gấp máy lại, không cần biết bên kia người ta định nói gì.

Xong, nhỏ bỏ điện thoại vào túi xoay người về chỗ để lại Thư khoé môi co giật và Nhân ngồi đập bàn run run cười như điên như dại.

Nó thở dài thườn thượt bắt lực bỏ cuốn truyện vào túi, ngồi khoanh chân trên ghế, cặm cùi mân mê nhấm nhát trà sữa và ăn bánh kem. Nó lè mề ăn hết ba cái rồi chuyển sang cái thứ tư khiến bà chị bồi bàn trợn mắt nhìn đăm đăm. Mấy người ngồi xung quanh nãy giờ chứng kiến toàn màn kinh điển nên ai làm việc người nấy, coi như thể nắng mưa là chuyện của trời.

- Oái!

Đột nhiên, chiếc thìa trên tay Thư bị một bàn tay khác rút ra để xuống bàn. Tiếp đến, cả người nó bị kéo lên lơ lửng trên không trung.

Mặt Thư đối thẳng gần với một khuôn mặt thân quen đang cười mỉm chỉ nói với nó:

- Chơi vui rồi thì nên về chứ nhỉ?

- Hả? Phong?

Không đợi Thư nói thêm câu gì, Phong xốc nó lên vai, theo hướng cửa chính mà đi ra ngoài.

Thu Minh len lén ở mép cửa thò đầu ra nhìn Phong ôm thư đi về phía một chiếc ô tô màu đen, nhỏ đưa tay lên che miệng cười gian. Việt đứng phía sau, giơ chân lên đập vào mông Minh. Đầu nhỏ đặt đầu vào cửa kiếng, nhỏ quay phắt lại tức giận gắt lên:

- Ông điên à??

Việt nhếch miệng cười hứng thú:

- Người vừa nói chuyện điện thoại với bà là cha Phong?

- Uh, tôi gọi. Coi ghen tuông thích lắm!

- Nhưng làm vậy để làm gì? Chẳng có tác dụng gì cả!

- No no! Đàn ông con trai thì thường dùng hành động để biểu hiện cảm xúc, đàn bà con gái thì lại không hiểu ngụ ý của những hành động kia, họ chỉ nghe lời nói đầu môi. Cho nên ghen tuông chính là lực lớn kéo gần khoảng cách của cả hai bên hoặc thắt nút mọi mọi lý trí của bất kì kẻ thông minh nào. Chính vì thế, hai người nhất nhì trường này phải để tôi xỏ mũi dắt đi mới vui nhà vui cửa!

Sau khi mở cửa xe phía sau ra, Phong lập tức ném Thư vào đó rồi khom người bước vào.

Phong bồng Thư đặt lên đùi mình, để hai chân nó đặt ngang hông gã, ép sát người nó lại phía gã, cúi xuống cắn nhẹ vào má nó. Nó giật mình toan đẩy ra mà không được bèn đỏ mặt lấp bắp hỏi:

- Cậu, cậu làm gì vậy?

Gã nắm một lọn tóc nó, trầm giọng hỏi:

- Cậu ăn mặc xinh đẹp vậy là đi gặp ai?

Thư lấp bắp mãi không nói nên lời:

- Tớ...

Phong đặt tay lên gáy nó, kéo trán nó kề sát trán Phong:

- Nói, mặc như vậy là muốn cho ai xem? À, là tên Siêu gì đó kia hả?

- Không phải...tớ...

- Oh! Vậy là ấy thằng nhóc kia rồi!

Tay Phong từ phía sau đẩy lưng Thư về phía gã, làm cho cằm nó va vào bả vai gã.

Phong rút điện thoại từ trong túi quần ra, vào danh bạ tìm số rồi ấn gọi. Chờ vài giây, gã đưa lên tai nói:

- Alô, bác Nha. Thư nhà bác đi gặp mặt hẹn hò với mấy tên con trai xấu, đã rất nhiều lần như vậy rồi. Cháu là muốn được quyền kiểm soát Thư lại, ý bác thế nào?

Bên kia truyền đến một giọng nói già dặn nhưng vẫn còn lạnh lạnh:

- " Hử? Thật sao? Thế thì anh cứ tự nhiên cho bác! Con gái lớn giờ khó quản, nhờ cả vào anh thôi! "

- O mẹ...ưm...

Thư giật mình định thốt lên nhưng bị phong áp vào trong lồng ngực gã.

- Đây là bác nói nhé! Con chào bác!

Phong cất máy vào túi quần, lúc này gã mới chịu buông tay đang giữ gáy Thư ra. Nó tròn mắt, vừa thở dốc vừa ngạc nhiên hỏi:

- Phong...Phong nói linh tinh gì vậy?

Gã nhếch miệng cười nhạt nhìn về phía sau nó:

- Chú Tấn, phiền chú lấy giùm con chiếc túi bóng đựng mấy thứ linh tinh ở ghế bên cạnh được không?

Bác tài xế tay phải giữ vô lăng, tay kia cầm túi đưa cho Phong.

Gã dùng hai tay nhận lại, lấy từ trong đó ra hai chiếc còng số tám còn mới nguyên được nối với nhau bởi một sợi xích.

Thư chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Phong đã đeo một chiếc vào tay phải nó, một cái vào tay trái gã.

Phong ngả người tựa vào ghế, hai tay đỡ lấy lưng Thư, ngược lên nhìn thẳng vào mắt nó:

- Đây là phương pháp thực tế nhất, Phong sẽ kiểm soát Thư ít nhất ba ngày. Bất cứ khi nào có thể, nhất định tớ sẽ xích Thư lại. Hết hạn ba ngày tớ sẽ thả tự do cho Thư. Nhưng không đảm bảo sẽ không làm vậy nữa, thậm chí còn hơn.

- Phong...

- Không phàn nàn! Dưới cương vị là người kiểm soát Thư, tớ nhắc trước như vậy!

12. Chương 12

Chương 12

Ba mẹ Thư, Thư và Phong cùng ngồi trên một bàn ăn.

Không khí xung quanh dường như chìm trong trầm mặc, chỉ còn nghe thấy tiếng phát thanh viên thời sự ra rả nói trên ti vi.

Sau khi Phong đeo còng vào cổ tay Thư, gã cứ giữ nguyên tư thế kia ôm nó, tựa đầu lên ghế da mà ngủ.

Thư không cử động được, nó bắt đầu suy nghĩ đen tối. Không phải nó nhạy cảm hay mơ tưởng viễn vông đâu! Cơ mà muốn không nghĩ vẩn vơ cũng không được!

Một người con trai hôn một người con gái, điều đó đại diện cho cái gì?

Trêu đùa cũng có thể đấy, nhưng chẳng lẽ có người trêu đùa kiểu này sao?

Cũng không chắc nữa, tư tưởng của Phong không xếp vào dạng “người thường”!

Còn một người con trai lúc nào cũng thích ôm một người con gái thì đại diện cho điều gì?

Ừ thì bạn bè cũng có thể ôm nhau!

Nhưng có bạn bè nào ôm kiểu này không?

Thư càng nghĩ càng thấy nó giống như gấu bông của Phong vậy!

Một ngàn câu trả lời chỉ dành ột câu hỏi: “Trong lòng Phong, nó là gì?”. Tuy nhiên, tất cả chỉ là suy đoán, Thư không đủ dũng khí để hỏi.

Từ lúc Phong và Thư về nhà cho đến khi vào bàn ăn cơm, hai vợ chồng gì cứ cười đều “ngắm nghía” cả hai. Thư không nói gì chứ nó này giờ đã để ý một hồi thấy ba mẹ mình cứ tùm tùm cười, nhưng lúc nó liếc xéo qua lại giả nai ngồi xem thời sự.

Thư biết hai ông bà rất tin tưởng Phong. Từ nhỏ, mỗi một lời nói của gã đã phần nào khá là có trọng lượng.

Cũng chỉ cần một lời nói rất lễ phép của Phong là đủ để nó có thể được phá lệ trong nhiều việc, nhất là đi chơi. Nó mỗi lần muốn đi chơi đâu đó mà không được phép của ba mẹ thì chỉ cần sang nài nỉ Phong xin phép hộ, hoặc bảo gã đi cùng là có đi đến mười hai giờ đêm mới về cũng không ai bảo gì!

Không phải quyền thế mà ba mẹ Thư xu nịnh gì mà thật sự Phong luôn khiến những người xung quanh tin tưởng, trong đó có Thư.

Thư thường xuyên mò sang nhà Phong ngủ nướng, thường xuyên lòi quà vặt, truyện tranh sang bày bữa tùm lum ở nhà gã, thậm chí mang cả những văn hóa phẩm đồi trụy. Và những hôm trời nóng nực, nó còn ăn mặc cùn cùn sang nhà Phong bật điều hòa mở nhạc chinh ình rồi...ngủ!

Lên cấp ba rồi thì cũng ít hơn, nhưng trước kia phải nói là gần như Thư không có một chút phòng bị với Phong!

Trong suốt bữa ăn, Thư chẳng nói chẳng rằng một câu, nó cứ ngây người ngồi nhĩ vẩn nghĩ vợ. Cho đến khi bà Nga – mẹ nó nhắc nhở thì mới ngớ ra là bản thân từ lúc nào đã ăn hết ba bát toàn cơm không!

Nó cười khan, ngượng ngịu buông đũa xuống. Phong biết ý nên cũng ăn nốt miếng cơm rồi đặt bát xuống bàn, hơi cúi đầu:

- Hai bác ăn tiếp, tụi con lên lầu trên học.

Ba Thư đang ngồi xem thời sự, nghe Phong nói vậy mới bâng quơ mở miệng:

- Ồ, nhưng mà học gì chứ đừng có học “giờ dờ giờ tờ” à nha!

Thư đỏ mặt phụng phịu quát lên:

- Ba này!

Mẹ Thư cũng không kém cạnh, bà cũng chen một câu góp vui:

- Ủ thì bác giao con gái bác cho anh quân, cơ mà đừng thay vì đuổi mấy thằng con trai hư hỏng tránh xa nó lại đi tự mình làm “hư” nó héng!

- Mẹ nữa! – Thư nhăn mặt gắt lên – Mẹ toàn nói linh tinh gì không hà!

Phong kéo dây xích, theo thói quen thường ngày giờ tay chào kiểu tác phong quân đội:

- Tuân lệnh!

Tiếp đó, Phong rút tay lại rồi nắm dây xích tiếp tục quay lưng bước đi, trên môi vẫn giữ nụ cười hiền lành cho đến khi vào đến phòng.

Bước vào phòng, đóng cửa, nụ cười trên môi cũng theo đó tắt lịm.

Phong ép Thư lên cửa, cúi xuống kề chóp mũi sát cổ Thư, khê hít hà.

- Thư xúc nước hoa?

- Hử?

- Tính hấp dẫn ai chứ, mùi này thật kinh tởm!

Thư khó chịu khi nghe Phong chê bai vậy, nó đẩy gã ra:

- Kinh tởm hay không đến phiên Phong quân? Cậu quá đáng lắm đấy!

Không thèm bỏ vào tai lời Thư, Phong đưa tay lên quệt nhẹ vào môi nó, thấp giọng nói:

- Còn đánh son nữa sao? Giờ tớ nói thật đấy, cậu trang điểm lên xấu lắm!

Dù xóa thế nào đi chăng nữa, Phong vẫn thấy Thư rất xinh đẹp, điều đó khiến gã vô cùng vô cùng khó chịu!

Thư tức tối vì không ngăn lại, nó giơ chân sút mạnh vào đầu gối Phong.

Phong nhăn mặt xoa xoa đầu gối, xong, gã lập tức ẵm Thư lên vào thẳng đến Phòng tắm, xả nước ra vào bồn và ném Thư vô.

Thư ngã vào trong nước lạnh, nước bắn tung toé ra nền nhà. Cả người Thư ướt sũng, nó trợn mắt lên nhìn Phong:

- Cậu...cậu làm quái gì vậy??

Phong rút chìa khóa trong túi, mở còng tay cho Thư. Gã rũ mắt xuống, vừa thu gọn dây xích lại, vừa nói:

- Thư tốt nhất là tắm cho sạch sẽ vào rồi thay đồ ra, tí tớ lấy quần áo cho. Cậu nhanh nhanh cái tay lên, thay quần áo và tẩy trang càng nhanh càng tốt! Đừng lè mề nếu như không muốn tớ vô giúp một tay!

Nói đoạn, Phong cầm dây xích, bước thẳng ra ngoài rồi đóng cửa thật mạnh giống như thể cái cửa nó đập tội với người đóng vậy!

Sau đó, Phong lấy quần áo trong tủ đưa cho Thư, bao gồm cả đồ nhỏ. Nó ngượng ngùng cầm lấy rồi nhanh chóng tắm rửa và thay đồ.

Cảm nhận khuôn mặt Phong đang gần kề, Thư hoảng hốt nghiêng mặt đi, hai mắt nhắm tịt lại. Nó hét toáng lên:

- Không đùa đâu!!

CẠCH.

Cảm thấy lạnh lạnh ở cổ tay, Thư mở mắt ra. Tay nó đã bị Phong còng vào, chiếc còng còn lại ở đầu dây kia hình như đã được móc vào chân giường từ trước.

- Mới đùa chút mà đã run như cày sậy rồi!

Phong nhòm người dậy, gã đứng lên tiến về phía bàn học bật đèn học lên, rồi đi đến vị trí bảng điện để tắt đèn đi.

Thư giựt giựt dây xích, bĩu môi làu bà làu bàu:

- Đi ngủ rồi còn xích lại nữa sao?!

Phong kéo chân đắp hăn lên đến cổ Thư, gã cứng chiều đưa tay lên xoa đầu nó:

- Tớ bảo rồi, chỉ cần có thể, tớ sẽ xích Thư lại. Thư giao quyền quản Thư cho tớ, cho nên, dù thế nào tớ cũng phải giam giữ Thư lại. Còn giờ thì ngủ đi, bài tập của Thu để tớ lo, ngủ sớm mai dậy đi học.

- Thế còn Phong? Phong không đi ngủ sớm sao? Phong ngủ ở đâu?

Phong khề nhếch miệng:

- Hê, ngủ cùng giường với Thư chứ còn ngủ đâu!

- Hớ? – Thư nghệt mặt ra. – Cậu...

- Đùa thôi, lát tớ xuống nhà cầm thêm chăn gối trải xuống sàn. Giờ tớ chưa buồn ngủ, lát nữa.

- Vậy được không?

- Được mà! Thôi ngủ đi!

Thư nghe vậy liền ngoan ngoãn trùm chăn kín đầu và hai mắt nhắm nghiền.

Lúc đầu còn thỉnh thoảng lại đầu ra nhìn lên xem Phong ngủ chưa, nhưng không được bao lâu, mắt Thư đã díp lại, nó mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Giờ đây, Thư mới thực sự hiểu cảm giác bị giam cầm nó đã man thế nào. Không, nó bị giam cầm nhiều rồi, thế nhưng bị xích thế này vẫn là lần đầu tiên!

Trong ba ngày Thư bị Phong xích, đi đến đâu người ta cũng dồn sự chú ý về phía hai người. Chuyện cả hai bị xích lại với nhau đã trở thành tâm điểm trong các cuộc trò chuyện trong giờ chuyển tiết của học sinh trong trường, ngay cả thầy cô cũng không ngoại lệ! Nhưng, cũng chỉ bằng đôi lời giải thích đơn giản của Phong, các thầy cô cũng không dây dưa vào.

Dù vậy, không dây dưa là việc của không dây dưa, nhưng nhìn vẫn cứ nhìn. Lù lù một đồng bảo người ta không chú ý đến sao được!

Thời gian này, Phong chuyển hăn sang nhà Thư ở. Mẹ Thư rất vui vì có cây cột điện ngoan ngoãn ngồi lắng nghe tám nhăm như Phong, không, là mua một tặng một bởi còn có cái cây thứ hai mọc rễ ngay bên cạnh đó – chính là Thư chứ không còn ai vào đây nữa.

Hai cái cây này không chỉ có tác dụng ngồi đực mặt ra để mà lắng nghe những câu chuyện tầm phào chờ mãi không thấy hồi kết, mà còn dùng làm chân sai vặt.

Đương nhiên là bà Nga không sai bảo Thư, bà chỉ ra lệnh cho Phong, nhưng kiểu gì Thư cũng phải đi theo!

Hết hạn ba ngày dài đằng đẳng phải sống khôn sống khổ, Thư đã được thả rông theo đúng nghĩa của nó.

Phong sau khi tháo còng cho Thư thì biến mất không thấy tăm hơi, gã cứ chúi mũi ở nhà mà không biết để làm cái trò gì. Thư cũng không hỏi han gì bởi nó đang trong thời kì ôn tập điên cuồng để chuẩn bị thi học kì một.

Hôm nay, Phong không sang gọi Thư đi học vào sáng sớm làm nó cảm thấy có gì là lạ ở đây. Nó định đến lớp hỏi Phong xem sao nhưng không ngờ Phong lại không đến lớp.

Thư học hết tiết một thì một thầy quản sinh đến tận lớp thông báo cho nó là nó có điện thoại gọi đến trường từ gia đình, yêu cầu gặp nó vì có việc gấp.

Là mẹ Thư gọi, bà cần nhân về việc điện thoại nó thường xuyên xập nguồn làm bà phải đi tìm số điện thoại nhà trường.

Sau đó, mẹ bảo với nó rằng Phong thiếu ngủ trầm trọng và tinh thần mệt mỏi quá độ nên đã ngất xỉu, may mà cô giúp việc đầu tuần đến dọn dẹp phát hiện ra, giờ gã đang ở trên bệnh viện A. Ông Phong thì đang có cuộc họp quan trọng ở bên Ý, ba mẹ gã cùng với ba Thư thì đang ở Hà Nội, mẹ nó phải bận đi làm cho nên bà bảo nó xin phép nghỉ học vài hôm để chăm sóc cho Phong.

Thư nghe vậy thì không khỏi lo lắng, nó vội vã nhờ lớp trưởng viết giấy xin phép cho nó và Phong rồi cấp tốc đạp xe đến bệnh viện A.

13. Chương 13

Chương 13

Lúc Thư đến, thấy mẹ đã đứng ở trước cổng bệnh viện. Bà nói cho nó số phòng của Phong, dặn dò nó chăm sóc cẩn thận cho Phong rồi vội vã đi luôn.

Theo lời mẹ, Thư đi tìm phòng của Phong. Đến nơi, nó khe khẽ mở cửa ra, cố gắng bước vào mà không gây ra dù chỉ là một tiếng động nhẹ nhất.

Trong phòng này chỉ có một giường bệnh, Phong đang được truyền nước và nằm bất động trên giường. Hai mắt gã nhắm nghiền, vẻ mặt dường như trở nên tái nhợt hẳn.

Thư đưa tay lên chạm nhẹ vào trán Phong.

Rất nóng.

Hơi nóng truyền qua lòng bàn tay Thư khiến nó không nhịn được nhíu mày lại. Nó nhẹ nhàng giữ khăn trong chậu nước đặt sẵn trên chiếc tủ ngay cạnh giường, vắt thật khô rồi gấp vuông vắn và thấm lên trán Phong.

Nhân lúc Phong còn chưa tỉnh, Thư ra ngoài mua một ít cháo và hoa quả.

Về đến nơi, nó đã thấy gã đang ôm đầu, gục xuống đầu gối, kim truyền nước đã bị tháo ra từ lúc nào. Thư sợ hãi vội vàng đặt đồ trên tay lên bàn, tiến lại gần phía Phong, gấp gáp hỏi:

- Phong à, sao vậy?

Phong ngược lên, gã nhìn thấy gương mặt nó gần kề thì không khỏi ngạc nhiên:

- Thư sao lại ở đây?

Thư không trả lời câu hỏi của Phong, nó sờ lên trán gã, sắc mặt tràn đầy vẻ lo lắng:

- Phong ổn chứ? Có sao không?

Gã nở nụ cười yếu ớt:

- Không sao, tớ ổn.

Thư lắc đầu thở dài, nó cầm lên chiếc khăn mặt màu trắng ướt trên nệm mà chính mình vừa rồi tự tay đắp lên trán Phong, đổ nước ấm trong phích ra, vò qua rồi vừa lau mồ hôi trên trán Phong, vừa lau bầu quở trách:

- Cậu làm quái gì mà mấy bữa liền không ăn không ngủ để đến cảnh giới mệt mỏi quá độ?

Phong nhắm mắt lại, hưởng thụ sự săn sóc của Thư. Gã thản nhiên như không mà trả lời:

- Không có gì.

- Không có cái đầu Phong í! Mấy ngày hôm nay cậu cứ đi học về là lại ru rú ở trong phòng. Tớ bận học nên không có thì giờ qua coi, không ngờ thành ra cái dạng này!?

Phong im lặng không nói gì cả.

Gã không muốn nói, Thư cũng không hỏi nữa. Nó bỏ khăn vào chậu nước, cầm cặp lồng đựng cháo, mở ra và ngồi xuống bên cạnh gã.

Thư cầm thìa hớt nhẹ vòng quanh, thổi khê rồi giơ lên trước mặt Phong.

- Nè, ăn miếng cháo đi cho hạ sốt.

Phong ngoan ngoãn há miệng để Thư đút cháo cho, cứ vậy chẳng mấy chốc mà đã hết cả cặp lồng. Thư sau đó còn pha sữa cho Phong uống, gọt hoa quả cho gã.

Phong ăn thì chẳng thấy có cái vị gì nhưng được Thư quan tâm đến vậy làm nó rất vui.

Mấy ngày nay, Phong điên cuồng học không biết đến trời đâu đất đâu. Thành tích cuối học kì rất quan trọng đối với gã.

Năm ngoái, khi Phong đem bảng thành tích đến cho ông nội coi, ông bảo gã vẫn trẻ con, mới có chút thành tích chẳng đáng tự hào gì. Ông chê bai môn văn gã không được nổi chín điểm, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Cho nên, năm nay Phong phải cố gắng để cho ông phải tự hào về gã, không còn coi gã là một đứa trẻ và cả Thư nữa, nó sẽ càng ngưỡng mộ gã.

Chết tiệt! Thế nhưng Phong lại quên mất sức lực của con người luôn có một giới hạn nhất định, nếu như vượt quá giới hạn đó thì tất cả sẽ quay về khởi điểm.

Phong không muốn bất cứ ai nhìn thấy cái bóng ma sợ hãi trong con người mình, gã muốn tất cả đều tự hào về gã, nhất là gia đình gã và cả Thư.

Thư trong lúc ý tá tháo bình truyền nước xuống thì len lén phóng xe đi mua mấy cuốn truyện tranh và một vài cuốn sách văn học kinh điển để Phong đọc lúc nhàm chán. Tuy nhiên gã bảo muốn mệt mỏi muốn nghỉ ngơi nên nó xếp một cái ghế bên cạnh giường để trông cho gã, đồng thời lôi mấy cuốn truyện ra đọc để giết thì giờ.

Đọc hết truyện tranh lại chuyển qua truyện chữ, chống đỡ không nổi cơn buồn ngủ, nó ngáp dài đặt cuốn truyện lên bàn và tựa đầu xuống nệm mà ngủ quên bồng đi mất.

Được một lúc sau thì Phong tỉnh dậy, điều đầu tiên gã làm chính là nhìn về phía người con gái đang ngồi trên ghế, ngã người xuống đệm và ngủ rất ngon lành kia.

Phong chẹp chẹp miệng chậm rãi bước xuống, hơi khom người, dùng động tác nhẹ nhàng nhất để bồng Thư lên rồi lên giường, tựa người vào thành giường.

Ánh mắt cứng chiều nhìn Thư đang cuộn mình trong lòng, Phong đưa ngón tay gạt những sợi tóc vương trên trán nó sang hai bên.

- Thư thật quá lắm! 1 Phong đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên trán Thư rồi nắm tay nó mà thấp giọng thì thào – Cậu không thể nói thích tớ được sao? Ít nhất cũng phải nói gì đó để tớ biết trong lòng cậu tớ là gì chứ?

(tiếp)

Biết người con gái trong vòng tay mình sẽ không thể trả lời, Phong đành thở dài tự nói tự nghe:

- Haiz! Trong mắt tớ, cuộc đời giống như một cuộc chạy đua maratông trên một sân vận động rất rất lớn. Vận động viên lấy điểm khởi đầu làm vạch xuất phát và điểm cuối là vạch đích, chạy lúc nhanh, lúc chậm, càng đến đích lại càng trở nên gấp gáp.

Nhưng cho dù có chạy xa đến đâu, có thắng hay thua thì đều bắt đầu ở vạch xuất phát và kết thúc ở vạch đích.

Tuy nhiên, sân vận động gần như là một vòng tròn khép kín, đích đến lại chính là vạch xuất phát.

Suy cho cùng, mất công chạy một vòng lớn chỉ để quay lại vị trí ban đầu.

Trong sự nghiệp và tương lai, tớ đã lấy ông nội làm đích đến, từ vị trí của ông mà chạy một vòng lớn, tất cả cũng chỉ vì muốn đạt đến cái đỉnh à ông đang đứng.

Trong tình cảm cũng vậy, tớ đứng từ vị trí của cậu, lấy cậu làm đích đến rồi chạy một vòng lớn cũng chỉ vì muốn dừng lại bên cạnh cậu ở vạch đích, và cũng là điểm xuất phát. Trẻ con quá phải không? Nhưng tớ không muốn dừng lại. Tớ vô cùng ngưỡng mộ ông, dù thế giới này người tài không thiếu. Và...

Phong cúi xuống, thì thầm bên tai Thư:

- Anh yêu em.

Thư trở mình. Nó hơi nheo mày lại, khịt khịt mũi, khẽ rên rỉ bằng giọng ngái ngủ:

- Uhm, Phong...

Phong cả người cứng đờ, gã tròn mắt nhìn Thư:

- Cậu — gọi tớ?

Thư vùi mặt vào trong lòng Phong, tay nó siết chặt lấy lồng bàn tay Phong, lí nhí gọi trong cổ họng:

- Phong ơi...

- Uh, Tớ đây.

Phong ôm chặt Thư hơn, cũng giống như việc Thư đã siết lấy tay gã. Dù không biết Thư đang mơ gì, nhưng nghe nó gọi tên “Phong” ngay cả trong mơ, điều đó cũng đủ để làm Phong cực kì vui vẻ.

Không biết qua bao lâu, Phong cứ thế ngồi tựa vào thành giường để Thư giống như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng gã.

Xoạch!

Giữa trưa, cánh cửa phòng bệnh bị ai đó kéo xênh xạch ra một cách thô thiển, kèm theo đó là giọng nói khản đặc:

- Thằng “tớ” của ông đã chết chưa?

Phong hé mắt ra, gã nhìn về phía lão Sang – ông nội gã, cũng chính là người kéo cửa cái xoạch như chỗ không người.

Người con gái trong lòng Phong nhăn mày hơi cử động người. Ngay lập tức, gã siết chặt vòng ôm lại, rồi đặt ngón tay lên trước môi mà ra hiệu:

- Xuyt! Ông bé tiếng cho Thư ngủ!

Lão Sang nghe cháu trai nói vậy thì mới nhớ ra đây không phải nhà mình.

Lão gãi đầu, rón rén bước vào, khe khẽ khép cánh cửa lại.

Nhìn thấy Phong ôm Thư đang say ngủ, ông lão nhướng mày cười gian:

- Oh~ghê thật! Con bé ngủ ngon nhỉ, thế này đứa nào mới là bệnh nhân vậy ha?

- Thư hôm qua chắc thức đêm học. Thế ông nội đến đây là muốn thăm bệnh con hay muốn xem trò vui?

Lão Sang kéo ghế lại phía mình nhanh thoăn thoắt ngồi xuống, chân trái gác lên đầu gối phải, tư thế ung dung và hiên ngang.

Lão dùng ngón tay út ngoáy lỗ tai:

- Tất nhiên là đến xem trò, à không, đến xem thằng “chở ó” nhà ông chết hay chưa. Mà mày làm quái gì mà tứ chi nhũn nhão, tâm thần phân liệt đến độ phải nhập viện!?

- Ông nói gì vậy, con còn sống nhăn răng ra đây này! – Phong rũ mắt xuống – Còn về lý do, ông nghĩ con còn lý do nào ngoài học sao?

- Ông mày biết thừa rồi, hỏi cho có thôi! Ông từ khi nào thì bắt mày học đến bội thực vậy hả con?

Phong nghịch ngợm lộn tóc cùn cùn của Thư, bĩu môi nói:

- Vậy ai là người chê bai thành tích học tập năm ngoái của con? Ông quên rồi sao?

- Thằng ngu!! – Lão đập cái cốp vào đầu Phong, hai mắt nhìn gã trợn trừng lên – Mày chỉ như cái máy lúc nào cũng rập khuôn một quy tắc nhất định, ngoài ra thì chẳng có biết biến chuyển gì. Ông tưởng mày khôn lắm, hóa ra đối nhân xử thế thì ngu vô cùng tận! Ông nói thế mà mày không hiểu sao? Ý ông bảo mày đừng có vì một chút hơn người mà kiêu căng, nhân tài luôn có một rổ! Phải cố gắng không ngừng, hiểu chứ con?! Nhưng mà có cố gắng thì hãy lấy tương lai làm mục tiêu chứ đừng đặt giới hạn nằm trong những lời khen chê của ông hay bất cứ một ai đó. Đừng đặt điều gì làm cột mốc, không có giới hạn nào cho sự thành công.

- Um...

Thư nghe một loạt những âm thanh hỗn độn làm quấy nhiễu giấc ngủ, nó mơ màng mở mắt ra.

Hình ảnh đầu tiên mà Thư nhìn thấy lại là khuôn mặt của Phong đang gần ngay trong gang tấc. Gã thấy nó tỉnh thì vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nó:

- Dậy rồi sao? Buồn ngủ thì ngủ tiếp đi.

Thư dụi dụi mắt ngồi thẳng người dậy. Nó hát hiện ra mình đang nằm gọn trong lòng Phong, cả lòng bàn tay mình đang nắm chặt lấy ngón cái của gã. Giật mình, nó rút tay lại, đồng thời nhướn người về phía trước.

- Cần thận nào!

Phong vội vàng ôm lấy eo Thư, nhanh tay kéo nó trở lại.

- Hơ...

- Thư thật là! Từ từ nào! Lúc nào cũng hành động thiếu suy nghĩ vậy là sao?

Thư lúng túng, hai mắt tròn xoe ngược lên nhìn Phong:

- Tớ...sao lại...

Xoạch!

Tiếng cánh cửa bị đẩy ra lại lần nữa vang lên xé tan chút không khí trầm tĩnh còn sót lại trong căn phòng. Không, chính xác lần này cửa không phải bị đẩy mà là đập ra, thô thiển thì lần này so với vừa rồi còn gấp mấy phần!

Cái điệu đá cửa này thì không lẫn vào đâu được, ngoài Bi la đen ăn mặc đen theo cách bôi bác một cách riêng biệt thì không còn ai có thể “anh dũng” đến cái trình độ đó!

Nhỏ từ ngoài hất tóc khoan khoái mà tiến vào, nhưng chân chưa bước đến nơi mà đã thấy âm thanh bước trước:

- Hoa cúc trắng, tiền vàng, cáo phó đã có đủ. Người đã tử trần chưa để bọn này thu xếp an táng rồi đưa trầu trời nào!!

Minh sừng sững giữa căn phòng, như pho tượng nữ thần tự do thay vì gương cao ngon đuốc thì là túi hoa quả.

Nhìn thấy còn ông nội Phong trong phòng, nhỏ co rúm lại làm ra vẻ như thiếu nữ duyên dáng đáng yêu cúi đầu chào:

- Con chào ông ạ!

- Ờ ờ... – Lão Sang neho mắt đánh giá một lượt phong cách ăn mặc kì quái của Thu Minh.

Cùng lúc đó, Thư đã nhanh chóng len lén ngồi sang bên cạnh Phong. Duy từ ngoài cửa phòng bước vào, cậu ta đưa một tay lên che mặt xấu hổ thay cho tập thể lớp, tay còn lại xách Thu Minh lên.

Mấy tên loai choai khác cũng cười hì hì, tay cầm hoa quả, tay cầm đường sữa, tay cầm bánh, tùm lum đủ kiểu bước vào trong.

*

* *

Trong phòng bệnh, đang diễn ra một khung cảnh lao xao như một phiên chợ tết đang. Nếu không phải phòng VIP thì cả đám này đã vào xách tai từng người, tổng ra ngoài rồi!

Mấy tên con trai trong lớp bầu vào hỏi thăm bệnh Phong, gọt hoa quả cho gã. Tuy nhiên, chủ yếu vẫn là mang bài tập ra để thừa dịp nhờ Phong và Thư giải giùm.

Một số khác thì ngồi rất tự nhiên cầm truyện tranh mà đọc, số khác nữa thì truyện trò rôm rả với ông nội Phong.

Trong cuộc trò chuyện, bọn lớp có nhắc đến việc sẽ tổ chức một chuyến đi biển chơi sau khi tổng kết học kì một.

Thư khoái nhất mấy vụ này, nó rất thích đi ra biển chơi, đi với đám đông lại càng vui hơn nữa. Ba mẹ thường hay cấm nó đi quá xa khỏi nội thành của thành phố nên nó cũng chẳng có cơ hội quây tành banh một bữa. Duy nhất năm ngoái được ra bắc, đến lăng Bác. Mà sau vụ đấy không hiểu sao Thư sốt mấy ngày liền, điều đó khiến ba mẹ càng không muốn nó đi đâu cả.

Tuy nhiên, đợt này nó kiểu gì cũng phải đi, phải rủ Phong đi cùng mới được!

Phong thì không hứng thú lắm, nhưng thấy mắt Thư loé sáng nhìn gã như vậy thì đoán ra ngay ý đồ đen tối của nó. Dù vậy, Phong cũng không có ý kiến phản đối gì!

Riêng Thu Minh, nhỏ không tham gia cuộc họp nhóm của các vị “bô lão”. Thay vào đó, Minh xoa cằm ngắm nghía thân hình Thư, đồng thời le lối một vài ý tưởng không trong sáng.

Nhỏ nghĩ đến mấy bộ bikini nóng bỏng nếu mà mặc lên người Thư không biết thế nào, nếu mà để thân hình nó phơi bày chỉ với ba mảnh dưới ánh nắng chói chang và toàn thể bàng dân thiên hạ của tập thể 11B3 thì không biết sẽ có trò gì vui để xem.

Tưởng tượng về mặt tên Phong sẽ sừng lên như cái thốt, chắc thú vị lắm lắm!

Bộp.

Một bàn tay từ bên cạnh đập vào vai trái Thu Minh, nó giật mình mang hồn trở về với thực tại.

Duy ngồi dán mặt sát lại gần phía Minh, cậu ta híp mắt nhìn chăm chăm nhỏ.

Thu Minh không được tự nhiên lắm, nhỏ chớp chớp mắt lấp bắp hỏi:

- Ông...ông nhìn...nhìn gì?

Duy khịt khịt một cái rồi đưa tay lên ngoáy mũi:

- Không có gì. Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm ở đây. Bà biết không? Mặt bà có vẻ — gian dân vô độ. Đang tưởng tượng chi rứa?

Minh móc hai ngón tay cái vào miệng Duy, kéo ngoác hai bên miệng cậu lên. Nhỏ cười thâm thúy:

- Nghĩ cảnh giường chiếu. Khếch khếch, trò vui còn nhiều, không sợ thiếu đất la liếm. Nhưng, ông thì đứng ngoài ăn bánh uống trà thôi, không có chỗ cho ông chơi cùng đâu!

14. Chương 14

Chương 14

Ngay sáng hôm sau, Phong xuất viện trở về nhà. Ba Thư thì từ Hà Nội về rồi nhưng ba mẹ Phong thì vẫn bận bịu nhiều công việc, không thể về thăm Phong được nên nhờ vả ba mẹ nó quan tâm đến Phong.

Sau khi Phong ra viện, mọi việc lại trở về quỹ đạo vốn có của nó. Thư lại tiếp tục lao đầu vào ôn thi. Phong đợt này lại thường xuyên cầm truyện ma, phim ma sang nhà nó xem, vừa xem vừa cười khanh khách mới kinh người!

Cho đến khi nhận được kết quả thi, Thư mới ngó người ra là điểm tổng của nó bằng với Phong.

Nó cầm giấy báo điểm kiểm tra học kì, để lên bàn, ngay trước mặt Phong:

- Tại sao lần này cậu lại đồng hạng với tớ? Bình thường cậu luôn vượt mặt tớ kia mà?

Gã chống cằm cười thần bí:

- Muốn biết tại sao?

Nó gật đầu lia lịa:

- Uh!

- Vậy làm người yêu tớ đi tớ nói cho nghe!

Thư nghe thế thì cười khan một tiếng, tay đập vào vai Phong:

- Tớ không đùa đâu nha!

Phong đặt khuỷu tay lên bàn, chống cằm hỏi lại:

- Cậu nghĩ rằng tớ đang đùa sao?

Thư cào móng tay phải lên mặt bàn, tay trái vò vò vạt áo, mím môi rồi nũng nịu nói:

- Phong toàn đùa dai, tớ hỏi thật đấy, không đùa đâu mà!

- Thì tớ cũng đâu có đùa!

- Haiz! Sao phải giỡn mặt thế! Không nói thì thôi!

Thư hít sâu, bất mãn ngồi phịch xuống bên cạnh Phong, lôi sách vở ra học bài cũ. Phong cũng không nói gì cả. Gã gác chân lên bàn, ngồi cho hai tay vào túi quần mà thở dài một tiếng, rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

*

* *

Thư mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình và quần bò lửng màu xanh lục. Nó đứng trên bờ cát, nhìn ra ngoài khơi, lắng nghe tiếng sóng xô bờ và tiếng gió vi vu bên tai.

Bầu trời hôm nay thật cao và trong xanh, mây trắng như những gợn sóng li ti trải dài đến vô tận của bầu trời. Hàng dừa cao lớn ven biển nghiêng mình theo từng đợt gió mát lạnh, in bóng xuống nền cát mịn.

Thư hít sâu, ngẩng mặt nhìn lên, như muốn thu hết cả khoảng trời bao la vào trong đáy mắt.

Thư được đi dã ngoại, điều này làm nó vô cùng phấn khởi. Chuyến đi hôm nay thực sự rất vui nếu như không có sự xuất hiện của một người mà nó không muốn thấy chút nào.

Lúc ba mẹ Thư bảo muốn đi cùng vì để quản lý Thư và đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra với Phong, nó không nghĩ là Phong sẽ đồng ý, nhưng gã đã không chớp mắt mà gật đầu. Tuy nhiên, điều làm Thư ngạc nhiên hơn là Phong bảo muốn đưa một người tên Thuý An đi cùng. Thư nghe vậy đã thấy ngờ ngợ nhưng nó không hỏi. Không ngờ lại là chị gái lớp trên vẫn thường hay quần quýt bên cạnh gã.

Nếu bảo Thư không khó chịu thì chính là tự dối lòng. Nó cực kì cực kì khó chịu! Nhìn thấy họ trò chuyện, trêu đùa, cười nói với nhau, nhìn chị gái kia ghé sát tai Phong thì thậm to nhỏ gì đó khiến Thư chỉ muốn chạy thật nhanh đến và kéo cả hai ra.

Tuy nhiên, Thư không làm được điều đó, nó không đủ gan đối với loại chuyện như vậy.

Chính bởi thế, ngồi uất ức sắp nghẹt thở đến nơi, không còn cách nào khác sáng tạo hơn là đành phải một mình ra ven biển “đón gió xả nhiệt”.

- Oái?!

Còn đang ngẩn ngơ nhìn bầu trời thì một lực mạnh từ phía sau đẩy nó ngã nhào về phía trước. Cả người nó ập thẳng xuống nền cát, vừa ngoái đầu lên thì sóng tạt vô bờ làm quần áo nó ướt sũng.

Thư bất mãn bắt người dậy rồi ngoái lại tính tẩn cho tên khốn nào nghịch dại một trận.

Không ngờ thủ phạm lại chính là Thu Minh. Nhỏ một tay chống hông, tay kia giờ hai ngón thành hình chữ “V”, mặt héch lên cười một cách khoái trá:

- Win! Làm chi đứng đực ra nhìn trời như thể chờ tiền rơi xuống vậy?

Thư nắm một nắm cát ném thẳng về phía Minh, bất mãn quát lên:

- Bà là ăn no rừng mỡ ha?

- Tất nhiên không...- Nhỏ tiến tới sát mép bờ biển, đưa tay ra té nước vào người Thư – ...sai rồi!

Thư giờ hai khuỷu tay lên làm khiên chắn, xong, nó nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bà chết với tôi!

Thư không thua kém, nó cũng tạt nước về phía Thu Minh rồi nhanh chân chuồn. Cả hai đùa nghịch chạy lăng xăng ven biển vớ được gì đưa ra làm vũ khí liên. Thấy gạch ném gạch, thấy cát ném cát, thấy vỏ sò ném vỏ sò, ... Cho đến khi hai người đều đã mệt lử, hết hơi để mà chạy tiếp thì cùng nhau lết về phòng thay đồ. Đúng, là lết, với bộ dạng cực kì thảm hại.

Thư và Minh được sắp xếp cùng một phòng nên phải thay phiên nhau mà dùng phòng tắm. Minh lấy quần áo trước nên vào thay đồ trước.

Thư lục tùm lum cả túi đồ, thậm chí tìm xung quanh phòng mà cũng chẳng thấy quần áo của mình đâu. Rõ ràng nó nhớ là đã bỏ mấy bộ vào trong túi lặn, vậy mà giờ không thấy tắm hơi đâu cả! Chẳng lẽ nhầm?

Minh từ trong phòng tắm bước ra, trên người mặc một bộ quần áo màu đen, tay cầm chiếc khăn cùng màu để lau khô tóc. Thấy giường ngủ bị Thư rải rác đủ các thứ đồ linh tinh, nhỏ đứng bên cạnh nó, tròn mắt hỏi:

- Bà không thay quần áo còn ngồi đây chi rứa?

Nó ngược lên phụng phịu đáp:

- Quần áo tôi đâu mất rồi bà ơi!

- Hở? Bà để đâu?

- Hic, rõ ràng tôi để trong túi này cơ mà! Giờ nó chạy đâu mất tiêu rồi không biết nữa! Mặc đồ ẩm ướt lại dính đầy cát thế này, tí mà ra kiêu gì cũng bị mắng cho coi!

- Hay thế này... – Minh xoa cằm làm vẻ trầm ngâm suy nghĩ việc nhà việc nước – ...bà vào thay đồ trước, để tôi lục xem còn bộ quần áo nào không.

Thư gật đầu mếu máo đi vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi thay quần áo.

Nó cởi quần áo trên người bỏ vào chậu nước đã được Minh ngâm đồ bằng xà phòng sẵn, tháo cả băng quần ngực bỏ vào trông luôn. Tuy vì chơi bóng rổ nên phải bó ngực, tuy nhiên việc này từ lúc nào đã trở thành thói quen, nếu không có nó lại thấy thiếu.

Cộc cộc.

- Thư ơi, đồ nè!

Minh đứng ngoài gõ cửa, trên tay nhỏ cầm một bộ đồ bơi ba mảnh màu đen, cùng với một chiếc áo khoác dạng lưới để mặc bên ngoài. Tuy nhiên, nó gần như rất mỏng và trong suốt, so với không mặc thì chẳng khác là bao!

Thư mở cửa ra, nó cầm lấy quần áo Minh đưa cho. Nhìn bộ đồ thiếu vải trầm trọng, nó cắn môi hỏi:

- Không còn bộ đồ nào khác à?

Tiếng Minh vọng lại từ bên ngoài:

- Ủi, tôi chỉ mang hai bộ quần áo và mấy bộ bikini thôi, mặc tạm đi!

...

Thư nhìn chính mình trước gương, nó xoay qua xoay lại vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

- Thế này ... cứ làm sao ấy!

Thư ngẩng nhía bộ dạng “thiếu vải” của bản thân, rồi phụng phịu quay sang nhìn Minh.

Nhỏ đến liếc mắt cũng chẳng buồn liếc nó một cái, mở tủ lạnh lấy dưa ra vừa gặm vừa đáp:

- Không sao đâu mà! Bà lo sẽ quyến rũ ai há?

Thư nắm lấy vạt áo khoác, cúi xuống lẩm bẩm trong miệng:

- Không phải...

- Không phải thì thôi! Mấy bọn con trai xem “xiếc” suốt, có phải nhìn thân hình con gái lần đầu đâu! Thời đại nào rồi! Hơn nữa, ngoài bãi còn đầy “êm xinh tươi”, mà điển hình là bà chị từ sáng đến giờ cứ quần lấy cha Phong giật nhà bà ấy! Không lo bà sẽ nổi bần bật đâu!

- Ờ phải...

Nghe Minh nói thế, Thư cũng không thấy có vấn đề gì nan giải ở đây nữa. Có lẽ nhỏ nói đúng, dù sao chắc không ai chú ý đâu!

Cho nên, Thu cũng bớt ngượng ngùng và thả lỏng người hơn. Nó lấy dây nịt trong túi cột mái tóc lại ngắn cùn như cái đuôi gà rồi mỉm cười nhẹ nhệ:

- Ê, mình ra ngoài thôi, mẹ tôi chắc đang bận bận chuẩn bị cho bữa tiệc ngoài trời tối nay.

Minh bỏ nốt miếng dưa vào miệng, nhai nhóp nha nhóp nhép:

- Huh, bà ra trước đi, tí tôi ra sau!

- Ờ, tôi ra trước.

Sau khi Thư bước khỏi phòng và đóng cửa lại, nhỏ nhoen miệng cười xấu xa, nhồm lên và bước về phía cửa sổ.

Thu Minh thò tay qua khung cửa, kéo lên một sợi dây cước treo chùm lum mấy bộ quần áo.

Vừa huýt sáo, vừa gấp quần áo gọn gàng bỏ vô tủ và đồng thời tưởng tượng đến trò vui sắp diễn ra.

Thư bước đi thanh thoi với dáng vẻ tự nhiên đến nơi sẽ tổ chức tiệc ngoài trời tối nay, tiện thể đi dạo chơi ngắm cảnh.

Địa điểm du lịch này là do ba Thư lên kế hoạch và lựa chọn.

Trà Cổ – một bãi biển nằm cách trung tâm thị trấn Móng Cái không xa. Đây là một bãi biển tuyệt đẹp với nền cát mịn, bờ biển rộng và bằng phẳng. Những rặng phi lao chạy dài dọc bờ biển. Nước biển trong xanh như một bể bơi nhân tạo khổng lồ, nhất là khi ánh nắng rọi xuống mặt biển thì làm rạo rực cả một vùng trời.

Do tốc độ đô thị hóa ở Móng Cái chưa lan truyền rộng rãi đến đây nên bãi biển vẫn còn thưa thớt và chưa được đầu tư về mặt dịch vụ du lịch.

Tuy nhiên, đó lại là điểm cộng đối với Thư bởi như vậy nó mới có cảm giác thư thái, hoang dã và không bị gò bó.

Nơi tổ chức tiệc là bên bờ biển, dưới hàng dừa cao vút vươn mình giữa bầu trời bao la. Đứng từ vị trí này, họ sẽ có thể ngắm nhìn cảnh hoàng hôn nên thơ.

Thư đến đến nơi, đã thấy mọi người bày đầy đủ các thực phẩm tươi trên bàn. Đa phần là hoa quả và rau củ. Còn hải sản, ba Thư bảo rằng sẽ mua trực tiếp từ những người dân làng chài nơi đây sau khi họ ra khơi trở về.

Ngó nghiêng xung quanh, không thấy ba mẹ đâu cả, nó lại quay sang tìm kiếm bóng dáng Phong. Nhưng chẳng thể tìm thấy, cả chị gái tên An kia cũng mất hút luôn!

Chắc lại trốn việc chung đi “nói chuyện” riêng rồi!

Thư bĩu môi hừ lạnh. Nó bước đến bên cạnh một bạn nam vóc dáng nhỏ bé đang cẩn thận, khéo léo gọt hoa quả và bày đẹp mắt trong một chiếc khay lớn. Nó vỗ vỗ vai cậu ta, hơi khom người xuống mà hỏi:

- Ê, ông thấy ba mẹ tôi đâu không?

- No talking. Đây là nơi thắng hoa của nghệ thuật, cấm phun nước bọt.

Cậu ta không thèm quay sang nhìn nó, thẳng thừng phán một câu giết người không dao rồi bê khay hoa quả ra chỗ khác, tiếp tục công việc của mình.

Thư đứng hình.

Mặt nó nghệt ra khó hiểu trợn mắt trừng nam sinh kia.

Làm gì mà chăm chỉ đến ghê răng vậy nha!? Cứ như là lo chuyện lớn cả đời người không bằng ấy!

Còn đang ngẩn người suy tư, đột nhiên bên tai nghe thấy đồng loạt những tiếng gọi với giọng điệu sững sốt:

- Đội trưởng?

- Huh?

Thư ngoái đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh kia.

Cả một đám con trai trợn mắt nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh. Có người còn đưa tay lên dụi dụi mắt rồi lại nhìn, nhưng vẫn là bày ra vẻ mặt khó tin.

Thư mờ mịt hỏi:

- Uh, là tôi nè, sao hông? Mà mấy ông bình thường không cần phải gọi tôi là đội trưởng đâu!

Chưa nói dứt lời, một tên con trai đã từ trong đám đông xông tới bám trụ hai bả vai nó, neho mắt nghi vấn:

0- Bà là Nguyễn Minh Thư, học sinh lớp 11B3?

Mặc dù Thư nhớ hồng nổi trong đội mình có thành viên này hay không nhưng nó vẫn ngây ngốc gật đầu:

- Ồ, hỏi chi lạ rứa?

Chẳng để người trước mặt có cơ hội đáp lại thì một tên khác phi lên, không kiêng nể chút nào mà đập thẳng vào mũi cậu ta, nâng cằm nó lên vừa ngắm nghía vừa chắc mẫm:

- Cái mặt này thì không lẫn vào với đồng phân nào rồi! Kì quá!

Nó hất tay gã ra, nhả mặt quở trách:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt “súp ơ sấm soi” vậy à nha!

Tiếp đến, một tên khác nữa đứng ngay phía sau nó, cúi xuống khịt khịt mũi:

- Thơm quá! Đội trưởng, xài cả nước hoa nữa sao?

Và rồi ngay sau đó, cả đám kia liền túm tụm vây quanh Thư, mỗi người một câu, coi nó như sản phẩm nghệ thuật trưng bày ở bảo tàng.

- Đồ này bà mua đâu vậy? Dễ thương ghê hén! Chỉ tôi, tôi mua cho bồ tôi!

- Bà làm gì mà da dễ trắng trẻo mịn màng như da em bé vậy?

- ...

- ...

Thư còn chẳng hiểu cái mô tê gì đang diễn ra, nó chỉ cảm thấy ngọt ngào và khó chịu. Đúng lúc đó, âm thanh lạnh lẽo cắt ngang đợt sóng bàn luận sôi nổi đang cao trào:

- Chuyện gì đang diễn ra?

Ngay lập tức, cả bọn đình chỉ động tác, dồn hết sự chú ý tới nơi phát ra giọng nói quen thuộc vừa rồi.

Phong đứng đó, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc gì rõ rệt. Bà chị Thuý An kia đứng ngay phía sau, trên tay họ mỗi người ôm một túi rau xanh.

Phong nhìn bao quát toàn thân Thư vài giây, sau đó khóe môi gã hơi nhếch lên, không nhanh không chậm thấp giọng hỏi:

- Cậu mặc cái thứ gì đây?

Nhìn bộ dạng Thư, Phong không thể không nheo mày tự hỏi nó đang làm trò quái quỷ gì ở đây?

Trên người Thư mặc một bộ bikini màu đen vô cùng vô cùng “gọn”, “gọn” đến tưởng tai gai mắt! Bên ngoài chỉ khoác đúng chiếc áo lưới siêu mỏng lệch vai, chỉ dài quá hông nó một chút.

Màu đen quyến rũ làm nổi bật lên làn da trắng mịn, cùng với đôi chân thon dài của Thư.

Nếu là người khác thì gã đã trầm trồ khen ngợi người thiết kế trang phục này đã làm tôn lên những đường cong trên cơ thể, khiến cho ai nhìn cũng đều khó lòng rời mắt. Tuy nhiên, rất tiếc người đó lại là Thư.

Ánh mắt Phong tràn đầy vẻ giận dữ, thấy nó vẫn còn ngây ngốc đứng đó, gã nghiêng răng hỏi:

- Nói, cậu đang diễn trò gì ở đây?!

- Hả? Tớ...

Thư bối rối không hiểu lý do vì sao Phong lại bày ra vẻ mặt lạnh với nó, nhưng nó có dự cảm không lành.

Mấy tên con trai kia thấy tình hình có vẻ không ổn, tất cả dường như đều đồng thanh lên tiếng giải thích:

- Tụi tụi...

Phong không hề chớp mắt mà thẳng thừng ngắt lời:

- Câm miệng!

Cả đám nghe một câu vậy, lập tức mím môi im bặt.

Phong thả phịch túi rau xanh xuống đất, tiến lên vài bước, nắm cổ tay nó kéo lại phía gã.

Gục đầu xuống bờ vai Thư, Phong hít nhẹ hương thơm vờn quanh nó rồi bỗng đứng cười khẩy một tiếng:

- Ha, xúc nước hoa cơ à?

- O...

Phong buông Thư ra, gã cởi áo sơ mi của mình khoác lên người Thư, còn không thèm cho tay nó vào ống tay áo mà đã thô bạo cài cúc.

Nheo mắt nhìn lần cuối, Phong vẫn lắc đầu không hài lòng quyết định vác hẳn Thư lên vai, đi thẳng theo đường đến phòng gã.

Nhìn bóng dáng hai người kia đi xa, một số thành viên trong đội bóng liền thở hắt một hơi ra, vỗ vỗ vai nhau cười khỏ:

- Kì này tụi mình húp cháo rồi!

- Tao biết mà! Nhưng không biết đội trưởng mua bộ đồ ấy ở đâu nhỉ?

- Mua cái đầu mày ấy!

- ...

Về phần Thuý An, cô chẹp chẹp miệng nhắc túi rau xanh bị ai đó “bỏ quên” trên mặt đất lên, cười hề hề nói với đám người đang nháo nhào kia:

- Không cần phải đếm ngược thời gian sẽ bị đưa lên thớt phanh thây đâu, sắp đến rồi đấy! Mấy đứa bay mà không nhanh nhanh gọt hoa quả, thái rau rửa rau, dội lát nữa chi hội trưởng và ba mẹ đối trưởng của mấy đứa đi mua hải sản về đây, thấy cái bãi chiến trường chưa cái nào được xử lý kiểu gì cũng vật lộn, ngâm giấm mấy đứa ấy!

- Éc!

Cả bọn nghe thế tức tốc về vị trí quy định, ai chăm chỉ làm việc của người nấy.

...

Áo Phong rất rộng, đến mức cả hai tay Thư rất dễ dàng di chuyển đến ống tay áo.

Nó vòng tay qua cổ Phong, đám mạnh lên bả vai gã:

- Nè, thả tớ xuống!

Phong dừng bước, gã ôm Thư đối thẳng ngang với tầm mắt của mình.

Thư hai mắt tròn xoe nhìn thẳng vào Phong, hai tay bám trên vai áo gã đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Phong híp mắt thành hai đường thẳng, giọng nói tếu táo nửa đùa nửa thật:

- Thư rất thích gần gũi con trai phải không?

Thư chớp chớp mắt, vẫn một bộ dạng ngây ngây ngô ngô nhìn đăm đăm vào mắt gã:

- Tớ không hiểu ý Phong...

- Không cần hiểu đâu! – Phong ngắt lời, vác thư lên vai tiếp tục bước đi – Thư không nghe lời tớ nói, cậu cứ lúc nào cũng lẳng lơ, lúc nào cũng thích được nhiều thằng con trai vây quanh. Thư đã quên mất tớ đã, đang và sẽ làm người thay ba mẹ cậu quản lý cậu sao?

Thư choáng váng với câu hỏi kiểu đó của Phong, nó bĩu môi cãi lại

- Này, tớ nào có!

- Không nói nhiều!

Phong bế thẳng nó đến phòng gã, đập cửa nhà tắm ra, đặt Thư ngồi xuống thêm đất lạnh. Gã vặn vòi hoa sen, xả nước vào người nó, rồi nắm vai nó kéo lên.

Thư đưa tay lên che đầu ngăn nước xối thẳng vào mặt, nó meo máo vừa đẩy gã ra, vừa la thật lớn:

- Phong làm quái gì vậy? Buông tớ ra nào! Nước lạnh quá! Buông ra!!

Phong ép sát người Thư vào tường, đưa tay cởi những cúc áo mà chính mình vừa rồi tự mặc vào người nó. Thư cắn môi liều chết cào cào tay Phong nhưng gã đã rất nhanh chóng cởi hết đến chiếc cúc cuối cùng.

Ghì hai tay Thư lên trên đỉnh đầu, Phong dứt khoát lột áo sơ mi trên người nó ra. Nhìn chiếc áo lưới đen mỏng manh, nước ngấm vào làm áo ướt sũng bó sát cơ thể nó khiến gã càng thêm nhức mắt và dẫn đến quyết định lột nốt ra.

Thư la ó không ngừng mà chẳng thể ngăn nổi hành động bá đạo của Phong, buộc phải để gã cởi hết chỉ còn đúng ba mảnh nửa kín nửa hở, thân hình mảnh khảnh cũng phơi bày trước mắt.

- Cậu...làm gì?

Thư dẩy dựa cố thoát khỏi tay Phong, tuy nhiên, càng dẩy gã lại càng kìm chặt.

Phong với lấy bông tắm trên bồn rửa tay, quay người Thư lại, áp sát người gã vào lưng nó. Phong vòng tay lấy sữa tắm hương hoa oải hương thoa lên bắp vai Thư, sau đó cầm bông dùng lực mạnh chà sát.

Móng tay Thư cào cào lên nền gạch lát tường láng bóng. Nó gắng sức xoay người trở lại. Không xoay sở được gì, Thư phẫn nộ quát tháo:

- Bỏ ra! Quá lắm rồi đấy! Tớ...tớ ghét cậu lắm! Tớ ghét Phong nhất!!!

Vừa dứt lời, cả người Thư liền bị lật ngược lại về phía trước. Sàn nhà trơn làm Thư mất thăng bằng suýt ngã nhưng cánh tay vững chãi của Phong vừa kịp thời đỡ lấy và nâng cả người nó lên.

Phong kề sát mặt thư, trong ánh mắt là một vực sâu u tối, gã khẽ cười trầm thấp:

- Tôi không giỏi kiểm soát bản thân khi sự tức giận vượt quá giới hạn kiểm soát. Và Thư, cậu rất giỏi đập đổ bức tường nhẫn nhặn kiên cố của tôi. Cậu không được phép nói thêm gì nữa, tôi không muốn nghe bất cứ một lời gì thốt ra từ miệng cậu lúc này.

- Tớ...

- Câm miệng!

Nói đoạn, Phong cúi xuống hôn trụ môi Thư, tay gã luồn qua hông cầm bông tắm tiếp tục cọ lưng nó. Hai chân nó vung vẩy đập loạn trên không trung, gáy nó bị gã giữ chặt không cách nào nhúc nhích được. Nước lạnh xối xả lên bờ vai hai người nhưng Thư lại cảm thấy nóng như lửa thiêu đốt.

Mãi lâu sau Phong mới chịu buông ra, cả hai cùng nặng nề thở dốc.

Phong bóp chặt cầm Thư, đôi mắt như vực thăm u tối nhìn sâu vào trong mắt nó. Gã khàn khàn nói:

- Thư nói một câu, tôi hôn một cái, cứ từ đó mà đếm số lượng câu! Còn nếu không thì im lặng để tôi tắm cho Thư, tôi sẽ không cởi hết đồ, nhưng không đảm bảo nếu Thư còn tiếp tục làm loạn. Tôi không muốn “đụng” đến Thư, không muốn có lỗi với hai bác! Đừng để tôi điên!

Thấy Phong tức giận vậy, Thư thực sự muốn mở miệng hỏi Phong tại sao muốn kiểm soát nó? Có phải Phong ghen không? Có phải Phong...thích nó không?

Tuy nhiên, Thư biết, nó không thể mở miệng lúc này bởi vì nó rất sợ. Phong xưng hô không giống bình thường, xung quanh gã bị bao vây bởi sự giận dữ, tình cảnh này cực kì nguy hiểm!

Chính bởi thế, Thư đành phải đổ mặt phụng phịu quay lưng về phía Phong để gã tắm cho.

Phong muốn xóa sạch đi mùi nước hoa nồng nặc còn vương lại trên người nó. Gã muốn xóa cả sự đụng chạm của những tên khốn kia!

Phong im lặng. Nhưng từng động tác của gã lại không lặng như vẻ ngoài trầm tĩnh kia.

Thời gian bên ngoài cứ lặng lẽ trôi nhanh, thời gian ở trong lại dài đằng đẵng.

** *

Sau khi tắm xong, Phong cầm chiếc khăn tắm trên giá quần chặt người Thư lại như xác ướp ai cập. Gã bế nó nhẹ nhàng đặt lên trên giường, mở tủ lấy quần áo, cầm máy sấy đặt ngay bên cạnh nó.

Xong xuôi, Phong mở cửa phòng và bước ra ngoài. Trước khi đi, gã còn ngoái đầu vào cảnh cáo:

- Tôi sẽ khóa phòng cho đến khi tổ chức tiệc. Phía sau nhà nghỉ này là rừng, bao quanh nhà nghỉ là hàng rào cao. Cho dù cậu có trèo qua cửa sổ thì muốn ra hẳn ngoài bờ biển cũng phải vào sâu trong rừng rồi vòng ra. Cảnh cáo trước đấy!

Rầm!

Thư chẳng kịp phản bác nửa lời thì cánh cửa phòng đã đóng sầm lại. Nó bất mãn mặc quần áo vào, hong khô tóc rồi ngồi đây và thở dài thườn thượt.

Hết trò, Thư lục túi đồ của Phong xem gã đựng cái gì trong đó. Vừa vặn mở tủ lấy túi ra thì không gian bỗng tối sầm.

Mất điện rồi!

Thư hoảng sợ bật dậy nhìn xung quanh, nó run rẩy tiến đến cửa chính kéo chốt ra. Kéo mãi không được, nó luống cuống đẩy đập cửa rình rình:

- Có ai không? Mở cửa ra! Mở cửa!

Trong khi đó, Phong ra đến bờ biển, mọi người đều tập hợp đông đủ để chuẩn bị cho bữa tiệc. Trời đã tờ mờ tối, những ngọn đèn trắng đã được thắp lên sáng rực cả bên bờ. Tuy nhiên, đèn ở đây đều được sạc nên chẳng ai biết rằng bên trong nhà nghỉ xảy ra sự cố về đường dây dẫn điện.

Thư bị nhốt trong phòng, nó không ngừng đập cửa, đập đến xước tay rỉ máu ra nhưng cánh cửa vẫn không lay chuyển.

Lớp nó được xếp cùng một khu, xung quanh toàn là phòng của thành viên trong lớp. Tuy nhiên, lúc này tất cả đều ở ngoài biển, không có một ai còn lại nơi này.

Nghĩ đến việc chỉ có một mình mình ở đây, Thư lại hoang mang gào thét đến khàn cổ. Nhưng suy cho cùng, chỉ có lạc giọng chứ ngoài kia chẳng ai nghe thấy cả!

Không còn cách nào khác, Thư đành trèo qua cửa sổ, cấp tốc nhảy xuống, chân không đi giày, cứ thế bạt mạng mà chạy.

Nhưng càng chạy nó càng thấy rối, xung quanh toàn cây cối. Cánh rừng âm u, tĩnh lặng đến đáng sợ. Chỉ có tiếng lá xào xạc, tiếng ếch nhái kêu. Điều đó càng thúc đẩy bước chân nó thêm vội vã.

Đi được một đoạn, Thư gặp ngã rẽ chia ba ngã. Lạc lõng giữa sự lựa chọn giữa đi và ở lại, nó quyết định chọn đại và nhắm mắt nhắm mũi chạy tiếp.

Bịch! Bịch! Bịch!

Vấp phải tảng đá, Thư mất thăng bằng nghiêng sang một bên nhưng bước đi của nó hệt giữa chân không, từ trên vách đá cao lăn xuống.

- A!!

Đau đớn rên lên một tiếng, chân Thư đã bị trật. Nó mím môi nhìn xung quanh toàn là vách đá với cây cao bao vây.

Nhấn nhó ôm cổ chân, Thư thở hồng hộc la lớn:

- Có ai không...mẹ ơi...ba ơi...Phong...sao không có ai cả? Cứu với...huhu...

Không nghe thấy tiếng trả lời, nó bật khóc thút thít.

Thư nức nở vùi đầu vào gối.

Nó là một đứa vô dụng, không tự lo được cho bản thân!

Lạc đường, nó chỉ đến thế là hết!

Nó lúc nào cũng tỏ ra mình giỏi lắm, nhưng cũng chỉ là nấp sau Phong ra oai. Giờ thì tốt rồi, cứ ngồi đây mà khóc!

Gió lạnh thổi qua làm Thư run lên bần bật, mồ hôi trên trán đầm đìa, cổ họng cứ nấc lên từng hồi.

Nó sờ tay lên trán, có lẽ nó đã bị sốt.

Nhưng...biết làm sao đây? Ở nơi này làm gì có người?

Vừa tắm nước lạnh xong, nó sẽ chết cóng nếu cứ ngồi thế này!

15. Chương 15

Chương 15

Không biết qua bao lâu, Thư cứ ngồi đấy, tựa vào vách đá nhìn bầu trời không một vì sao. Nó nghĩ đến những hành động ngu ngốc của mình hôm nay mà không khỏi thở dài. Nó thật sự là đần độn! Chứng bệnh đần độn giai đoạn cuối và sắp thành một đứa đao!

Sợ sệt, khóc lóc. Thư dường như đã quên mất rằng mình là đội trưởng của một đội bóng nam, thần tượng của nhiều bạn nữ, là người mạnh mẽ và hoạt bát. Suy cho cùng, có lẽ nó đã tự hoang tưởng về bản thân mình, nó rốt cuộc cũng chỉ là một đứa vô dụng!

Soạt!

Tiếng bước chân vội vã vang lên trên đỉnh đầu, truyền vào tai Thư làm nó có cảm giác ớn lạnh.

Móng tay cắm sâu vào mặt đất gồ ghề, Thư nín thở lắng nghe tiếng động lạ vừa phát ra.

Là ai?

Ai còn đi lại ở đây giờ này?

Trầm Cổ là một bãi biển hoang sơ vắng khách lai vãng, kiếm đâu ra người lảng vảng ở đây?

Thư cố gắng để không bật khóc lên vì hoảng sợ.

Nó muốn kêu cứu, nhưng lỡ như là con nghiện hay yêu râu xanh thì sao giờ?

- Thư! Đây rồi! Tốt quá, tìm thấy rồi!

Đột nhiên, nó nghe thấy một giọng nói mừng rỡ xé tan cái im lặng đáng sợ của đêm rừng tối tăm.

Ngay khi bước chân kia tiến lại gần phía Thư, nỗi sợ hãi của nó vỡ òa trong nước mắt:

- Ba!!

Ông Tuyên dang tay ôm lấy Thư, dịu dàng xoa đầu nó:

- Ủ, ba đây, Thư ngoan đừng khóc ba đã ở đây!

Nó dụi dụi mặt vào bờ vai ba mình, ôm chặt ông mà nức nở đầy tủi thân:

- Huhu... Con sợ lắm...đau lắm...lạnh lắm! Cứ tưởng sẽ không ai đến!

Ông Tuyên cười hiền từ vỗ lưng trấn an con gái mình:

- Ba biết mà. Ngoan nào đứng lên đi, chúng ta ra ngoài. Mọi người đang lo lắng lắm đấy! Mà giọng con sao vậy?

- Híc, nhưng chân con bị trật rồi! Vừa trượt từ trên kia xuống, may mà vách đá không cao nên chỉ bị trật chân. Con gào khàn cả cổ

Ông nâng chân nó lên, nhìn cổ chân đã bầm tím thì lắc đầu thương xót:

- Bị bong gân rồi! Haiz!

Ông xoay lưng về phía Thư, cúi người xuống mà bảo:

- Leo lên lưng ba đi con!

Thư với tay, vòng qua cổ ba mình, để ông cõng trên vai.

Ông Tuyên ngược nhìn phía trên vách, Thư cũng nhìn theo, nó lo lắng thở dài thườn thượt:

- Vừa cõng con vừa leo lên, sẽ khó lắm ba ơi!

Ông Tuyên không mảy may nhụt chí, đi xung quanh tìm nơi dễ đi nhất rồi leo lên. Ông một tay đỡ lưng Thư, một tay bám vào những tảng đá trồi lên trên vách.

Thư hoảng sợ nắm lấy vai áo ba:

- Như vậy ổn không ba? Lỡ trượt tay chúng ta sẽ ngã mất!

- Cứ ôm chặt ba vào!

Hai mắt Thư nhắm tịt lại, nó nghe lời run rẩy bám trụ lấy cổ ông Tuyên. Run do một phần vì lạnh, một phần vì sợ trường hợp xấu xảy ra.

Đổ biết bao mồ hôi và kiên nhẫn, cuối cùng hai ba con cũng leo lên được. Ông Tuyên thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ hô lên:

- Ye! Đã xong!

Thư nghe một câu này thì như trút được gánh nặng trong lòng, nó cười khan dùng tay áo lau mồ hôi lấm tấm trên trán ông:

- Ba giỏi quá!

Ông không ngượng nghịu chút nào, hất cằm tự tán dương:

- Há há, ba bây không giỏi thì bố con thằng nào dám lán đất ở đây kia chứ!

Nó nhin cười, bĩu môi nói:

- Xuỵ! Bệnh cuồng tự kỉ của ba nó ngày càng lên “lê vờ” đó!

Ông kìm chặt đầu gối con gái, vững chãi tiến lên phía trước:

- Đi thôi!

Đột nhiên, cơn nhức nhối từ cổ chân Thư truyền đến làm nó đau nhói rên rỉ một tiếng:

- Ui da, chân con...

Ba Thư thấy vậy thì xuýt xoa vuốt nhẹ cổ chân nó, đọc câu thần chú quen thuộc mà từ lâu nó không còn được nghe đến nữa:

- ” Đau ới ngủ đi, đau ới ngủ đi. Ru ngủ cơn đau chìm vào quên lãng. Bé cưng đừng khóc, nước mắt càng rơi, cơn đau càng tỉnh. Ru ngủ cơn đau chìm vào quên lãng. Đau ới ngủ đi, đau ới ngủ đi... “

Câu thần chú này, hồi nhỏ ba vẫn thường hay nói với Thư mỗi khi nó bị thương hay bị đau bụng, giãn cơ. Lúc ấy, nó còn ngu ngơ hỏi: ” Đau biết ngủ hử ba? “. Ba luôn trìu mến xoa đầu nó và bảo rằng: ” Mọi vật đều có linh hồn ngự trị “. Ba còn kể cho nó nghe rất nhiều những câu chuyện về thế giới thần tiên, những đứa trẻ không bao giờ lớn, những ánh sáng sẽ không bao giờ vụt tắt.

Thư cứ vậy lạc vào thế giới viễn tưởng của những câu chuyện chẳng bao giờ kết thúc những điều cần nói kia mà không hay biết rằng bàn tay ba cứ không ngừng lằng lằng xoa dịu vết thương của nó, cho đến khi nó đem chúng vào quên lãng trong những giấc mộng.

Nghĩ đến tuổi thơ, Thư mỉm cười ngọt ngào hôn lên gò má ba mình:

- Đau ngủ rồi.

Giờ nó đã đủ lớn để không tròn mắt lắng nghe những câu chuyện xưa kia nữa, và càng đủ lớn để hiểu những gì ba đã làm cho nó.

- Ba ru thì loại đau gì nó không lành chứ! – Ông Tuyên thè lưỡi làm mặt quỷ – Con bôi hết nước miếng vào mặt ba rồi!

Nó bật cười đấm vai ông:

- Ba nói gì ghê quá! Mà làm sao ba tìm được con?

Ông chậm rãi bước từng bước vững vàng, vừa nhìn ngắm xung quanh vừa đáp lại:

- Ba thông thuộc nơi này lắm! Nơi này nhiều bụi gai, cây cao san sát, có mỗi mấy con đường mà vòng vèo, quanh co. Hồi mới đến đây do công tác, ba cũng bị lạc ở rừng, may sao sắp chết kho quẩn đến nơi thì dân làng chào người ta đến cứu. Sau đó cũng có nhiều cơ hội đến đây, được người nơi đây chỉ đường, với lại đi nhiều thì cũng quen.

Nó chớp chớp mắt đan hai tay ngay dưới cổ ba mình, cúi xuống ghé sát tai ông:

- Ba vĩ đại thật đấy!

Tuyên nghe con gái khen, mũi ông cũng dài ra mấy thước, ông cười hề hề:

- Giờ mới nhận ra sao? Đáng lẽ điều này con phải biết từ trước khi ra đời rồi chứ!

- Ồ, ba vĩ đại nhất!

Thư không biết nói gì hơn, nó hết trò quay sang nghịch ngợm lộn tóc ba. Phát hiện tóc ông sợi bạc ngày một nhiều, điều đó khiến nó không khỏi nhủ mày muốn nhổ bằng sạch chúng đi.

Thấy con gái cứ trầm ngâm mò mẫm gì trên đầu mình, ông Tuyên dù biết nhưng vẫn cọt nhả hỏi:

- Con đang bắt giện hay trầy trên đó hử?

Nó chu môi mắng mỏ:

- Ba toàn nói gì ghê ghê à! Con đang nhổ tóc bạc đó!

Ông vẫn không gỡ xuống về cọt nhả, tiếp tục trêu chọc Thư:

- Vẫn lệ cũ năm trăm một sợi hử?

Nó nhủ mày thấp giọng lầu bầu:

- Ba cứ trêu con hoài! Ai chơi nhổ tóc bạc ăn tiền nữa, con còn bé đâu! Tóc bạc lắm, về nhà con sẽ nhổ giúp!

Lúc này, ông mới cười nhạt mà nói băng quơ:

- Nhổ tóc bạc đâu kéo được thời gian trôi. Chỉ là che mắt tạm thời để không biết rằng thời gian của mình đang sắp trở về ranh giới của khởi đầu và kết thúc. Cái gì tự nhiên thì cứ để nó tự nhiên tiếp tục làm nhiệm vụ của nó. Không có công nào xích được dòng thời gian cả!

Động tác của Thư khựng lại, tay nó dờ ra giữa không trung. Nó rũ mắt xuống yếu ớt gọi:

- Ba à, không vui chút nào...

Hai ba con im lặng, nó tì cằm lên đỉnh đầu ông, mắt nhắm hờ lại cố cắn răng chịu đựng cái lạnh đêm rừng. Nó còn nghĩ, nghĩ rất nhiều về ba nó, gia đình nó.

Đi được một khoảng, Thư chịu không nổi buồn chán ngáp dài. Mắt nó đã mờ đi, không nhìn rõ nổi mình đang ở đâu. Nó uể oải tựa đầu vào lưng ba mình, lí nhí hỏi:

- Con đói lắm, lạnh lắm, bao giờ mới về đến nơi hả ba?
- Sắp rồi, Thư của ba chắc mệt lắm rồi ha? Con cứ ngủ trên lưng đi!
- Nhưng...
- Ngủ đi con.

Thư ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt lại, hai tay ôm cổ ba mình cũng từ từ buông xuống.

Ông Tuyên hơi cúi người xuống để con gái mình có thể yên tâm ngủ đầu trên vai. Xong, ông tiếp tục bước đi nhanh nhẹn mà chắc nịch trên con đường khúc khuỷu.

Trời càng lúc càng lạnh, có thể nghe được tiếng gió rít gào qua từng thân cây khô cằn, tiếng bước chân nhọc nhằn nặng trĩu vẫn cố giẫm trên những chiếc lá khô rụng dưới lối mòn một cách vội vã.

Trên bờ biển, các thành viên trong lớp đang sốt ruột ngồi trên bàn ăn chờ đợi tin tức của người mất tích.

Phong cũng ở trong đó. Tay gã bóp chặt chiếc cốc thủy tinh, hàm năng cắn chặt vào nhau, vầng trán đã đầm đìa mồ hôi.

Phong trầm mặc này giờ, gã chỉ im lặng ngồi đấy giống như đang suy nghĩ. Thực chất, gã đang muốn điên lên!

Kể từ sau khi bước ra khỏi phòng, Phong đã đứng ở bờ biển để gió biển thổi đóng băng lại ngọn lửa đang rạo rực trong cơ thể.

Gã nóng, rất nóng!

Nếu như lúc đó không nhanh chóng bước ra khỏi phòng chắc chắn sẽ không cách nào kiểm soát được tia lý trí cuối cùng của bản thân.

Phong rất sợ nếu như nhìn Thư tiếp sẽ lại nghĩ đến hình ảnh biết bao người vây quanh nó, lại nghĩ đến những gì gã làm đối với nó, gã kinh tởm với bản thân!

Nhưng cũng chính vì thế, tình cảnh mới ra thế này!

Khi Phong đã bình ổn tâm trạng và quay trở lại, gã thấy cả nhà nghỉ tối om. Dự cảm có chuyện không lành, gã tức tốc chạy thẳng đến cửa phòng mình, run rẩy cầm chìa khóa mở cửa ra. Nhưng đập vào mắt lại là một căn nhà trống với đồng hồ đặc lẩn long lóc trên sàn nhà, cửa sổ của căn phòng thì bị mở toang ra.

Phong tiến về phía cửa sổ, ngó ra ngoài và thấy những bước chân trên con đường mòn vòng vèo.

Gã biết mình không thể chạy theo những bước chân đó vì sẽ đuổi không kịp, cũng không thuộc đường, gã vội vã đi tìm ba Thư, gã biết ông rất thông thuộc đường nơi đây và cũng đoán khi mình nhờ việc đó, chắc chắn ông sẽ mất lòng tin với gã. Nhưng tìm Thư là trên hết, cho dù sau này cảm gã gần Thư cũng được, chỉ cần có thể thấy nó trở về an toàn!

Nhưng nơi đây hoang vắng, địa hình hiểm trở, chẳng may xảy ra chuyện gì thì Phong không biết gã sẽ đối mặt thế nào. Gã đã ước giá như mình làm trò ngu ngốc kia!

Gã còn nhớ rất rõ những gì ông Tuyên đã nói:

” Mọi người đừng báo cho bảo vệ hay bất cứ ai, tôi sẽ tìm được, chắc chắn! Còn Phong, mày ở yên đây cho bác! Mày đi chỉ tốn thêm một người lạc, chẳng có ích gì đâu! “

Chẳng có ích gì!

Chẳng có ích gì!

Câu này cứ văng vẳng mãi trong đầu làm Phong vô đầu tự trách không thôi.

Gã chẳng có ích gì cả! Lúc nào cũng chỉ gây ra một đồng hậu quả!

Đúng như ông nội Phong từng nói, gã là một đứa trẻ không chịu lớn chỉ đứng mãi giữa ranh giới thành công hoặc thất bại, được và không được, mất và còn. Lúc nào cũng bó buộc cuộc sống, ép bản thân đi theo một quỹ đạo, khiến mọi người xung quanh cũng phải xoay chuyển cùng với quỹ đạo đó.

Chỉ cần Thư yên ổn, gã sẽ không làm bất cứ việc gì ảnh hưởng đến cuộc sống của nó nữa. Gã sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân, sẽ im lặng, và chờ đợi.

- A, họ về rồi kìa!

- Tốt quá rồi!

- Tìm được Thư rồi!

Những âm thanh vui mừng vang lên phá vỡ không khí trầm mặc bao trùm nơi đây.

Phong giật mình chuyển mắt nhìn về phía xa, nơi có bóng dáng chững trạc đang công trên vai một người đã khiến gã giống như kiến bò chảo lửa nãy giờ.

Ông Tuyên trên mặt đã hiện rõ vẻ kiệt sức, cổ gượng mình bước về phía bàn tiệc.

Lo lắng nãy giờ, khi nhìn thấy thì Phong lại chôn chân tại chỗ, gã không biết mình có nên chạy ra đỡ Thư hay không. Gã gây ra việc này nên không có tư cách đứng gần nó!

Mẹ Thư thấy hai ba con trở về, bà mừng đến muốn rơi nước mắt, vội vàng tiếng về phía chồng mình mà hỏi han:

- Thư có sao không hả bố nó?

- Ổn. Nó vừa ngủ được một lúc – Ba Thư khẽ gật đầu mỉm cười với vợ mình, rồi sau đó bước về phía Phong, hơi khụy gối ra lệnh – Còn ngồi đó? Đỡ con bé đi nè!

Phong ngây như phỗng ngạc nhiên nhìn hai ba con, vẻ mặt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Những người khác cũng nhìn chằm chằm vào gã.

Tuyên thấy gã không mấy may cử động, đến chớp mắt cũng không dám khiến ông rất muốn cười nhưng vẫn ráng làm bộ mặt khó khăn nhăn nhó:

- Mà còn không nhanh lên hờ Phong? Bác mà sắp rạo cột sống, con bé cũng lạnh cóng sắp chết đến nơi, mà thủ phạm mà bình chân như vại vậy là sao? Không tính lập công chuộc tội à?

Nghe đến Thư lạnh cóng sắp chết đến nơi, Phong vội vội vàng vàng đứng dậy ôm Thư vào lòng.

Ông Tuyên được giải phóng, vịn người crack một tiếng, cầm bình nước trên bàn đổ vào cốc tu ừng ực rồi đặt cái phịch xuống.

- Mọi người cứ tiếp tục vui chơi đập phá đi! Mọi việc để thằng nhóc này lo! – Ông phẩy phẩy tay với những người kia, rồi nháy mắt với Phong, giơ tay lên xoa đầu gã – Mà đừng quên mà là người quản lý Thư nhà bác đấy! Trách nhiệm thuộc về mà hén!

Phong giống như chú cún nhỏ được chủ dẫn dắt, tin tưởng lập tức ngoan ngoãn hào hứng gật đầu.

Sau đó, gã liền ôm chặt Thư, đi trở về phòng nó.

Đặt Thư nằm lên giường, Phong vuốt tóc rừ trên trán nó về phía sau.

Thư hình như sốt cao, người nó rất lạnh nhưng trán lại nóng ran. Khuôn mặt nó nhem nhuốc, môi hơi tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu lại, mắt nhắm nghiền mà hàng mi còn lay động cho thấy nó đang rất khó chịu.

Phong đi xả nước nóng vào chậu, cầm khăn vò qua nước lau mặt, cổ và cánh tay Thư. Gã tình cờ phát hiện được mép mu bàn tay nó có vài vết xước. Bởi vậy, gã lại càng đau lòng muốn tự đánh chính mình.

Lôi dụng cụ y tế cá nhân trong túi đồ ra, Phong cầm cồn và bông thấm nhẹ nhẹ trên vết thương.

Thấy Thư nhắm mắt, gã cúi đầu hôn phớt trên trán nó, nhỏ giọng trấn an bên tai:

- Phong ở đây nè.

Thư dần mảy ra, yên tâm chìm vào trong giấc ngủ.

Rồi, Phong cứ thế ngồi bên cạnh nắm tay Thư, mím môi yên lặng coi nó ngủ.** *

Trong khi đó, ngoài bờ biển cả đám con trai đang bàn tán sôi nổi. Chủ yếu thành viên của đội bóng rổ là to mồm nhất. Và tất nhiên, chuyện của đội bóng rổ thì chỉ xoay quanh đội bóng rổ rồi!

Chả là cuối tháng trước, đội bóng của trường đã thắng dễ dàng một trường khác để thăng tiến vào vòng bán kết. Trận bán kết này là trận tranh đấu quyết liệt giữa bốn đội đại diện cho bốn bảng.

Mới đây, họ đã nhận được tin mình sẽ thi đấu với trường N – một trường đã thắng quán quân trong cuộc thi diễn ra vào mùa hè vừa rồi.

Tuy nhiên, mọi người sẽ chẳng ai quan tâm nếu như một thành viên trong lớp không kể về uẩn khúc đằng sau sự chiến thắng.

Chiến thắng này liên quan đến cái tên “kẻ gác cổng” đã làm lộn ngược dòng chuyển bại thành thắng.

Do đội kia thua quá nặng không gỡ được nẩy một quả, các cao thủ chủ chốt đều bị chấn thương khá nặng nên chẳng ai ho he một lời. Thậm chí còn bằng mọi giá cấm những người xem trong trận đó đồn ra ngoài vì họ cảm thấy nhục nhã khi bản thân giống như con cá nằm trên thớt chỉ chờ bị chém. Chỉ biết rằng, đây là một cuộc thi đấu mà cả hai bên đều có chiêu trò, chỉ là thi thố xem ai thủ đoạn hơn, và cụm từ “kẻ gác cổng” vẫn còn là một ẩn số.

Xì poi chút về chap tiếp.

Chap 16, mọi người sẽ được xem một trận bóng rổ kịch tính và bất ngờ.

Những rắc rối, những bất hòa, những thay đổi.

Sự tự tin, sự đoàn kết.

Sự thật về “Kẻ gác cổng”.

Ranh giới thắng bại.

Và có thể chúng ta sẽ chào đón một vài “liệt sĩ”.

16. Chương 16

Chương 16

Được mấy ngày đi dã ngoại thì Thư lại như trước, ốm và nằm liệt giường.

Nó muốn ra ngoài chơi lắm nhưng Phong nhất quyết không đồng ý.

Thư không hiểu lý do vì sao Phong trở nên rất kì lạ. Nó nhờ gì, gã cũng răm rắp nghe theo. Gã có cậ rằng cũng chẳng thèm nói, chỉ “Ừ” một câu.

Ngay cả khi lục trong túi đồ của Thư ra một tập truyện tranh và đĩa anime hentai thì mặt Phong vẫn lạnh tanh mở lên cho nó xem.

Mọi thứ đồ ăn gã đều mang vào tận phòng cho nó và mớm cho nó ăn. Tuy nhiên, mỗi khi nó định nói gì đó thì gã lại nhét đồ ăn vào miệng nó hoặc quay đi chỗ khác.

Thư vì thế mà có gì muốn hỏi thì nuốt hết vào cổ.

Hứ, gã thái độ cán bộ gì vậy? Khoái làm mặt lạnh ha? Tưởng nó để ý mấy việc vụn vặt đó chắc?

Từ sau khi ba Thư đưa nó từ trong rừng về, Thu Minh cũng theo đó bốc hơi. Nhỏ chẳng nói lý do gì tự nhiên chuyển thẳng ra ngoài và theo đó thì Phong cũng ở đây luôn!

Mấy tên song sinh đợt này không có tham gia dã ngoại nên giảm đã thiếu được biết bao nguy cơ hỗn loạn. Giờ, Duy và Thu Minh – những siêu tướng cướp mà cũng không ho he gì càng khiến biển yên sóng lặng.

Sau chuyến đi, ai cũng trở về với bộ dạng mệt mỏi. Tuy nhiên, câu lạc bộ bóng rổ thì liên tập chung cao độ luôn cho việc luyện tập.

Thư đã để ý Phong trong mấy ngày lặn, gã cứ lặng im mà tập bóng. Chẳng may mà đụng phải nó cũng chỉ nhàn nhạt xin lỗi một câu và sau đó lờ đi luôn.

Mỗi lần như vậy, Thư thường cố tình “sơ ý” giẫm vào chân Phong, hay thì thoảng giả vờ trượt tay ném bóng vào đầu gã.

Nhưng Phong không nói gì cả, gã trực tiếp coi Thư như không khí làm nó rất tức giận.

Thư thỉnh thoảng len lén nhìn cái bản mặt khinh khỉnh của Phong làm nó chỉ muốn đá ột phát, nhưng không dám nên câu tiết quay ra đá bóng rổ.

Chính vì giận dữ nên Thư ra về đội trưởng, yêu cầu Phong luyện tập rất khắt khe. Dù vậy, gã vẫn là chỉ đầu đánh đấy mà chẳng phàn nàn lấy một lời.

Ngày thi đấu, cả đội bóng đều dậy từ rất sớm để đến sân bóng. Sân bóng trường Thư được lựa chọn để tiến hành trận bán kết đầu tiên.

Vì là thi cho nên vị trí đội trưởng tạm thời chuyển sang cho Phong, Thư chỉ xuất hiện với tư cách cố vấn. Đội bóng vốn không có huấn luyện viên, đó là một điều bất lợi. Nhưng cố vấn là con gái, việc này làm cho khán giả đến xem càng xác định rõ ràng đội thắng đội thua. Phần lớn, họ đều đã xác định trường N sẽ thắng đậm.

Đội hình chính bên trường N kia coi về không có tên nào quá nổi trội bởi cách chơi của họ khá vụng về.

Ban đầu đội hình ra quân của đội bên Thư có Phong, Siêu Nhân và ba thành viên dự bị khác. Nhưng Phong là đội trưởng buộc phải có mặt chứ không do tự nguyện nên không hào hứng, và Nhân cũng chơi với vẻ chán chường như đang chơi cho có lệ, cố gắng chạy rề rà hết trận đấu tẻ nhạt này.

Chỉ có điều, Thư để ý ở hàng ghế dự bị có một tên to con đang ngồi cúi đầu xuống, trên đầu phủ chiếc khăn mặt màu trắng làm nó không nhìn rõ được mặt mũi. Nhưng theo như lời các thành viên đội trưởng mình kể thì nó có thể đoán già đoán non gã là “kẻ gác cổng” trong lời đồn.

Thư rất tò mò về tên kia, nó quyết định đưa hết các quân át chủ bài của đội ra để hình thành một lối xoáy tiến công, dồn ép huấn luyện viên bên đấy phải đưa “mũi nhọn” của đội bóng ra ngoài ánh sáng.

Ở nửa trận đầu, đội Thư cùng tấn công như vũ bão khiến ông huấn luyện viên bên kia bắt đầu lung lay.

Và Thư cũng được như ý muốn. Nửa trận sau, ông ta đã đưa tên đồ xác đó ra sân. Nhưng đây là quyết định sai lầm của nó khi mà đã để huấn luyện viên trường N xác định được yếu điểm của đội bóng và càng sai lầm nghiêm trọng khi đánh giá về “kẻ gác cổng”.

Gã chẳng phải huyền thoại gì, gã chỉ là một tên kém cỏi cao gần hai mét, thân hình ục ịch và chuyên lấy thịt đè người.

Gã được đưa ra sân là để...phạm lỗi.

Nhưng những lỗi mà gã phạm như ván bài lật ngửa quyết định sống chết của cả đội bóng.

Thư giờ đây đã biết thủ đoạn để họ thắng đội bóng quán quân là gì. Thật ghê tởm!

Nhưng đây chỉ là việc biết, còn làm thế nào chống lại mới là vấn đề!

Bởi mỗi một tiếng tuýt còi bắt lỗi của trọng tài, là một thành viên trong đội Thư phải ra sân vì trần thương. Trong đó có cả Phong.

* *

*

Rầm!

Thư nổi giận bồng bồng đập mạnh lên tủ đựng quần áo trong phòng thay đồ.

Cái bọn khốn ấy dám giỡn mặt với nó sao?!

Nửa cuối hiệp một, lão huấn luyện viên khó ưa kia tung ra tảng thịt di động làm một cú bom tấn hoành tráng.

“Kẻ gác cổng” cái khỉ gì chứ, “chó canh cửa” thì có! Tên chết tiệt ấy cạy nhiều thịt giữ khư khư cái bảng rổ đàn áp đối thủ.

Nạn nhân đầu tiên là Phong, gã đã bị tên này đập mạnh vào chân dẫn đến đầu gối va mạnh xuống sàn, bầm tím hết lên. Dù sao đó trọng tài đã thổi còi tính cho thằng cha đó một lỗi và Phong được quyền ném phạt. Tuy nhiên, do chấn thương nặng không thể tiếp tục thi đấu được nên gã bị đưa ra ngoài sân và việc ném phạt bị huỷ bỏ.

Mất đội trưởng như rấn mất đầu, tiếp đó các cao thủ của đội bóng cũng lần lượt nổi gót. Duy bị đâm thâm đen hõm mắt bên phải, Việt bị hất vào hàng ghế đại biểu và vỡ đầu chảy máu không ngừng.

Thư không còn cách nào khác là phải đưa hai người đó ra sân, thay các cầu thủ ở hàng ghế dự bị vào.

Giờ trên sân lẽ ra có bốn linh hồn của đội bóng nhưng giờ đây chỉ còn một người – đó là Nhân.

Dù vậy, cậu ta chơi cứ như một cái bóng trên sân do bị tách ra khỏi anh trai mình, đối đầu với đối thủ nặng kí. Lại thêm, áp lực lớn lao từ phía cây cột chống trời sừng sững kia, sự kiêu ngạo đắc thắng thường ngày dường như bốc hơi hết và quan trọng là cậu ta không đặt một chút niềm tin nào vào đồng đội của mình.

Lúng túng trong cách điều khiển trận đấu, vụng về khi dẫn bóng do hầu hết tất cả các thành viên trường N đều tập chung vào kèm từ mọi phía đã khiến Nhân dễ dàng bị cướp bóng và bị đối thủ thuận lợi ghi điểm.

Tính đến thời điểm hiện tại, hiệp một đã kết thúc, tỉ số là sáu chín – bốn ba và phần thắng nghiêng về phía trường N. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài đến hết hiệp hai, bên đội Thư có thể thua còn đậm hơn đội bóng quán quân kia.

Nghĩ đến điều đó, Thư nghiền chặt hai hàm lại, điên tiết chữ i rửa một tiếng:

- Thằng khốn ấy! “Kẻ gác cổng” cái cục ấy khô! “Chó gác cửa” thì có!

Các thành viên trong đội trông vẻ mặt tức tối của Thư thì đồng loạt thở dài tự trách:

- Xin lỗi đội trưởng, là chúng tôi kém cỏi!

Thư liếc nhìn về phía Phong đang bó gối ngồi gục đầu trên ghế, Duy phải che một bên mắt, Việt bị băng bó ở trán đang nằm im thín thít trên ghế, Nhân tựa người vào tường trầm ngâm nhìn xuống mặt đất. Không khí lúc này thật ảm đạm!

Nó hít sâu một hơi, gơ tay lên vỗ vỗ hai bên thái dương:

- Lỗi không phải do mọi người! Là do tôi háo thắng, bất cẩn và thiếu cân nhắc. Cũng là do bọn trường N đưa tảng thịt trôi sông bệnh hoạn kia vào nhằm mục đích tổng hết thành phần chủ chốt của chúng ta ra sân, tung hỏa mù làm rối loạn dẫn đến tranh chấp nội bộ, sụt giảm tinh thần chiến đấu của cầu thủ bên ta. Giờ, ngồi trách ai cũng vô dụng, chúng ta phải thay đổi chiến lược!

- Thay đổi chiến lược!?

Mọi người trong phòng nghe vậy liền đồng loạt dồn hết sự chú ý về phía Thư, ngay cả Phong cũng vậy.

Ánh mắt Thư ngạo nghễ nhìn khắp xung quanh một lượt, chắc nịch đáp lại:

- Đúng! Mọi người còn nhớ luật chơi Rombie của game Crossfire chứ?

Tất cả lại không hẹn mà cùng gật đầu.

Nhận thấy vấn đề bản thân đưa ra đã hấp dẫn sự chú ý của những người xung quanh, Thư được thể liên tháo nói tiếp:

- Tình thế chiến đấu của chúng ta bây giờ giống như trận đấu Rombie, một đám người chống lại một con Rombie. Ai bị cào, người đó sẽ quay lại cào những người khác trong đội, dẫn đến tất cả đều liên lụy và có thể tất cả sẽ trở thành rombie.

Các đàn anh, đàn em và các bạn của tôi, đội bóng ta giống như hiệu ứng domino, chỉ cần một người bị chèn ép đến sụp đổ thì tất cả cũng theo đó sụp luôn. Cho nên, nếu ai cảm thấy không đủ sức mạnh để đạp ngã con “chó canh cổng” giữ khư khư cái bảng rổ kia thì đừng nên đánh bom liều chết, hãy chạy về phía đồng đội! Một người cầm trích ghê bắn Rôm không chết, nhưng nhiều trích ghê thì con Rôm đó sẽ chết không toàn thây!

Còn về phần chiến lược, hãy làm theo lời tôi, chúng ta còn một “đứa trẻ ngoan” có thể cứu vớt tình thế lúc này. Dù chơi hay không chơi thì mọi người cũng đã xác định là sẽ thua, đây là một trò tiêu khiển, đừng quá đặt nặng vấn đề thắng thua, cứ chơi đã đời! “Chết vinh còn hơn sống nhục”, ít nhất thì phải đá thăng to xác kia ra khỏi sân! Có rất nhiều cách đá, cách nào cũng cần sự hợp tác của mọi người!

Nhìn vẻ mặt xấu xa đầy đắc ý của Thư, những thành viên trong đội tự nhiên cảm thấy như có trận gió lạnh thổi qua.

Giờ nó đang nắm chặt lòng bàn tay lại, xung quanh hừng hực lửa chiến.

Đội trưởng của họ thường ngày dễ thương, dễ mến. Nhưng đến khi đụng vào thì sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm. Có lẽ trường N đã thực chọc giận nó!

Hết thời gian nghỉ, cả đội lại tiếp tục ra sân thi đấu. Cả ba người kia dù bị thương nhưng vẫn ra ngồi ở hàng ghế dự bị để coi trận đấu, và chủ yếu...coi Thư làm sao xoay ngược chiều kim đồng hồ.

“Đứa trẻ ngoan” trong lời nó nói là một tên nhóc lớp mười tên Lâm, cao còn chưa quá mét sáu lăm – nổi tiếng là một con rùa lè mề, ít nói và mờ nhạt. Điều này làm mọi người rất tò mò về tài năng của cậu ta.

Theo như chiến lược của Thư, tên to xác kia đã phạm ba lỗi do đánh trọng thương ba thành viên bên đội nó. Lẽ ra thì tên đó phải sớm bị đưa ra khỏi sân để tránh bị phạm năm lỗi và mất quyền thi đấu trong trận sau.

Nhưng, huấn luyện viên bên đó vẫn đưa gã ra sân thì Thư suy đoán rằng gã chỉ đứng đấy để tạo áp bức chứ sẽ không tham gia vào trận bóng.

- ” Nếu ‘Kẻ gác cổng’ đứng dưới bảng rổ thì tốt nhất là bên ta sẽ không đi về phía bảng rổ nữa! “

Câu nói này của Thư ban đầu làm ai cũng thấy khó hiểu. Nhưng sau khi ra đến sân bóng thì họ mới hiểu rằng không nhất thiết phải lại gần bảng rổ thì mới ném bóng.

Ném bóng ba điểm – một loại đột kích bảng rổ từ vị trí xa.

Ở hiệp một, hầu như tất cả đều đứng đực ra và trông chờ vào Nhân – niềm hy vọng cuối cùng. Tuy nhiên ở hiệp đấu thứ hai, dường như tất cả đều chơi đơn giản là vì bản thân mình.

Nhân cũng vậy, cậu ta trở nên hăng hái hơn cũng bởi trước trận đấu, Thư đã đứng giậy và hét to ngay lúc cậu vừa bước vào giữa sân:

- Nhân! Ông nhớ những gì tôi đã nói ở quán trà sữa không? Trở thành chính mình vẫn tốt hơn, đừng chơi như cái bóng của “người ta”!

Có thể mọi người không hiểu, nhưng Nhân hiểu. Qua sự thảm bại nặng nề vừa rồi, cậu đã nhận ra bản thân cậu bấy lâu nay toàn lép vế anh trai rồi ra oai và tự cho là mình giỏi. Song sinh là hai chứ không phải một, cho dù có sinh đôi thì vẫn là hai cá thể độc lập, hai cái “tôi” khác nhau. Đã đến lúc phải thoát khỏi bóng ma của anh trai!

Coi bóng rổ là niềm vui, coi trận đấu là giải trí, họ mới nhận ra là khả năng của đội mình hơn đối thủ gấp bội do Thư đòi hỏi không khắt khe trong việc luyện tập nhưng lại nêu cao tính kiên nhẫn. Bởi vậy, tất cả đều gắng gượng đến cùng.

Nhịp độ trận đấu giảm đi rất nhiều, các thành viên đều chơi theo lối một đối một, chậm mà chắc để kèm chặt đối thủ.

Sau một hồi, rốt cuộc thì Nhân cũng tìm ra được yếu điểm bên trường N là còn vụng về trong cách truyền bóng và tầm nhìn hẹp, không biết quan sát thế cục trận đấu.

Lựa sơ hở, cậu ta lập tức không ngần ngại mà truyền cho đồng đội.

Bóng cuối cùng cũng về tay Lâm. Lập tức, mọi người nín thở quan sát từng cử chỉ của cậu nhóc.

Cậu cũng có vẻ rất căng thẳng, cánh tay luống cuống từ từ đưa bóng lên cao. Từng giọt mồ hôi lăn dài trên má được ánh đèn phản chiếu tỏa ánh sáng lấp lánh.

Soạt.

Bóng rất nhẹ nhàng mà lọt vào khung tròn ngay trước mắt “kẻ gác cổng”. Lâm vẫn còn đứng đấy, ngây người và nhìn những gì khó tin vừa diễn ra. Ngay cả khi các thành viên khác vỗ vai tuyên dương thì vẫn dờ ra.

Cậu đã ném vào!

Lần đầu ném vào khi đứng trước mặt đám đông!

Lâm còn nhớ mùa hè khi mà cậu còn chân ráo chân ướt gia nhập đội bóng. Lúc ấy, cậu rất ngại chơi bóng với bất cứ ai bởi cậu rất xấu hổ với tốc độ của bản thân – cái tốc độ không xứng để chơi bóng rổ.

- ” Cậu nhóc, nhóc muốn thưởng kẹo hay phiếu bé ngoan? “

Ban đầu, Lâm không nghĩ ra được Thư nói câu này biểu thị điều gì. Nhưng sau này cậu đã hiểu tường tận.

Nếu như ở lớp mẫu giáo, đứng một chỗ và không đi đâu cả sẽ là một đứa trẻ ngoan, nhưng trên sân bóng thì không có chỗ đứng ột đứa trẻ ngoan!

Thư đã từng băng quơ ám chỉ với Lâm: ” Không nhất thiết phải điên cuồng mà chạy mới là di chuyển. Nhóc không cần đi đâu xa, hãy để trái bóng làm điều đó thay cho! Nhóc có khả năng ném bóng ba điểm không thua kém ai, đó là điểm mạnh của nhóc! “. Chính do đó mà cậu đã mải miết thực hiện duy nhất một loại động tác: đứng ở vị trí ba điểm, cầm bóng và ném.

Khó khăn sẽ trở nên dễ dàng nếu nó trở thành thói quen.

Cậu đã được công nhận, cậu đã có đồng đội.

Lâm mừng rỡ chạy về phía Thư, xòe bàn tay đưa ra và đồng thời hô lớn:

- Em giờ là người lớn rồi đội trưởng! Người lớn hự, không phải đứa trẻ ngoan!

Thư bật cười đập tay với Lâm, giơ ngón cái lên và nháy mắt:

- Hehe, ừ thì lớn rồi! Tiếp tục phát huy hén!

Đội Thư khí thế hùng hực dốc toàn lực tăng tốc tấn công nhanh dần, Lâm thì liên tục phát huy thể mạnh ném ba điểm của bản thân khiến “kẻ gác cổng” phải rời băng rổ đến kèm cậu.

Một người cực lớn đầu tay đôi với một người cực bé thì ai sẽ thắng?

Tất nhiên chưa chắc là người cực lớn! Bởi gã quá cao nên sẽ rất khó quan sát mọi cử động nằm dưới tầm mắt. Nhất là khi gã lại đang chơi cứng nhắc trong nỗi nơm nớp lo sợ bị phạm lỗi.

Chính vì thế, Lâm rất dễ dàng hăng tay trên của tên to xác đó, băng rổ lại để trống cho Nhân tự do xoay sở, tung hoành.

Cho đến gần cuối hiệp, tỉ số cách biệt đã rút ngắn còn chín quả, rồi sáu quả.

Tảng thịt trôi sông kia rốt cuộc không khổng chế nổi nữa, ngay khi Lâm vừa ném sắp lọt lưới đến nơi thì nhảy lên, vung tay và làm một cú đập ruồi dững mãnh.

Huýt!

Tuy nhiên, trọng tài đã thổi còi bắt lỗi. Lỗi đập bóng phía trên bảng rổ. Lỗi này rất ít người có thể phạm bởi chẳng mấy ai với qua được cái khung rổ để mà chạm vào bóng.

- Hí hí hí...hí hí...

Thư thấy thế thì sung sướng che miệng, cười thâm thúy nhìn lão huấn luyện viên trường N đang cay hộc máu, nghiêng răng kèn kẹt.

Mọi việc đều đi theo đúng kế hoạch của Thư. Tên vượn người to xác kia đã phạm bốn lỗi. Ông ta giờ đây chỉ có hai lựa chọn. Một là tiếp tục để “kẻ gác cổng” ở lại sân và phạm lỗi nữa rồi bị tước quyền thi đấu luôn, dù vậy thì đội Thư vẫn có năm mươi phần trăm cơ hội thắng! Hai là cho gã ra khỏi sân, Lâm ghi điểm tiếp và rồi đội bóng của lão sẽ bị loại, lúc đấy mang “kẻ gác cổng” về trang trí cho vui nhà vui cửa!

Tiến thoái lưỡng nan!

Thư muốn chờ xem lão huấn luyện viên cáo già đó xử lý ra sao!

Thư cứ chìm trong thế giới của những chiến thuật bóng rổ mà chẳng hay biết có một ánh mắt không ngừng dõi theo từng cử chỉ, biểu hiện của mình.

Phong mấy ngày nay giả vờ lơ Thư đi, nhưng thực chất gã không giây nào rời mắt khỏi nó.

Phong cứ nghĩ mãi, không biết nếu một ngày nào đó không có gã ở bên cạnh, Thư có hay không cảm thấy trống trải?

Nhưng sự thật thì sao?

Thư vẫn hoạt bát, vẫn vui vẻ, thậm chí còn trưởng thành và chín chắn hơn. Thư có phải đã cho gã giống như một thói quen? Vì đã là thói quen nên không cần thiết?

Nghĩ đến đó Phong mím chặt môi lại, rũ mắt nhìn xuống sàn.

Vậy, những việc bản thân làm bấy lâu nay chứng tỏ điều gì? Để đổi lấy một thói quen thường trực sao?

* * *

Trong tình thế cấp bách, huấn luyện viên bên trường N quyết định tạm dừng trận đấu để họp kín nội bộ.

Sau một lúc, họ quyết định tiếp tục để “kẻ gác cổng” ở lại sân thi đấu. Sau pha phạm lỗi của gã thì nhóc Lâm được ném phạt một quả, tỉ số rút ngắn còn sáu chín – sáu lăm, phần thắng vẫn nghiêng về phía trường N.

Lần này chiến thuật có vẻ thay đổi, các cầu thủ bên phía trường N có vẻ chơi bình tĩnh hơn ban nãy, tất cả đều tập chung kiểm soát chặt chẽ không cho thành viên bên đội Thư tiến thêm bước nào.

Thư phát hiện ra ông huấn luyện viên cáo già ấy đã quyết định không tấn công nữa mà chơi theo chiến thuật phòng thủ an toàn. Nó muốn đập đầu vào tường vì đã quá dắc ý.

Còn cách biệt bốn quả nữa, đã thắng đâu mà vội mừng?

Nếu như lão cáo già ấy cứ cho đội chơi theo lối này đến cuối hiệp thì bên Thư sẽ thua chắc! Hơn nữa, nó lại quên mất rằng ngoại trừ tên to xác kia thì cả bốn thành viên còn lại trên sân vẫn nằm trong giới hạn an toàn không phạm lỗi nào hoặc là chỉ mới phạm một hay hai lỗi. Chớ nên, nếu như cảm thấy bảng rổ nguy hiểm thì bất cứ thành viên nào cũng có thể thay gã làm “nhiệm vụ”.

Thư quan sát một lượt quanh sân rồi lại nhìn bảng tỉ số giữa hai đội hiện tại, nhìn thời gian chỉ còn năm phút. Khóe môi bỗng dựng cong lên thành một vòng cung tuyệt đẹp.

Không hẳn!

Đã tấn công là phạm lỗi, phạm lỗi thì sẽ có ném phạt. Trừ khi bên đội trường N còn kẻ thứ hai “trâu bò” hơn tên “kẻ gác cổng” kia có thể đánh trọng thương nặng không thể thi đấu tiếp được, chứ nếu không thì dùng ném phạt để gỡ điểm cũng là ý hay!

Chưa kịp để nó suy nghĩ thêm gì, cả hội trường thi đấu giống như cơn sóng ào lên. Những tiếng vỗ tay, tiếng reo hò vang dội cả sân bóng.

Bóng đã vào tay Lâm! Tuy nhiên, các cầu thủ bên trường N lại chuyển hướng sang kèm Lâm và Nhân. Hai người kiểm soát Lâm, hai người kiểm soát Nhân, còn các thành viên còn lại thì để trống.

- Oh?! Phòng thủ an toàn một đối một, nếu bóng vào tay Lâm hoặc Nhân thì tập chung kèm chặt cả hai. Đây là sách lược của lão ta? – Thư đưa ngón tay cái lên vuốt chóp mũi, nhếch môi cười lạnh – Quả là đỉnh cao của một phương pháp...ngu xuẩn!

Chiến lược của lão huấn luyện viên trường N quả đúng như Thư nói, đó là một phương pháp ngu xuẩn, không những thế nó còn rất chủ quan và phiến diện. Bởi ngay sau đó, Lâm đã cầm bóng nhưng không ném, tên nhóc đó đã khom xuống truyền ột đồng đội đang chạy đến gần mình.

Đồng đội đó nhận được bóng, ngay tức khắc đứng ở vị trí ba điểm ngay cạnh ném thẳng vào rổ trong sự ngỡ ngàng của mọi người – ngoại trừ thành viên đội Thư. Họ đã nhận ra, họ không mạnh, nhưng chẳng qua đối thủ quá yếu.

Tiếng soạt lần nữa vang lên thật êm tai. Tỷ số cách biệt bây giờ còn hai quả.

Lão cáo già kia đã quá khinh thường đội gán mác “dự bị” rồi! Sở dĩ trường quán quân thua là vì họ đã quá tập chung vào những thành phần chủ chốt, họ chơi vì muốn chiến thắng cho nên khi mà các thành phần đó bị đẩy ra khỏi sân thì thế trận của họ đã trở nên bất lực.

Nhưng Thư thì khác, nó yêu cầu sự chăm chỉ luyện tập cho dù có ở trong đội hình chính thức hay không. Do đó, kĩ thuật của mỗi thành viên còn lại trong đội không phải quá tốt nhưng đều đạt yêu cầu. Ít nhất, nếu không bị chặn thì họ có thể ném rổ ở mọi vị trí. Đúng vậy, không ai giám sát, đó là thất sách!

Nó đã không tập chung riêng một ai, mà sát sao chỉ dẫn từng người một. Đơn giản là đam mê, chẳng có gì không làm được!

Thời gian chỉ còn vài phút ngắn ngủi, tình hình chặn đấu vẫn còn rất căng thẳng. Giờ thì bên trường N không lơ là bất cứ thành viên nào bên trường Thư nữa.

- Wow!

- Trường kia hình như lần đầu thấy, nhưng chơi cừ quá!

- Tổng thắng bại tổ chẳng kia ra khỏi sân!

Khán giả gần như, mà không, chính xác là tất cả đã cùng hô hào cổ vũ cho trường Thư. Cái tên trường nó - NAQ - sớm muộn gì cũng trở thành huyền thoại trong các cuộc bóng rổ trung học.

Bóng lại một lần nữa nằm gọn trong tay Lâm trong vài chục giây cuối, cậu nhóc đang đứng bên ngoài vòng tròn. Lần này chỉ có một người cao lớn nhất không phải “kẻ gác cổng” ra kèm, những người khác chú ý phía sau lưng cậu nhóc.

Nhưng không, Lâm không chuyển cho ai cả, cậu vươn lên tính ném rổ. Đối thủ kia cũng giơ hai tay lên chặn. Rồi sau đó...

- ĐỘNG TÁC GIẢ??

Cả hội trường như bùng lửa lên. Lâm giờ bóng là động tác giả lừa đối thủ, cậu nhóc cúi xuống, lách qua người tên kia, đứng ngay phía sau lưng – vạch chuẩn của vị trí ba điểm mà ném thực sự. Tên kia còn đang trong tư thế phòng thủ nên không kịp ngăn cậu nhóc lại.

Năm giây...

Bốn giây...

Ba giây...

BỘP!

Huýt!!

Tiếng còi vang lên đúng thời điểm còn khoảng hai giây cuối cùng, nhưng không phải là tiếng còi kết thúc trận đấu, mà là tiếng còi bắt lỗi.

“Kẻ gác cổng” tại giây phút quyết định đó đã không suy nghĩ mà theo bản năng xông lên túm lấy cánh tay trái dùng để đỡ bóng của Lâm, kéo cậu nhóc ngã ụch xuống sân.

- A! Chết tiệt!!

Cú đó tuy không quá thô bạo nhưng cũng đủ để cậu hơi sái cánh tay trái.

Thư cùng các đồng đội khác cùng tiến về phía Lâm, vẻ mặt lo lắng hỏi thăm:

- Có sao không?

- Có vẻ không ổn rồi! Phải đưa cậu nhóc ra sân thôi!

Lâm dù đau lắm nhưng vẫn cố nhịn xuống, cậu cắn chặt môi cười yếu ớt:

- Em ổn, một chút này không nhằm nhò gì cả!

Thư nghe vậy hai mày nhú lại, nó thẳng thừng ngắt lời cậu:

- Không được, sức khỏe là quan trọng nhất, tôi không thể để nhóc ở lại sân thi đấu được nữa! Thua thì thôi!

- Không! Chúng ta còn cách biệt hai quả, với hai quả ném phạt này thì chúng ta sẽ thi tiếp hiệp phụ. Đội chúng ta mạnh hơn họ nhiều, chúng ta sẽ thắng! Vì... – Lắm ngược lên, đưa ngón trỏ ra, tạo hình bàn tay giống khẩu súng, chĩa thẳng vào tên to xác còn đang đứng ngây người kia – ...em đã tổng “kẻ gác cổng” ra khỏi sân!

- Nhưng...

- Em hồi cấp hai thường xuyên bị bắt nạt, đã từng lên viện bó chân bó tay đủ kiểu. Quả thực, một chút này đối với em chẳng nhằm nhò gì. Nhưng em chưa từng cố gắng vì điều gì. Làm ơn, hãy để em thử cố gắng một lần!

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Lâm, Thư trầm mặc đứng lên, xoay người bước về phía ghế ngồi ngoài sân:

- Tốt thôi, nếu đó là điều nhóc muốn.

Lâm mỉm cười, dùng tay phải tì xuống mặt đất, đứng dậy và nói với trọng tài:

- Cháu sẽ ném phạt.

Trọng tài suýt nữa thì quên đi nhiệm vụ của chính mình. Đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp ông thấy một trận đấu kịch tính đến vậy ở một đất nước vốn không phải cái nôi của bóng rổ. Nếu có thể, ông hy vọng chiến thắng sẽ có mắt nhìn người.

Ở cú ném phạt đầu tiên, mọi người đều hồi hộp nín thở nhìn về phía bảng rổ, phía cậu nhóc có tầm vóc thấp bé.

Lâm cũng rất căng thẳng bởi lúc này đây, cậu chỉ có thể chơi bằng một tay.

Cậu bước đến vị trí ném phạt, ôm trái bóng trên tay hướng tới khung rổ.

Chính cậu cũng không nhớ nổi bản thân đã tập bao nhiêu lần duy chỉ một động tác ném rổ, nó đã thành thói quen ăn sâu trong tiềm thức của cậu.

Ném bằng một tay, tốt thôi mà! Chỉ cần tưởng tượng rằng có cánh tay vô hình đang đỡ. Dù bình thường dùng hai tay để ném, nhưng thực chất tay để ném thực sự chỉ có một, tay còn lại chỉ là đệm đỡ. Không sao cả, đã là thói quen thì sẽ mãi là thói quen!

Lâm hít sâu một hơi, cậu cảm chắc quả bóng đưa lên cao, tưởng tượng mình đang tập như thường ngày, khẽ tung bóng lên không trung.

Bóng bay một đường thẳng vào trong rổ.

Cả sân bóng rạo rực hẳn lên bởi những tiếng hô.

- Oa! Vào rồi!
- Người lùn chơi cừ quá đi mất!
- Giải thật đấy! Một quả nữa thôi là thắng rồi!

Điều đó càng tiếp thêm tinh thần cho Lâm. Cậu cúi xuống nhặt quả bóng thứ hai đặt dưới chân, giơ lên và thực hiện động tác như vừa rồi. Bóng lại thể, bay vút giữa không trung mang phép lạ và hơi thở đến cho trận đấu.

Bình.

Tuy nhiên, bóng đã đập vào khung rồi bật ra ngoài. Những cầu thủ bên trường N thì tranh thủ giữ bóng, còn bên đội Thư thì hy vọng gỡ lại với cú bắt bóng bật bằng.

Huýt!

Nhân đã bắt được bóng, nhưng tiếng còi kết thúc trận đấu thực sự vang lên.

Đội nó đã thua, chỉ với một điểm.

Lâm mệt mỏi run rẩy khụy xuống sàn. Cậu đã chơi trò hên xui, cú ném phạt đầu tiên đã may mắn vào được.

Dù vậy, nếu cầm một cây bút chấm liên tục lên tờ giấy trắng, khả năng chấm được hai lần cùng một chỗ là một phần trăm. Và may mắn cũng thế, nó không thể đến lần hai.

Thư đứng lên, nó bước về phía lâm, đưa tay lên xoa đầu cậu:

- Không sao, cậu đã thắng, chúng ta đã thắng, ít nhất là đã thắng chính bản thân mình!

17. Chương 17

Chương 17

Tại một quán lẩu dân dã, tất cả các thành viên trong đội bóng cùng vây quanh hai chiếc bàn lớn kê sát nhau, ở giữa là nồi lẩu đang sôi sục, xung quanh bày biện rất nhiều đĩa hải sản tươi nguyên đã được thái lát và tẩm gia vị.

Thư cầm cốc nước cô ca giơ lên trên không trung, ra hiệu cho các thành viên trong đội bóng cùng cạn ly:

- Zô nào!

Duy không biết nhảy từ đâu ra, cầm chiếc cốc thủy tinh ngay trước mặt Phong cụng ly với nó:

- Nhào zô!!

Thư nhìn lướt từ đầu tới chân Duy. Cậu mặc một chiếc áo kẻ sọc đen trắng, chiếc quần bò thun, mắt đeo kính râm đứng giữa trời tối trông như tên biển thái.

Nó ném cho cậu một cái lườm sắc bén:

- Đấu đá gì mà nhào vô ở đây? Hiệp sĩ chột mắt, tưởng cảm rể ở nhà chứ? Hóa ra vẫn đi à?

Duy đặt cốc xuống, mắt nhìn về phía chân trời xa mặc dầu “chân trời xa” đã bị nóc nhà che khuất. Cậu đưa tay vắt chéo trước lồng ngực, vẻ mặt ngây thơ khó có loại văn nào có thể lột tả:

- Tôi không có mắt, nhưng tôi có trái tim để cảm nhận sự tồn tại của mọi vật xung quanh

~Mấy thành viên trong đội bóng trông bộ dạng này thì da mặt cứ gọi là đóng băng toàn phần.

Phong cau mày cầm nắm rau sống bỏ vào miệng Duy:

- Bớt giỡn đi cha nội! Hay ra đứng giữa lòng đường kia mà cảm nhận xe đâm bằng trái tim?

Mọi người nghe vậy cùng cười ồ lên cổ vũ Duy ra lòng đường. Cậu ngồi xuống, khoác tay lên vai Phong, hơi kéo kính xuống, nháy mắt với gã bằng con mắt lạnh lặn còn lại:

- Sao cưng? Bộ không yêu đời được như tôi thì ông ghen à?

Phong hất tay Duy xuống, phủi phủi vai áo:

- Thằng mù vừa mù vừa bệnh!

- Xoăn phải sáo! Ông thì cũng liệt chân phải rồi còn gì, chó chê mèo lắm lông hử?

Hai người đấu võ mồm không ai chịu thua ai làm cả nhóm được dịp xem trò vui.

Hôm đó, sau khi trận đấu kết thúc, trên sân diễn ra hai khung cảnh đối lập cực kì hài hước. Bên thua thì vui như tết đến xuân về, bàn nhau nên đi ăn mừng thất bại vinh quang ở đâu. Bên thắng thì ỉu xìu thở dài cầm khăn lau mồ hôi.

Đội trưởng Thư còn vênh váo xếp hàng, bước đều đến mép sân, quay lưng lại, đồng thanh hô lên:

- " Các ông chống hông vào mặt mấy cưng! "

Nghĩ lại lúc đó, Thư không nhịn được bật cười. Mấy tên nhóc lớp mười ngồi gần đó thấy nó cứ ngồi ngẩn ra nghĩ vu vơ rồi tự kỉ thì tò mò hỏi han:

- Đội trưởng, nghĩ gì thế?

- Chắc là tưởng tượng cảnh SM cấm trẻ dưới mười tám tuổi.

- Không, chắc là shota*!

- Oé? Chẳng lẽ đội trưởng chúng ta là shotacon*?

(*shota: các bé giai xinh dưới mười sáu tuổi.

*shotacon: fan hâm mộ cuồng nhiệt của các bé ấy)

Thư nhay nhay thái dương, tiện tay rút đũa đập vào đầu từng người vừa nói bậy:

- Mấy đứa chúng bay nào không thể sáng được hơn tí nào sao?

Mấy tên nhóc bị đánh, dăm tũn thân xoa đầu, trong bộ óc chứa đầy chất "xám" bắt đầu hình thành tư tưởng: " Chuẩn rồi! Không phủ nhận là thừa nhận. Đội trưởng là shotacon! "

Đương lúc đó, Thư đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Là Huy không nhằm vào đâu được, hẳn cũng với động tác móc túi quen thuộc xong rồi chuồn nhanh bằng cửa sau.

- Xin lỗi, cả đội cứ tiếp tục, tôi ra đây một chút!

Nó vội vàng buông đũa xuống, chạy một mạch theo người đó trước sự ngạc nhiên của những thành viên xung quanh.

Duy nhìn bóng dáng Thư chạy đi rồi lại nhìn Phong cứ ngoái đầu lơ đãng dõi theo. Sau sự cố tại bãi biển, giữa hai người này dường như đã có một bức tường rào ngăn cách.

Ngay sáng kế tiếp ngày xảy ra vụ việc đó, Duy có gọi Thu Minh nói chuyện bên bờ biển. Cậu hỏi nhỏ rồi cuộc có chịu dừng mấy trò lố đó lại hay không.

Minh chỉ cười nhạt và nói: " Trò lố, thì đó là thú vui của tôi mà! "

Duy lúc đó rất tức giận, cậu đã túm chặt lấy hai bắp vai nhỏ, bảo nhỏ đừng đi quá giới hạn. Dù cậu biết Minh thích mình, cũng đã từng thắng thắn tỏ tình với mình. Nhưng cậu không thể vì thế mà bỏ qua cho hành động quá đáng đó của nhỏ.

Về mặt Thu Minh sau khi nghe Duy mắng đó là một sự tổn thương. Nhỏ đẩy cậu ra, cười gượng mà hỏi: " Thì tôi đang giúp ông có cơ hội chen vào giữa quan hệ rạn nứt dần của họ mà? Cậu không phải luôn muốn

chen vào giữa họ? Tại sao ông cứ luôn âm thầm đứng bên họ, ngưỡng mộ họ? Tại sao ông không thử cố gắng tự giành lại người mình yêu? Và...tại sao lại là Thư? Là tôi thì không được sao? “

Duy không biết làm gì hơn là ngậy người ra để Minh bỏ đi. Cũng vì thế, nhỏ trở nên trầm ngâm và ít nói, ít cười hơn hẳn.

Thư chạy qua cửa sau ra đến bên ngoài. Phía sau nhà hàng này là một ngõ hẹp có vẻ như khá tối tăm. Nó thấy Huy dựa vào tường ngay kế bên thùng rác, lục ví ra lấy một xấp tiền rồi vút ví lên mái nhà đối diện.

Trên người hắn mặc một bộ quần áo nhãn hiệu sport, tay đeo găng màu đen.

Nhìn thấy Thư, Huy cầm xấp tiền phe phẩy cười như vô tội:

- Tình cờ quá ta?!

Thư nhướng mày nghi ngờ:

- Có đúng tình cờ?

Hắn cười khẩy một tiếng, bỏ xấp tiền vào túi quần:

- Cũng không hẳn tình cờ. Địa bàn hoạt động của tôi bao trùm cả thành phố này. Nhất là những nhà hàng, quán ăn lớn. Mà thực ra tôi cũng biết chuyện đội bóng đến đây “ăn mừng thất bại”. Trận bóng hôm đó tôi cũng có mặt trên ghế khán giả. Cô em cũng có tư chất làm chỉ huy đấy nhỉ?

Thư túm lấy cổ áo Huy kéo xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Tôi đã bảo anh có làm gì thì tùy nhưng đừng có lớn võn giở mấy chiêu trò đó trước mặt tôi mà?!

Tuy hành vi của Huy rất nhanh nhẹn và khó có ai phát hiện ra. Nhưng Thư thì không, nó rất rõ từng cử động của hắn đại biểu hắn đang định làm gì tiếp theo dù không xác định được nguyên nhân sâu xa của từng hành động đi chăng nữa.

Đó là một trong những khả năng suy đoán ít ỏi của Thư. Dù vậy, khả năng đó không áp dụng được với Phong.

Phong và Duy là đối tượng khoanh vùng nằm trong đề tài bàn tán sôi nổi của mấy thầy cô.

Ai cũng nói Phong dễ bảo, ngoan ngoãn còn Huy thì sống khép kín và khó dạy. Cả hai người giống như đứng ở hai đầu thái cực. Tuy nhiên, người thực sự cứng đầu và sống nội tâm lại là Phong.

Bởi thế mà trong khi hơn chục năm trời quen biết mà vẫn chẳng hiểu nổi tư duy và suy nghĩ của Phong nhưng Thư lại mất vốn vẹn vài lần gặp mặt mà có thể thấu hiểu rất nhiều về con người của Huy.

Hắn là con người có suy nghĩ gì đều cũng đều bộc lộ hết qua hành động. Càng đau đớn lại càng bình thản và luôn tự tạo ình một vỏ bọc lạnh nhạt.

Huy nhìn chằm chằm Thư vài giây, sau đó đột nhiên kéo nó áp vào tường.

Hắn cúi xuống, kề sát vào mặt nó, âm thanh đầy mê hoặc khê hỏi:

- Vậy thì làm gì nào? Nói tôi coi?

Bụp.

Thư nắm tay, khom lưng dùng lực đâm mạnh vào bụng Huy. Cú đâm này nó không nung tay chút nào. Nhưng không ngờ hắn chỉ ho khụ khụ một tiếng, phúi phúi bụng như thể quả vừa rồi chẳng khác gì muối đốt cột điện.

- Đánh thế không nhằm nhò gì đâu! – Huy bấu môi cầm xấp tiền đưa lên mũi hít hà – Mùi tiền vốn đã thơm, mùi tiền vừa móc được từ túi đứa khác còn thơm hơn!

Nói đoạn, Huy quay phắt người thong thả bước đi.

Cho đến khi quành vào một cái ngách nhỏ, hắn mới gỡ xuống bộ dạng thanh thoi, chống tay lên tường thở nặng nề:

- Mẹ, đánh đau v.ã.i đạn!

Huy hành nghề ăn cắp vặt lâu năm, cũng từng nhiều lần móc túi của một số tên máu mặt rồi bị đánh cho lên bờ xuống ruộng. Chính vì thế, hắn đã chịu đòn quen. Nếu không, với cú đấm mạnh bạo và chuẩn xác đó, số cơm đã móc meo trong dạ dày hắn một phát phụt ra ngoài rồi!

Xoay người lại, Huy ôm bụng ngược lên nhìn bầu trời cao đầy sao và tự mình nghĩ vẩn vơ: " Đói, đi kiếm gì ăn! Thiệt tình, có lẽ không nên nhờn với người già và đàn bà! "

Đi được vài bước, Huy đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn lôi từ trong ống tay áo một chiếc điện thoại gấp vỏ màu tím.

Chiếc điện thoại này hắn vừa móc từ trong túi Thư lúc đẩy nó vào vách tường. Rõ ràng hắn không cố ý nhưng lâu năm trong ngành quen tay cứ chạm vào ai là phải hướng đến chạm vào túi người ta trước nên vô thức không nhớ mình từ lúc nào thì móc cái điện thoại này ra.

Huy lắc đầu cười khổ, mở điện thoại ra bấm một dãy số. Nghe thấy điện thoại mình kêu thì mau tay ấn nút đỏ tắt đi. Sau đó, hắn đứng dưới cây cột điện có lắp đèn sáng trưng ở đầu ngõ và...chụp ảnh tự sướng bằng máy Thư rồi cài làm hình nền.

- Ok, mai trả. Dù sao cũng phải để lại gì đó!

Bỏ điện thoại vào túi, Huy huyết sáo tiếp tục bước đi ra đến tận đường cái.

Về phần Thư, nó cứ ngây người đứng hết nhìn lòng bàn tay mình rồi lại nhìn khúc cua không người.

Thư đã nhắm giữa bụng mà đánh, hơn nữa cú đánh còn rất mạnh. Thế mà lại không xi nhê tí gì! Chẳng lẽ do nó tự hoang tưởng?

Một giọng nói tếu táo vang lên cắt đứt suy nghĩ của Thư.

Nó ngoái đầu lại nhìn về phía cửa sau của nhà hàng – nơi phát ra tiếng nói.

Duy đứng đó, cậu khoanh tay tựa người vào tường, ánh mắt giống như cười lại như không mà nhìn nó:

- Tưởng làm gì chứa hóa ra đứng đây tự kỉ à?

- Ông... – Thư tò mò hỏi – ...đến đây bao lâu rồi?

- Vừa đến. – Cậu nhàn nhạt đáp lại.

Nghe Duy nói thế, Thư giống như trút được một gánh nặng. May mà mới đến, không chứng kiến toàn bộ những chuyện ban nãy!

- Làm chi mà thở hắt ra vậy? Có bí mật gì chưa được bật mí ở đây há?

Thư nhún vai:

- Không có chi!

- Ra..thế, vậy thì vào đi đi không mọi người chờ lâu.

Cậu nhắc nhở Thư rồi nhanh chóng quay lại vào trong. Cậu cố gắng làm vẻ tự nhiên nhất bởi cậu đã nhìn thấy hết những sự vừa diễn ra ở đây. Tuy nhiên, Thư không muốn nói thì cậu không ráng hỏi nhiều làm gì.

Thư cũng theo đó bước vào trong, tiếp tục ăn mừng và đập phá cùng mọi người. Thư hòa theo cả đám đùa giỡn nháo loạn lên như ong vỡ tổ.

Ăn uống nó nê, độ phởn lên cao nên cả đội bóng quyết định đội ngũ F.A cùng nhau xông pha đi trên những đôi tình nhân đã, đang và sẽ hôn nhau ở ngoài công viên.

Phong và Duy cũng bị ép đi cùng, cả hai người đều không từ chối nhưng đều điềm tĩnh đến đáng sợ, trên môi thì thoảng chỉ hơi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Chẳng bao lâu, Duy có vẻ đã nhàm chán, cậu bảo mọi người cứ tiếp tục rồi đón taxi đi về trước.

Phong cũng thở dài ngao ngán nên gọi điện cho tài xế đến đón ở đầu đường D, không quên hỏi Thư có về không.

Thư vội vàng chào tạm biệt mọi người rồi đi cùng gã ra đầu đường chờ xe.

Cả hai cùng im lặng rảo bước, không ai chịu hé ra nửa chữ.

Trời đã tối hẳn. Những ánh vàng từ những cây cột đèn trên đường đi, cộng thêm bóng râm của những tán lá xum xuê rọi xuống lòng đường làm con đường trở nên mờ ám. Cảm giác như không khí này rất thích hợp để gợi lên những tư tưởng không trong sáng, đại loại như giở trò đồi bại hay có thể nói là nơi thích hợp để người ta lôi nhau vào bụi rậm “tâm sự”.

Thư đã nghĩ vẩn vơ như vậy trong giây phút ngắm cảnh vật xung quanh và nó tự nhiên muốn đập đầu vào cột điện vì cái suy nghĩ đó!

Thực ra, Thư muốn nói gì đó với Phong để không khí bớt nặng nề. Tuy nhiên, nó lại chẳng biết nên nói gì lúc này.

Đã mấy ngày qua hai người không có cơ hội đi riêng với nhau như vậy. Phong cũng không sang nhà Thư gọi nó dậy đi học, thậm chí ngồi cùng một bàn mà chẳng thèm ngoái ngang đến nó.

Thư vò vò vạt áo, nó nhỏ giọng lí nhí trong họng hỏi:

- Sao không nói gì?

Phong vẫn cho tay vào túi quần, bình thản bước đi:

- Nói gì?

- Cậu...đang giận sao? – Thư cắn môi, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

- Giận? – Phong tiếp tục nhìn về phía trước, không thèm quay mặt lại – Không có!

- Vậy thì sao không sang nhà tớ?

- Bận.

Thư bấu môi nhìn phía sau lưng Phong.

Rõ ràng đang giận mà!

Mấy bữa nay, cho dù Thư có làm thế nào thì gã vẫn cứ duy trì bộ dáng lạnh lùng, không quan tâm đến bất cứ việc gì. Điều đó làm Thư càng khó mà nắm bắt được tâm tư của gã!

Phong đột nhiên dừng bước lại, Thư đứng phía sau không để ý mặt đập thẳng lưng gã.

Nó xoa xoa cái mũi bị “đính đòn” sau cú va mạnh vừa rồi, nhăn nhó kêu than:

- Cậu...làm gì mà tự nhiên dừng lại nha?!

Phong quay lại nhìn Thư, nhưng gã trầm mặc vài giây mới chịu mở miệng. Tuy nhiên, đó lại là một câu hỏi không đầu không đuôi:

- Là tớ thì không được sao?

- Huh? – Thư ngó người hỏi lại – Gì mà là cậu thì không được sao?

- Tớ thích một người. Không, là rất yêu, muốn dừng lại không được, muốn không quan tâm cũng không được...

Thư giống như nghe tiếng sét đánh ngang tai. Nó cảm thấy cổ họng nghẹn ứ lại, cả người hơi run lên.

- Rồi...thì sao? – Giọng Thư có vẻ khàn đi.

- Tớ luôn cưng chiều người con gái ấy, bao che cho cô, luôn muôn trong mắt cô ấy chỉ có tớ. Mọi người suy nghĩ thế nào không quan trọng, tớ rất muốn biết cảm giác của cô ấy đối với tớ. Nhưng tớ sợ bản thân không

biết lúc nào đã trở thành không khí xung quanh cô ấy. Không có trọng lượng, rất nhẹ...rất vô hình. Tổ phải làm thế nào? Liệu tổ phải làm sao thì người đó mới dành tình cảm cho tổ?

Dù là trong bóng tối, nhưng Thư vẫn nhận ra vẻ mặt Phong có vẻ rần rật, ánh mắt sâu thẳm và yếu đuối.

Đây là lần đầu tiên Thư thấy vẻ mặt đó của gã.

Một sự bất lực, mệt mỏi và...sợ hãi.

Phong vốn rất tự tin, ngạo mạn. Không có gì đối với gã là khó khăn, thậm chí chưa bao giờ biết đến hai từ “lo lắng” hay “thất bại”.

Nhưng lúc này, Phong giống như sắp suy sụp đến nơi.

Thư không biết và cũng không muốn biết “cô ấy” trong lời nói là ai. Nhưng nó cảm thấy như có gì đó nén lại trong lồng ngực khiến nó rất khó chịu.

Nó biết, đó là sự ghen tị.

Chính điều đó đã khiến Thư trong vô thức bật thốt ra lời khó nghe:

- Người như cậu...ai mà thích nổi kia chứ!!

Nói dứt hơi, nó mới phát hiện ra lời mình vừa nói rất tổn thương người.

Định giải thích lại với Phong, nhưng nào ngờ thấy trong mắt gã có một tia giễu cợt.

- Ra vậy...ừ, tổ hiểu. – Gã rũ mắt xuống, quay gót bước về phía trước.

Những gì định Thư nói ra bỗng dừng ngưng đọng lại không thành lời.

Có lẽ như thế là ích kỷ, nhưng chẳng hiểu sao nó lại không muốn giải thích nữa. Vậy rất xấu, nhưng nó cũng không có ý muốn làm người tốt!

18. Chương 18

Chương 18

Sáng sớm đến lớp, Thư đã thấy cả một góc lớp sáng rực lên một màu tươi roi rói.

Ánh sáng đó là từ cái đèn vàng tóe loe của Nhân.

Thích thú, Thư chạy lại vừa xoa đầu cậu ta, vừa cười nham nhở:

- Oa! Đồng phân nào lù lù ở trên đầu ông vậy?!

Hôm qua chỉ thấy Việt đến nói một tiếng bạn rồi bỏ về, không thấy Nhân đâu cả. Hóa ra cậu ta mất cả buổi tối đầu tư cho đồng rơm khô này!

Nhân hất tay Thư ra, cứng nhắc mở sách vở:

- Yên nào! Để im cho đại ca chăm ngoan học bài!

Thư cười gian túm một nắm tóc Nhân giật cái phực rồi chuồn về chỗ.

Có lẽ qua trận thi đấu bóng rổ vừa rồi, Nhân đã nhận ra bản thân nên tách biệt khỏi cái bóng của anh trai mình càng sớm càng tốt. Tuy cách này chỉ mang tính hình thức nhưng phần nào cũng đã chứng tỏ sự thay đổi trong con người cậu ta. Đó là điều đáng mừng!

Ngày hôm nay đến đợt sắp xếp lại lớp, những người có thành tích và ý thức một trong hai cái hoặc cả hai đạt dưới tiêu chuẩn sẽ bị chuyển xuống lớp chọn hai hay lớp thường. Đổi lại, những thành viên từ hai lớp đó nếu kì thi vừa rồi điểm cao thì sẽ được chuyển đến đây.

Năm ngoái, có vài mống nữ sinh thì bị chuyển đi gần hết. Tuy nhiên, năm nay gần chục nam sinh chuyển đi, thay vào đó cũng tương đương như vậy số người chuyển vào. Nhưng điều đáng nói ở đây là chỉ có duy nhất một tên con trai. Còn lại chỉ toàn con gái. Vả lại, những nữ sinh chuyển vào năm nay ai cũng xinh tươi hết trơn!

Nam sinh lớp 11B3 giống như được thổi một làn gió mới vì lớp cuối cùng thầy cũng có thêm con gái. Dù vậy, mấy lần gió đó lại tạt hết về phía Phong và Duy.

Thư ngồi cạnh Phong nên cũng bị ảnh hưởng không ít bởi “trận gió mùa Đông Bắc” này. Cứ đến giờ ra chơi chuyển tiết, tiếng trò chuyện, hò hét, cười cợt của các nữ sinh the thé lên làm nó thấy rất nhức tai.

Đã giờ chuyển tiết thư tự, cả đám người vẫn vây quanh Phong, liên tục hỏi:

- Mình làm quen nhé!

- Năm nay có phải Phong sẽ diễn vai Nam Tào trong gala gặp nhau cuối năm của trường mình tháng sau không?

- Ôi chà, thế thì đẹp trai hết biết!

Phong thì rất tự nhiên, chậm rãi đáp lại từng người một.

Bên hỏi, bên đáp, bên khen. Nhìn cái cảnh đó mà Thư muốn bĩu môi ngàn lần khinh bỉ.

Phong thật đáng ghét! Được hotgirl bủa vây nên tự mãn ra vẻ ta đây! Tối qua mới tâm sự trắc trở yêu đương, thế mà sáng nay đã cười nói rất là thân thiện với một đám nữ sinh.

Suy cho cùng, con trai vốn khi sinh ra đã mang căn bệnh sĩ gái mãn tính!

- Thư ới Thư ới! Ra bó người gặp nè!

Tên lớp phó bốn mắt từ ngoài cửa thò đầu vào lớn giọng gọi. Thư tròn mắt chỉ ngón trỏ vào mặt mình, ý hỏi “Tôi?”.

Cậu ta gật đầu như bồ tôi:

- Ủ, có bé giai lớp dưới đẹp trai cực kì đang đứng ngoài hành lang chờ bà. Nó nhờ tôi gọi bà ra có việc riêng cần hú hí đấy!

Thư nghe vậy khóe môi giật giật. Người ta đang đứng ở ngay ngoài mà to mồm như vậy! Bệnh hám giai của tên lớp phó này lại nổi lên rồi!

Đúng, cậu ta là một shotacon chính hiệu – một kẻ cuồng ngắm những thằng nhóc đẹp trai dưới mười sáu tuổi!

Nhưng tiếc là nhầm, “bé giai” trong lời nói chính là Huy. Tuy nhiên, hắn đã mười bảy bẻ gãy sừng trâu và sắp đạt ngưỡng cửa mười tám tuổi rồi!

Thư bước ra thấy Huy, nó mới sực nhớ vụ hôm qua sau khi nó trở về nhà, lục túi áo ra thì thấy điện thoại mất tiêu. Không cần tiêu tốn tí chất xám nào nó cũng đoán ra là hắn giở trò.

Thư vênh váo đứng ngay trước mặt Huy, một tay chống hông, một tay chìa ra phía trước:

- Đưa đây!

Huy hí cười nắm lấy tay Thư:

- Nói chuyện với người lớn tuổi hơn mà chống hông vậy ha?!

Nó liếc mắt xem thường:

- Với người lấy đồ của mình thì cần chi phải dùng kính ngữ!

- Haiz! Có lòng tốt đến tận cửa lớp trả lại, vậy mà... – Hắn quả quyết quay người bước đi – Sò rí, hỏi điện thoại thì hiện đang cư trú ở hiệu cầm đồ.

Thư biết Huy ám chỉ điều gì, nó túm lấy vạt áo Huy phụng phịu rắng rạn ra lời nài nỉ:

- Anh...cho em xin lại con “đế”!

- Tốt! Thế mới đúng chứ!

Hắn kéo tay nó bỏ điện thoại vào. Ngay khi nhận được đồ cần, ngay lập tức nó đá thẳng vào chân hắn, trợn mắt quát:

- Khốn! Giỡn mặt này!

Đánh xong, Thư giơ ngón giữa ra rồi chạy, tót vào lớp, hí hửng cầm điện thoại trở về chỗ ngồi.

Lấy tiền đã mất từ tay trộm, lại còn theo ngôn ngữ chính trị là bằng “hòa bình, đàm phán đôi bên”.

Nếu mà kể cho người khác nghe, điều này là không tưởng! Nhưng mà nó lại vừa làm cái việc khó hình dung đó!

Thư mở điện thoại ra, tính coi xem tài khoản của mình có “bay” đồng nào không. Chẳng ngờ được, đập vào mắt nó là một hình ảnh phải dùng từ “khiếp đảm” để hình dung.

Là khuôn mặt Huy, hắn chụp tự sướng mà đơ ra như nước đá ngàn năm, tay còn cầm xấp tiền گیر sát cạnh mang tai.

Hình nền đó làm Thư ghệt mặt ra và muốn rút thẳng cầm xuống mặt đất.

Nhưng chưa kịp đổi lại hình nền thì một bàn tay từ phía sau chụp lấy điện thoại của nó, kèm theo đó là giọng nói oang oang bốn cọt:

- Há há, trời ui! Bài hình ‘hốt bơi’ làm nền cơ đấy! Theo trí nhớ tôi của tôi thì người trong ảnh hình như là cái thằng nhóc lớp dưới vừa đứng tình tứ với bà ngoài hành lang đứng hông nhẩy?!

Về mặt Nhân gian trá áp sát về phía Thư, tay cậu ta còn cầm điện thoại vung loạn xạ đủ để tất cả mọi người trong lớp đều nhìn thấy.

Thư ngượng ngịu kéo tai Nhân xuống, với lên hông lấy lại điện thoại. Nhưng cậu ta lại đưa về phía sau làm nó vướng víu cái bàn khó với tới.

Cả lớp gần như đều vênh tai lên hóng, thậm chí có vài đứa còn huýt sáo, hô ầm ĩ lên:

- Ếu! Ghê chưa?!

- Up lên “phắc búc” đê!

- ...

Mấy nhỏ mới chuyển lớp vào vốn đã không có ấn tượng tốt đẹp gì với Thư, nhất là đợt vừa rồi nó giúp đội bóng rổ trường lộn ngược thế trận. Dù thất bại nhưng ai cũng biết đội kia chơi bẩn nên cái tên “Nguyễn Minh Thư” vẫn trở thành huyền thoại.

Nó không hay rằng bản thân đã trở thành tiêu chí và chuẩn mực mẫu hình phấn đấu cho cả con gái lẫn con trai trong trường.

Nay, lại thêm vụ này khiến cho họ càng tầm ngàm cho là Thư giả bộ thanh cao và rất khó ưa. Tuy nhiên, mỗi người đều tự ý thức phải giữ hình tượng và cũng biết nó không phải đối tượng dễ nuốt. Cho nên, có cục tức gì thì cũng đành nuốt vào, ngậm giấm trong bụng.

Thu Minh không tham gia vào trò nháo của bọn lớp, nhỏ đeo tai nghe DJ. Dù vậy, nhỏ vẫn để ý tới sắc mặt của Phong và Duy.

Duy cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt giống như không quan tâm những gì đang diễn ra. Còn Phong thì gục đầu ngủ trên mặt bàn, dù có lẽ...là giả vờ.

Minh cười nhạt, rũ mắt xuống trầm ngâm nhìn màn hình máy nghe nhạc.

Rầm!

Đột nhiên, tiếng đập bàn dứt khoát vang lên đập tan trận xôn xao như cơn sóng xô bờ.

-Ồn ào! Im hết đi!!

Phong lạnh giọng ra lệnh, ánh mắt sắc bén quét quanh lớp một lượt. Đến khi tắt cả đèn như đã ổn định, gã mới lại gục đầu xuống ngủ tiếp.

Nói chính xác, Phong chỉ là đang cố gắng che giấu sự mất bình tĩnh đang ngày càng hiện rõ ra trên khuôn mặt mình.

Phong đã tự nhủ không được quan tâm, nhưng mắt cứ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, để rồi thấy Thư nắm tay người kia và tim gã lại nhói lên, không còn cách nào khác đành cụp mắt xuống.

Tuy vậy, sau đó Phong vẫn không nhìn được tò mò nhìn ra, không ngờ lại thấy nó nín áo người ta không cho đi.

Thậm chí, gã tự đập đôm đốp vào đầu để ổn định tâm tư. Nhưng hành động luôn đi trước suy nghĩ, cổ bằng được và chỉ để chứng kiến Thư đưa điện thoại cho hắn.

Người ta bảo “quá tam ba bận”. Nhưng Phong đã nhìn lên đến bận thứ tư xong tự mua dây buộc mình, ức chế khi thấy tên đó không kiên nhẫn xoa đầu nó.

Phong từng nghe loáng thoáng các thầy cô có đồn về “tên đó”. Hắn là học sinh cá biệt đã học hai năm một lớp, gia cảnh bí ẩn, thường xuyên nghỉ học và trốn tiết.

Hắn có gì tốt? Chẳng lẽ Thư thích dạng người như vậy? Ở điểm gì kia?

Bộ dạng đẹp trai lạnh lùng chẳng?

Phải rồi, con gái thường thích gu đẹp trai lạnh lùng!

Nhưng...phải làm thế nào giờ?

Đẹp trai lạnh lùng...

Đẹp trai lạnh lùng...

Đẹp trai lạnh lùng...

Chết tiệt! Khùng mất thôi!

Cuối giờ, Phong phải ở lại để tập kịch. Thư thì xe đạp bị hỏng nên đành phải lui thủ đi bộ về một mình.

Nghĩ đến hành động của mình tối qua, nó lại thấy bản thân đúng là tội tày trời!

Lỡ như “cô ấy” trong lời nói có tình cảm với Phong thì sao? Như vậy không phải nó sẽ trở thành kẻ phá đám?

Lúc nhìn Phong quay đi, quả thực Thư chỉ muốn chạy theo mà ôm gã từ phía sau, hỏi bằng quơ y chang gã:

- ” Là tớ thì không được sao? “

Nhưng nó không dám.

Phong đứng trước mặt nó nói yêu người khác thì bảo bản thân lấy đâu ra tự tin mà bày tỏ tình cảm? Mặt nó cũng không dày đến vậy!

Hơn nữa, từ sau khi đi dã ngoại về, thái độ của Phong quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Nó cứ nghĩ chỉ gần một vài ngày kiểu gì gã cũng qua làm huề.

Tuy nhiên, là nó quá ỉ vào Phong, tự cho rằng gã sẽ luôn đối xử với nó như trước.

Không, dòng đời đổi thay, con người thay đổi. Chỉ là muốn hay không muốn, chứ không có chuyện ngăn được hay không.

Chắc...Phong cũng cảm thấy nó nhiều sự và rắc rối.

” Tớ luôn cưng chiều người con gái ấy, bao che cho cô, luôn muốn trong mắt cô ấy chỉ có tớ. Mọi người suy nghĩ thế nào không quan trọng, tớ rất muốn biết cảm giác của cô ấy đối với tớ. Nhưng tớ sợ bản thân

không biết lúc nào đã trở thành không khí xung quanh cô ấy. Không có trọng lượng, rất nhẹ...rất vô hình. Tớ phải làm thế nào? Liệu tớ phải làm sao thì người đó mới dành tình cảm cho tớ? “

Thư lắc lắc đầu thật mạnh. Lời nói đó cứ vang mãi trong đầu nó làm nó không thể ngừng nghĩ vãn vơ.

Nghĩ đến Phong thích người khác...

Haiz! Giờ giải thích vẫn còn kịp, quay lại vẫn kịp, nhưng mà nó chẳng muốn làm điều đó!

Ích kỉ một chút...không chết ai!

Đi được một quãng, Thư phát hiện ra có gì đó không đúng, nó ngoái nhìn sang bên cạnh.

- Hi! – Duy đi ngay cạnh vai trái của nó, cậu mỉm cười giơ hai ngón tay thành hình chữ ” V “.

Duy đã đi theo sau Thư suốt, thấy nó lững thà lững thững nên thử rón rén đứng bên cạnh xem có phát hiện ra không. Nhưng đi cả quãng đường nói dài không dài nhưng nói ngắn không phải ngắn mà nó không hay biết.

Đúng thật, Thư đang trầm tư suy nghĩ.

- Ông...sao lại ở đây? – Thư ngạc nhiên hỏi – Không đi “xế hộp” sao mà lại đi bộ thế này!?

Duy xoay người lại, gác hai tay ra sau gáy, vừa đi ngược vừa đi ngược vừa khảng khái đáp:

- Hờ, thì thỉnh thoảng cũng phải vận động gân cốt tí cho ” vui – khoẻ – có ích ” chứ!

Thật ra, cậu nhìn thấy Thư ra về một mình nên không thêm suy nghĩ mà gọi điện cho tài xế không cần phải để đón nữa rồi cứ thế đi theo nó. Nhưng cậu không muốn nói ra việc này.

Thư bụm miệng, đưa tay đập tét vào lưng Duy:

- Ông thật là! Xàm quá! Mà ông đi cùng tôi từ bao giờ mà tôi không phát hiện ra nhỉ?

- Ủm...từ lúc bà vừa bắt đầu nghĩ đến ông Phong.

- O?!

Thư cả người cứng đờ, nó không ngờ cậu lại đưa ra cái đáp án kinh người đó.

- Ha ha – Duy phẩy phẩy cánh tay – Tôi chỉ đoán đại không ngờ bà ghê tởm ra thế. Thì ra tôi đoán chuẩn quá trời luôn!

Thư cười ảm đạm, cúi xuống nhìn từng bước chân của mình.

- Bà...tại sao bà cứ luôn nghĩ về cậu ta? – Giọng nói của Duy bỗng dưng trầm hẳn.

Thư mở mắt ngược nhìn Duy. Cậu ta cũng nhìn thẳng vào mắt nó, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc làm nó có cảm giác bất an.

Nó nắm nhàu vạt áo, miệng lắp bắp:

- Ông...tôi không hiểu ý ông...

Duy nắm trụ vai Thư, cúi xuống ngang tầm mắt nó:

- Bà không chắc chắn Phong có thích mình hay không thì tốt nhất đừng nghĩ nữa! “Yêu đơn phương” – một loại tình cảm rất mệt mỏi. Đến một lúc nào đó khi mà bà không thể giữ tình cảm đó trong lòng nữa, nó sẽ đạt đến đỉnh điểm giới hạn. Bà sẽ càng tham lam và ích kỉ, muốn độc chiếm thật nhiều...

Lời nói này như một đòn mạnh đánh vào tận đáy lòng Thư. Nó ngạc nhiên không biết nói gì hơn lúc này.

Mặc nó có nghe hay không, Duy vẫn nói tiếp:

- Bà muốn nói ra tình cảm của mình nhưng lại không dám. Bà không tự tin về bản thân. Rồi bà sẽ càng cố gắng kìm nén, muốn quên đi nhưng không cách nào quên. Người ta nói, muốn quên đi tình cũ thì hãy tìm tình yêu mới. Do đó...làm bạn gái tôi đi!

Thư ngây ngốc quan nét mặt Duy. Khuôn mặt kia không mang chút ý đùa giỡn thường ngày nào, tất cả đều rất chân thật.

- Tôi nói thật lòng đấy! Nếu như Thư cần ai đó để quên đi cậu ta. Hãy đến với tôi...hãy lợi dụng tôi đi! Được không?

- Ông... – Thư mím môi rồi né mặt nhìn đi nơi khác – ...xin lỗi, tôi không thể! Tôi không thể ở bên cạnh ông mà lòng hướng tới người khác. Tôi xin lỗi...tôi không quên được! Cho dù Phong không để ý đến tôi thì tôi vẫn yêu cậu ấy!

Duy nhìn Thư hồi lâu, không hiểu sao lời nói của người con gái đã xỏ mũi cậu năm ấy lại vang lên trong tâm trí.

Cổ lẽ vì giống nhau...

Quá giống!

Tất cả đều chỉ có Phong và Phong!

Tên đấy thì có gì tốt chứ?!

- Ha...haha – Duy quay lưng đi, cười như giễu chính bản thân mình – ...biết mà! Bà là đứa con gái ngu ngốc!

Ngày ấy hay bây giờ. Tất cả đều như nhau, cậu đã thua cũng bởi một người...

Ngày đó, ngày Duy chứng kiến sự thật mà bấy lâu cậu không hay biết. Cậu đã hỏi người cậu yêu – người con gái xinh đẹp mang khuôn mặt thiên thần:

” Linh, anh vẫn muốn nghe, em có yêu anh nhiều không? “

Cô ấy do dự, nhưng vẫn đáp lại:

” À...ừ, yêu lắm! “

” Vậy để anh hôn em nhé? “

” Ừ. “

” Mãi yêu anh nhé? “

” Ừ. “

” ...Em thật độc ác, anh biết cả rồi. Còn giả vờ làm gì! “

...

Về mặt giả vờ thánh thiện, giả vờ tội lỗi. Duy muốn xé nát mặt nạ đó! Nhất là khi giọng nói trong trẻo đầy gai lại từ đôi môi xinh đẹp đó...

” Xin lỗi Duy, em đã không thể dối lòng được. Em xin lỗi đã phản bội anh, em yêu Phong. Cho dù anh ấy không biết em là ai, cho dù anh ấy không để ý đến em nhưng em vẫn yêu anh ấy. Em xin lỗi... “

” Haha...Biết mà! Em là đứa con gái ngu ngốc! Mặt thì xinh mà nói dối không kém ai! Yêu phát điên để rồi hồn nhiên phản bội. Chia tay đi, không ai trả casting cho em diễn tiếp cuốn phim tình cảm đã mục nát đâu! “

Duy luôn hiểu một luật bất thành văn: đồng xu hai mặt nhưng một giá trị, còn con người một mặt nhưng hai lòng. Cho nên, cậu không nín kén.

Tự nghĩ lại, bản thân bây giờ nói lời chia tay rất dễ dàng. Giống như bây giờ vậy...từ bỏ rất dễ.

Dù vậy, trong lòng luôn đau đáu một bóng ma quá khứ.

Có người từng nói: ” Yêu cũng giống như hai người cầm hai đầu dây nịt và kéo căng, một người buông tay thì người còn lại sẽ đau.

Trách ai kia? Luôn là chính cậu đi hỏi những điều bản thân đã biết tổng kia mà?

Duy chọn im lặng, sượt qua Thư và thẳng thừng quay người bước đi. Cậu rẽ vào khúc cua đầu đường để đi thẳng tới trạm xe bus.

Thư vẫn còn chôn chân tại đó, thậm chí tế bào thần kinh còn chưa hoạt động hết năng suất để thích ứng với những bất ngờ vừa ập đến.

19. Chương 19

Chương 19

- Thư!!! Hôm nay có trong cặp có cái gì ăn được “hôm” cưng?

Thư vừa đặt được cái mu bàn chân trái vào cửa lớp, đã thấy Duy từ đâu xông tới ôm vai bá cổ đòi ăn như kiểu chết đói năm bốn lăm. Cảnh tượng này đã lâu nó không thấy, không ngờ giờ đây lại có cơ hội “tái kiến”. Duy lại như ngày nào, trên mặt mang vẻ tươi cười khốn nạn, độ phồng còn tăng hơn theo hệ số mũ so với trước.

Nhưng mà...ở tình trạng này thì hơi kì kì!

Thư nhìn cái người đang hì hục cắm đầu cắm cổ lục cặp nó rồi vút đồ đặc tùm lum trên sàn lớp học thì ghệt mặt tự hỏi:

” Có đúng người này hôm qua vừa mới tỏ tình với mình không? Sao tình với yêu bay mé đi đâu rồi? “

Thậm chí, chiều qua Duy còn nghỉ học không phép làm Thư cứ lo cậu ta thất tình nghĩ quẩn.

Chết thật!

Có lẽ do Thư xem phim “hường phần” nhiều quá nên độ hoang tưởng nó ngấm vào máu rồi!

Thôi, dù sao như vậy cũng tốt! Nhưng...ôi xong rồi thôi đồ ăn! Kì này húp cháo!

Duy sau khi mò mẫm được món đồ mà mình cần thì cậu ta nhắm mắt nhắm mũi tổng tỉ cả đồng đồ vào cặp rồi mang trả lại cho Thư.

Cậu nhân lúc đó, cúi đầu xuống thì thầm bên tai nó:

- Bà đừng dùng ánh mắt thương hại kia với tôi rồi tự mình cảm nhận cảm giác ban phát lòng tốt. Tôi vẫn ổn, con người không thể sống chết chỉ vì tình được!

Duy sượt qua vai Thư, cầm đồ ăn sáng của nó về chỗ mở ra ăn như “người”.

Thư nhún vai, xụ mặt ôm cặp về chỗ ngồi.

Cũng yên tâm phần nào, nhưng vấn đề nan giải bây giờ là lấy gì nhét bụng giờ? Cặp đất ăn chắc?!

Nếu nhìn thoáng qua, ai cũng nghĩ rằng Duy rất yêu đời và không lo không nghĩ. Nhưng để ý kĩ sẽ thấy động tác của cậu rất cứng nhắc và gượng gịu.

Thật phải cố gắng biết bao nhiêu mới có thể liên thoáng cười cười nói nói như vậy!

Cả chiều hôm qua, Duy nghỉ học tự do để...không làm gì cả! Cậu trải chiếu trúc nằm bên bờ biển, trên vách đá cao, cởi áo sơ mi đắp kín đầu. Cứ nằm thế cả chiều, nghe tiếng sóng vỗ mạnh vào bờ, nhắm hờ mắt và suy nghĩ.

Kết quả cho chuyến đi này là Duy đã bị những người ở gần đấy tưởng nhầm là thằng bệnh trốn trại. Ngoài ra, cậu còn được một “món quà trời ban” là từ cổ xuống bụng đen xì xì và đỏ ửng lên.

Đó là một biểu hiện điển hình của một kẻ thất tình đang trong thời điểm bộc phát bản loạn.

Mất nửa ngày trời chỉ để nhận ra mình thật thừa thãi.

Dù vậy, cậu đã đưa ra được quyết định vĩ đại của cuộc đời là phải quay lại quỹ đạo vốn có.

Duy cứ nghĩ rằng mình sẽ giống như mấy thằng con trai trong phim tình cảm Hàn Quốc nhũn nhão vì tình nhưng không ngờ rằng cậu lại chỉ cần nửa ngày trời là quá đủ để bình tâm.

” Người ta không yêu mình thì mình tự yêu bản thân! Thất tình là việc không thiếu. Cho nên đã thất tình phải thất theo cách của mình! ” – Đó là điều mà Duy đã rút ra được sau khi hít no đủ khí trời.

Tuy nhiên, lòng đi một hướng, miệng nói một đường. Nhủ lòng không yêu mà tim vẫn đập. Nhìn người con gái mình yêu, cảm giác muốn độc chiếm lại bùng lên khôn nguôi.

Chết tiệt! Kiếm đâu cái cơ sở chữa bệnh yêu cơ chứ!

Hôm nay, khối mười hai cùng hai lớp chọn khối mười một và đội văn nghệ trường tiến hành tổng duyệt lần một chương trình gặp nhau cuối năm.

Phong trong trang phục áo dài nam màu xanh lam, vừa bước ra đã thu hút ánh mắt của gần như tất cả những người có mặt trong hội trường, đặc biệt là con gái, ngoại trừ việc chân đi khập khiễng. Nhưng các anh chị lớp trên vì muốn để Phong vào đóng vai Nam Tào mà thay đổi kịch bản, cho thêm chi tiết Nam Tào bị gãy chân vào. Dù vậy, đó cũng là một chi tiết sáng tạo bởi như vậy lại thêm cơ hội phản ánh về thực trạng giao thông đường bộ.

Cả đám xúm lại vây quanh Phong, xôn xao hỏi han, khen ngợi như thể quen thân lắm vậy! Thư nhìn chỉ muốn...

Chết tiệt! Nó cũng không biết mình muốn làm gì nữa. Rất khó chịu!

Đã thế, Phong còn rất tự nhiên đứng giữa một đám nữ sinh đó mà đáp chuyện, cứ như không thèm quan tâm giờ là lúc nào và đang ở đâu.

Đôi môi nói ra những lời lịch thiệp nhưng dễ gây “hiểu lầm” với đối phương, ánh mắt cảm tưởng xa cách nhưng nhìn ai cũng làm cho người ta nảy sinh tư tưởng không trong sạch. Tóm lại là không – tả – nổi!

Thư giận.

Nó biết bản thân giận dữ không có tác dụng nhưng vẫn rất giận. Nó không ở lại xem tổng duyệt mà bỏ về luôn.

Cũng giống như hôm qua, nó lại đi bộ một mình.

Hôm nay trời se se lạnh, gió tạt vào tóc Thư, vượt qua những lọn tóc ngắn cũn tung bay giữa khoảng không. Hai má nó đã phơn phớt hồng vì cái lạnh khô cắt mơn trớn trên da thịt. Về mặt nó được chút u buồn làm cho cảnh vật xung quanh cũng ảm đạm theo.

Đột nhiên, bước chân Thư khựng lại khi nhìn bóng dáng quen thuộc phía xa xa. Đó là một người phụ nữ trung tuổi, trên người mặc chiếc áo nâu sẫm, chiếc quần vải thun bạc màu, đang đứng nghiêng người vịn tay vào thân cây.

Mẹ Huy, chắc chắn là bà ấy!

Ngay khi Thư phát hiện ra, nó lập tức chạy lên đỡ lấy người kia, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Bác Quý, sao vậy bác!?

Người đàn bà kia ngược lên, vừa thấy khuôn mặt nó thì cười gượng gạo, cố che đi dấu vết mệt mỏi:

- A Thư hả con, bác đang định đến tìm thằng Huy, không ngờ gặp con ở đây. Con dẫn bác đi tìm nó nghen!?

Bà Quý bỏ tay vịn cây ra, đứng thẳng người dậy. Nhưng, bất ngờ choáng ngợp, bà lao thẳng về phía trước. Thư hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy bà, miệng vô thức bật thốt lên:

- Bác Quý!

Nhưng bà đã lao thẳng vào người nó và ngất lịm.

* * *

Thư ngồi bên giường bệnh, trong tay vẫn cầm điện thoại, không ngừng nhìn vào màn hình.

Nó vừa nhận tin cho Huy để thông báo về việc mẹ hắn đột quỵ đang ở trên bệnh viện A và giờ thì chờ hắn gọi lại.

Bỗng chốc, chuông điện thoại rung lên từng hồi, nó cấp tốc mở nắp rồi đưa lên kề sát bên tai:

- Alô, anh đến chưa?

Giọng nói hối hả vang lên, Thư còn nghe rõ mồn một cả tiếng thở dốc nặng nề.

- Tôi đang đi vào, mẹ tôi ở phòng số bao nhiêu?

- Số 105.

- Ừ, tôi đến ngay!

Một lúc sau, cánh cửa phòng bệnh được chậm rãi hé ra.

Huy giờ dù đang rất sốt ruột nhưng vẫn phải cố mà giữ bình tĩnh để bước vào một cách khẽ khàng nhất.

20. Chương 20

Chương 20

Đứng bên giường bệnh, Huy nhúu chặt hai mày lại, đau lòng nhìn vẻ mặt tái nhợt của người phụ nữ trung tuổi đang nằm đó bất động.

Giờ phút này, hắn mới phát hiện ra những nếp nhăn trên trán mẹ mình đã ngày càng nhiều thêm trên khuôn mặt vốn đã mệt mỏi vì áp lực cuộc sống, bệnh tật.

Hít sâu một hơi, Huy quay sang nhìn Thư:

- Bác sĩ nói thế nào?

- Bác sĩ bảo mẹ anh là bị căng thẳng mệt mỏi quá độ, ăn uống không ngon miệng thành ra cơ thể thiếu chất và còn thiếu ngủ nữa.

Bàn tay Huy đặt lên trên thành giường siết chặt lại, vẻ mặt nhăn nhó, nói mà như sắp khóc:

- Chết tiệt! Rốt cuộc là chuyện quái gì đây?! Tôi thường ngày đều mua các món ăn ngon về ẹ. Dặn dò bà đừng làm gì, cũng đừng suy nghĩ cái gì, chỉ cần ráng mà tự yêu lấy bản thân. Kết quả lại ra thế này. Phải làm gì mới được kia chứ!?

Thư đứng dậy đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Huy, thấp giọng động viên:

- Bác sĩ bảo chỉ cần ở viện nghỉ ngơi vài ngày là được, đừng lo lắng quá!

- Ừm...cô ở lại coi mẹ giùm tôi, tôi ra ngoài kia làm thủ tục.

Sắc mặt Huy trầm xuống, xoay lưng bước ra ngoài.

Thư ngồi lại trông coi mẹ Huy và chờ hắn đi làm thủ tục về.

Nhưng chờ mãi không thấy Huy đâu, nó khẳng định hắn lại ngồi ở đâu đó mà ủ dột.

Nghĩ vậy, Thư vươn tay đắp chăn kín cổ người phụ nữ trung tuổi vẫn đang nằm im trên giường bệnh, đầu gục xuống giống như không muốn để ai thấy vẻ mặt của mình lúc này.

Thư ngồi xuống bên cạnh Huy, tựa người vào ghế băng quơ nói:

- Trời đẹp thế này không thích hợp ngồi tự kỉ chút nào! Thắc mắc không biết anh làm thủ tục quái gì mà lâu vậy, hóa ra ở đây làm thủ tục bình ổn tâm trạng? Thế đã “rì sét” lại trí óc chưa?

Huy ngồi thẳng người, neho mắt liếc xéo Thư:

- Tôi bảo trông mẹ giùm tôi, sao cô ra đây?

- Vậy anh thì sao? Sao ra đây?

- Tôi...

Thư gác hai tay ra phía sau đầu:

- Tôi tình nguyện làm cột điện miễn phí nghe anh xả uất ức không lấy phí đó! Có gì cứ nói ra đi, sẽ nhẹ lòng hơn nhiều. Hãy coi tôi là bạn thân, một người bạn chịu lắng nghe.

Huy rũ mắt nhìn xuống mặt đất.

Bạn.

Đã từ lâu hẳn không còn nghe đến từ này. Có lẽ đã hơn ba năm ròng rã.

Ba năm.

Khoảng thời gian này đối với “vĩnh viễn” thì chỉ giống như một hạt cát giữa sa mạc, nhưng đối với một cuộc đời thì dường như dài lê thê.

Trong đầu Huy không hiểu sao lại hiện lên dáng vẻ hoạt bát của một cậu bạn – người mà hẳn tưởng rằng mình đã cất gọn và khóa lại trong chiếc tủ mang tên “quá khứ”. Nhưng, hình ảnh đó lại dễ dàng vụt qua trong sâu thẳm tâm trí rồi cũng lại dễ dàng tan vào hư vô. Kí ức giống như một cuộn phim chạy ngược với vĩa ụa về.

” Tớ là Hoàng, mình làm bạn nhé? “

Đó lột cậu bạn hoạt bát, hòa đồng và được nhiều người yêu mến. Vậy mà không hiểu sao cậu ta lại chọn Huy làm bạn thân. Cho dù hẳn cố tỏ vẻ lạnh lùng thế nào thì cậu ta vẫn không xa lánh cậu.

Hoàng – cậu ta không giống những người khác, không nói những lời xáo rỗng.

Nhưng rất chối tai, cậu ta quá hiểu con người Huy, điều đó làm hẳn khó chịu...

...

” Ồ? Thăng đó giỏi lắm hả mày? “

” Ừ, nghe bảo đợt thi học kì vừa rồi nó làm Toán, Lý, Anh trong có hai mươi phút mà được điểm tuyệt đối đó! “

” Oa! Thế đang lớp chọn sao chuyển xuống lớp dưới? “

” Thì ba môn đấy điểm cao nhất...các môn còn lại đều dưới trung bình, cụ thể là toàn dưới ba điểm. “

” ... “

” ... “

Huy muốn bíp chặt tai lại.

Hắn ghét những ai nói về bản thân, về gia đình hắn.

Những thằng rảnh nợ đó, Huy muốn cầm cây gậy thọc vào họng chúng nó.

Mỗi lần như vậy, hắn luôn gắt ầm lên:

” Câm miệng! Cút hết con mẹ chúng mày đi! “

Mọi chuyện bắt đầu từ khi Hoàng được chuyển lên ngồi ở bàn phía trên Huy, cậu ta có ý định làm quen với hắn.

Những đứa kia vẫn lại như vậy, chúng nó đùa cợt, kháy đều:

” Làm bạn với nó làm gì! Thăng đó đâu cần bạn! “

” Nó cậy nó biết tí chữ nên ra vẻ ta đây ấy mà! “

” Mày đừng ai cũng thân với quen vậy chứ thằng ngu! “

Giữa những tiếng đùa cợt, Hoàng vẫn cười, vẫn thản nhiên mà ngoái lại nhìn Huy:

” Làm bạn với ai là chuyện của tao chứ! Mấy thằng đàn bà này! Tớ là Hoàng, mình làm bạn nhé?! Kệ mẹ chúng nó! “

Ngay khoảnh khắc đó, Huy đã xác định – vị trí của hắn luôn ở phía sau cậu ta.

Chính bởi vậy, sự mặc cảm lại ngày một gia tăng. Xung quanh cậu càng toả ra ánh hào quang, thì xung quanh hắn lại càng bị bao trùm bởi bóng tối. Có lẽ vậy, nơi nào có ánh sáng thì nơi đó sẽ có bóng tối.

Và cũng bởi sự mặc cảm đó, tình bạn giữa cả hai đã rạn nứt.

Mỗi người đi một đường, lướt qua nhau mặt lạnh như tiền. Tình bạn thì cũng chỉ bắt đầu khi mà tình cảm khác kết thúc, và tình bạn cũng kết thúc khi mà những tình cảm khác bắt đầu.

Huy không cần tình bạn, cũng chẳng muốn có tình cảm gì khác. Cho nên, đối với hắn, chẳng có sự bắt đầu nào để mà kết thúc.

Nhưng...sự lạc lõng ngày một lớn dần.

Giờ đây, lời nói của Thư bỗng chốc đã đào lên chiếc hộp kí ức mà Huy đã cố gắng chôn vùi sâu vào từng tấc của mảnh đất kho căn trong lòng mình.

“Người đó” cũng đã từng nói như vậy:

” Chúng ta là bạn mà, tui nghĩ ông nên nói ra suy nghĩ của bản thân. Ông không biết sao, chẳng ai cô lập ông ra bên lề, chỉ là do ông tự mình đẩy mọi người ra... “

Ngày ấy, hắn đã chọn im lặng. Còn bây giờ thì sao?

Huy ngược lên trời cao, nhìn bầu trời trong xanh trước mắt, giống như tiếng gió khê khàng nói:

- Tôi là kẻ thất bại đúng không?

Thư hơi cong một bên mày:

- Sao nghĩ vậy?

Huy lại cúi gằm mặt xuống, hai tay đan vào tì trên trán:

- Tôi luôn chọn cách trốn tránh. Đôi khi, tôi cứ ép mình đi theo một con đường mòn riêng để rồi đi giữa chừng nhận ra bản thân chưa từng xác định mình sẽ đi đâu. Hồi trước, khi ba còn sống, ông nghiện hút nặng và suốt ngày mò về lấy tiền, rồi bán lấy bán để đồ trong nhà xong đi mất tiêu. Lúc bấy giờ, tôi với mẹ lúc nào cũng có mẹ có con không rời. Nhưng sau khi ba mất, tôi đã tự mình tách ra khỏi lòng mẹ từ bao giờ. Đến khi bệnh của mẹ tôi càng nặng, tôi lao đầu vào bằng mọi cách để có tiền bằng những trò bịp bợm và ăn cắp. Tôi cứ đi suốt ngày, về lại ngủ, đối mặt cũng không cách nào để nói chuyện với bà.

Tôi mua rất nhiều thứ ẹ, chăm sóc bà cẩn thận. Tôi biết bà không cần mấy thứ kia, nhưng tôi không thể làm gì hơn.

Những tưởng ít ra như thế cũng còn tốt hơn trước. Thực chất không phải, tôi giống như đã tạo ra một áp lực vô hình đè nặng lên vai bà qua từng năm tháng. Có lẽ...tôi là một đứa bất hiếu. Mẹ tôi thì vẫn vậy, vẫn cười nhiều, nhất là trước mặt tôi. Nhưng khi bà cười, tôi lại thấy rất đau. Tôi...làm sao mới được đây?

Thư trầm mặc nhìn sang phía Huy. Vai hắn hơi run lên, bờ môi mím chặt lại, ánh mắt mịt mờ nhìn xuống mặt đất.

- Một người mẹ, không bao giờ đòi hỏi bất cứ thứ gì từ con mình – Thư thở dài thườn thượt – Anh cứ mãi miết đi về phía trước, cứ nghĩ rằng anh đang dắt tay mẹ tiến lên, nhưng lại không nhận ra mình đã mãi miết mà buông tay tự bao giờ. Anh tự đặt ình mục tiêu sống, nhưng chẳng hay cái mục tiêu sống đó từ lâu đã bị anh ép trở thành nhiệm vụ. Anh bỏ lại mẹ phía sau lưng, chạy theo cái ước muốn cao cả của bản thân.

Tôi không phải một nhà tâm lý học, không phải một cô lão trải đời để có khả năng răn dạy anh, thậm chí tôi còn kém tuổi anh. Nhưng anh hiểu không, cảm giác bị bỏ lại phía sau lưng thật khó chịu. Tôi nghĩ mẹ anh rất muốn biết biểu cảm trên khuôn mặt của anh. Mà anh biết đấy, không thể biết được cảm xúc của ai đó nếu như mình chỉ nhìn từ phía sau lưng. Mềng ơi, tôi nói nghe oai thế chứ bản thân ổng còn không lo nổi mình ổng. Nhưng chịu, con người rất giỏi nhìn ra sai lầm của người khác nhưng thường không nhìn ra sai lầm của bản thân! Chẹp, cuộc sống được tạo nên bởi những lựa chọn, lựa chọn thế nào là quyền của anh, tôi không có tư cách quở trách. Còn giờ đi mua cháo ẹ anh đi! Tôi vào trông bà!

*

* *

Mờ mịt tối, ánh đèn đường rọi lên hai người đang chậm chậm rảo bước, in bóng tà tà xuống lề đường.

Không khí trầm mặc bao trùm. Thư nghịch ngợm với mấy cái móng tay của mình, Huy thì cho tay vào túi quần mà thong thả bước đi và lơ đãng ngắm cảnh trí xung quanh.

Khi này, Huy đi chợ mua cháo và một số đồ dùng cá nhân, trong lúc đó mẹ hắn đã tỉnh dậy. Để cho bà bớt ảo não, Thư đã tâm sự cùng bà.

Mẹ Huy kể cho nó nghe tất cả những nỗi lòng dồn nén của bản thân bấy lâu nay. Nó nhớ như in lời mà bà cứ nhắc đi nhắc lại:

” Nó hay về rất muộn, mỗi lần về đều mang một đống đồ, nhét đầy các túi. Bộ dạng lén lút, mặt mũi lấm lem. Bác biết mấy món đồ kia từ đâu mà có, nhưng bác không biết phải làm sao, bác không làm gì được cho nó cả. Rồi thậm chí, đêm hôm khuya khoắt còn lậm lụi mò về. Chân khập khiễng, mặt mũi bị đánh bầm dập... “

Thư quay sang nhìn Huy. Khuôn mặt hắn đượm buồn, ánh mắt ảm đạm nhìn về con đường hun hút phía trước.

- Hắt xì!

Một trận gió lạnh thổi qua làm sống mũi Thư cay cay. Nó che miệng hắt hơi một cái rồi chà sát lòng bàn tay.

Huy thấy vậy khoác áo lên vai Thư:

- Mặc vào, trời lạnh lắm!

Thư nhìn đôi môi tái nhợt của Huy, tủm tỉm cười gian:

- Hờ hờ, sĩ gái!

Thư luôn hai cánh tay vào ống tay áo, hài lòng nhìn áo khoác rộng thùng thình trên người mình.

- Cần chứ sao không?! Hiếm lắm anh mới có dịp sĩ gái một lần, chẳng lẽ lại ngăn cản!

Thư kéo mũ lên áo che đầu, cả hai im lặng tiếp tục bước đi. Đến gần nhà, Thư dừng chân lại, nó quay người đối diện với Huy:

- Ủm...anh về viện chăm sóc mẹ đi, đừng ở đây là được. Cám ơn anh đã về cùng.

- À...ừ, về đây, tạm biệt!

Huy ngượng ngịu không biết nói gì nên chỉ khẽ gãi đầu, chào một tiếng rồi quay gót bước đi.

Thư nhìn theo bóng Huy khuất xa dần, nó sực nhớ trên người còn đang mặc áo khoác của hắn, liền vội vội vàng vàng cởi áo ra toan chạy theo gọi lại.

Nhưng chưa được vài bước, cổ tay bị một bàn tay có lực mạnh nắm lấy và kéo lại vào lòng.

- Tại sao cậu lại chạy về phía đó? – Giọng nói trầm ổn vang lên bên tai.

Thư phát hiện ra người đang nắm tay mình là Phong, nó ngạc nhiên:

- Cậu...sao lại...?

Phong mặt không đổi sắc lặp lại câu hỏi vừa rồi:

- Tôi hỏi tại sao cậu lại chạy về phía đó?

Nó nghe vậy lúng túng đáp lại:

- Phong...tớ...bởi vì anh ta đi rồi nên tớ mới phải chạy theo.

Cổ tay bị siết mạnh hơn. Phong đưa ngón tay luồn vào trong mái tóc Thư, tì cầm lên trên đỉnh đầu nó:

- Thì ý tôi là tại sao cậu lại chạy về phía anh ta?

- À, tớ...tớ trả cái áo này...

Phong nhìn áo khoác trên tay Thư, gã nhíu mày túm lấy vút sang bên đường rồi cúi xuống, ôm sát hai má nó:

- Thư nghe rõ này! Cậu không được có tình cảm với thằng cha đó bởi vì tớ rất rất rất thích cậu. Cậu không thích tớ thì cũng mặc kệ!

Thư lặng thinh, nó không dám tin vào những gì mình vừa nghe, phải cố lắm mới có thể thốt ra thành lời:

- Cậu...nói thật!?

Phong khẽ gật đầu:

- Ừ.

- Không phải giả?

- Ừ.

- Có nghĩa là thật?

- Ừ.

- Cho nên không phải giả? Vậy chị gái tên An gì đó thì sao?

- Hừm... – Phong đưa tay lên vội vàng che miệng Thư lại – Cậu không thích thì cũng đừng hỏi xéo kiểu đó. Về An, chị ấy là con riêng của bác ruột tôi, sản phẩm của một chuyến đi Đức trở về. Còn cậu, cậu không cần nói thêm gì cả! Không ai ưa nổi tôi, thì cậu phải ưa cho nổi. Đây là tỏ tình lần một, sẽ còn lần hai, lần ba. Cho đến khi nào một là cậu thích tôi, hai là tôi không thể tỏ tình được nữa thì thôi. Đời, còn sống dài thì còn bám dai. Do đó, giờ tôi không muốn nghe gì cả, cậu từ chối tôi cũng không muốn nghe!

Nói đoạn, Phong quay phắt người mà bước đi, Thư ngơ ngác gọi theo tièm thức:

- Này Phong! Tớ...

Lời nói còn chưa dứt thì đã bị tiếng quát tháo át đi:

- Im miệng! Cậu không hiểu tiếng người à?!

Vừa nói, Phong vừa bước tiếp, không thềm ngoái lại lấy một cái. Thư tức mình, nó rút chiếc giày thể thao dưới chân, giương lên, ném thẳng về phía Phong, kèm theo đó là âm thanh la ó lạnh lạnh:

- Đứng lại, đồ ngu!

Cộp!

Chiếc giày phi vút một đường đẹp mắt rồi trúng ngay đầu Phong. Gã quay người lại, bắt măn làu bàu:

- Cậu làm quái gì...ưm...?

Thư từ lúc nào đã chân giày, chân tất chạy lên, vòng tay kéo cổ Phong xuống, dùng môi mình để chặn lại lời nói của gã.

Mắt thẳng băng, cả hai ngã nhào trên mặt đất. Phong cả người cứng đờ lại, cánh tay đưa lên vẫn dừng lại ở giữa khoảng không. Về mặt cứng nhắc, khó tin chuyện gì đang diễn ra lúc này.

Thư rời môi Phong ra, nó chống tay lên mặt đất, nhìn thẳng vào trong mắt Phong:

- Cậu...đồ ngu! Haiz! Tớ cũng ngu, chúng ta là những đứa ngu!

- Huh!? – Phong nghệt mặt ra – Là sao...

Thư lại lần nữa chặn họng Phong bằng một nụ hôn rồi cười ranh mãnh:

- Từ lâu rồi...tớ cũng muốn tỏ tình với cậu từ lâu rồi! Chẳng qua, tớ không đủ dũng khí.

- Tỏ tình...với tớ?

- Ừ, không cho ý kiến!

- Thật? – Gã vẫn trố mắt ra.

- Hừm, nói một câu tỏ hôn một cái, cứ từ đó mà tính giới hạn số câu sẽ nói!

- À...tớ nói một ngàn câu nhé?

Thư nghe nói thế, bĩu môi khinh bỉ:

- Xí, trò này không áp dụng được với cậu. Hừm, ứ chơi nữa, tớ vào nhà đây!

Thư hơi đỏ mặt, bật phắt dậy phúi phúi quần áo. Phong cũng nhổm dậy theo nhưng bị nó nhặt chiếc giày lên, quật ột phát lại đập đầu xuống đất.

Sau đó. Thư xô giày vào chân, hí hửng huýt sáo chạy tốt vô nhà.

Phong bị ăn nguyên cái giày táng vào mặt thì nằm ngay đơ. Tất nhiên không phải là ngất mà là nằm đây cười sung sướng như bệnh hoạn. Gã vừa rồi thoáng thấy Thư đỏ mặt ngượng ngùng.

Thật...đáng yêu!

Phong cũng đứng dậy, phúi phúi quần áo rồi chạy vào theo. Gã nhất định phải em Thư “nhả” ra câu mà mình muốn nghe nhất!

Phong bước qua cổng chính, đóng sầm lại. Vừa lúc đó, một bóng dáng cao lớn bước ra từ phía sau vách tường hẹp.

Huy chậm rãi tiến lên, đứng ngay trước chiếc áo khoác bị quên lãng, vứt lăn lóc trên đường đi.

Trời về đêm khá là lạnh, thậm chí hắn còn cảm nhận rõ sương đêm rơi trên lòng bàn tay. Làm anh hùng không nổi, người rét như muốn sun lại.

Rốt cuộc không kham nổi chức danh anh hùng nên đành phải quay lại lấy áo.

Không ngờ gặp ngay cái “cảnh đẹp ý vui” này.

- Hà, bọn trẻ bây giờ thật là! – Huy cúi xuống, hắn nhặt áo vắt lên vai vào xoay người bước đi – ...khụ khụ, mèn ơi mèn ơi đã già quá đầu, tự nhiên ăn nói sao “người nhớn” quá! Ten ten, tình yêu chưa chớm đã vội tàn...tình tính tang...

21. Chương 21

Chương 21

Yêu khiến con người ta trở nên ngốc nghếch.

Thư không thể không thừa nhận điều đó, nhất là từ sau khi thành một cặp với Phong.

Nói về Phong, gã giống như một tên ngố tàu cả người bị vây lấy bởi một màu hồng phơi phới. Gã đi đến đâu, gió lồng lộng đến đấy.

Phong cứ thỉnh thoảng đột nhiên cười một mình như ngộ rồi gọi tên Thư. Đến khi nó quay lại thì cúi xuống hôn một cái. Nó chán chả buồn quay nữa thì trực tiếp kéo cằm hôn luôn!

Đôi khi, gã còn tỏ ra rất thân mật với Thư trước đáp đồng, còn ăn nói sến tấu đến mức bọn lớp phải gào lên:

” Mắc ói! “

” Kinh dị thế chứ ị! “

” Đây là tình yêu hường phần bản loạn trong truyền thuyết? “

Giống như hôm nay – là một hôm như bao hôm khác, trong khi cả lớp một số bạn rộn chuẩn bị cho hoạt động ngoài giờ lên lớp, một số túm tụm tám nhảm thì Phong một mình đứng bên khung cửa sổ suy tư.

Mấy bạn học thấy như vậy liền bủa vây quanh Thư, tò mò hỏi:

- Ê, Phong suy tư trông đẹp trai phết nhỉ?

- Ông đang nghĩ cái gì vậy?

Thư không cần động não mà đoán chút nào, nó làm vẻ mặt “biết tổng rồi” mà đáp:

- Nghĩ quái gì chứ! Phong thì chỉ có nghĩ xem bữa nay ăn gì thôi! Chẳng phải chuyện đao to búa lớn gì đâu!

Mấy đứa kia có vẻ không tin tưởng, bảo Thư nói xàm. Nó tuy thực chất đúng là nói nhăng nói cuội nhưng vẫn ra vẻ ta đây thách thức:

- Không tin ra mà hỏi!

Nói thế thôi, không ngờ một nam sinh đứng trong đám lại thực sự lớn tiếng hỏi:

- Ê Phong! Ông đang nghĩ chi rứa?

Phong còn đang ngẩn ngơ, đột nhiên bị hỏi thì vô thức khai luôn:

- Ờ thì tôi đang nghĩ tí nên ăn gì, có nên ra quán bên đường mua gà chiên giòn không. Tự nhiên thèm!

Cả bọn đồng loạt cười ồ lên:

- Ui Phong cư tê quá đề!

- Hai người thần giao cách cảm đến rợn tóc gáy à nha!

Thư mím môi nhìn cả lớp loạn thành đoàn rồi không nhin được thở dài ngao ngán.

Đoán đúng mới chết cơ chứ!

Nó trợn mắt quát:

- Phong thật là...mất mặt quá đi! Cẩn thận không bữa nay chả có cái cọng rơm khô nhét dạ dày đâu!

Phong đứng rung chân, bĩu môi khinh thường:

- Xời, xoàng! Thế thì tớ ăn cậu là xong!

Hỗn loạn đã giảm đi phần nào nhưng nhờ phúc của câu nói này thì lại một tràng náo nhiệt nữa đồng loạt ào lên. mấy thằng con trai được thể hú ầm như vợ được tiền:

- A A A A! Ếu ôi kinh kinh!

- Hai đứa chúng nó....aaa!

- A A A A A Maria Ozawa đi chơi xa với Obama

~~ Cô ời “bạn” Phong đen tối quá đi!!!

Thế là Thư đỏ mặt, tiện tay cầm cây chổi xông tới chỗ Phong quật gã túi bụi. Cả hai đuối nhau vòng quanh lớp, trèo hẳn lên bàn làm lớp trưởng Long lé kêu lên the thé.

Ngoài việc đó ra, Phong còn rất nhiều hành động quái gở ghi danh sử sách.

Tiêu biểu là thể hiện tình cảm một cách quá thái và biến thái.

Chả là từ sau khi đội bóng bại trận, Thư xin từ chức đội trưởng và chuyển quyền cho nhóc Lâm, cũng xin rút khỏi đội bóng. Mọi người không ai mong muốn nhưng Phong thì khác, gã còn nhiệt tình hưởng ứng và uy hiếp.

Tuy nhiên, rời khỏi đội nhưng thỉnh thoảng nó vẫn ở lại xem đội bóng rổ tập luyện.

Mỗi lần Thư đến là y như rằng dù đang chơi bóng, Phong vẫn khựng lại vấy tay gọi nó. Và cũng theo đó, kiểu gì cũng có một trái bóng gần như luôn chọn thời điểm đó mà đi giữa chân không với tốc độ âm thanh mà bắn nhanh vào mặt gã. Điều kì quái ở đây là bóng luôn xuất phát từ tay Duy. Điều đó đồng nghĩa với việc cậu ta cố ý!

Phong đã thế không những không nổi đóa, ngược lại còn cười ngây thơ như bò đeo nợ, khua tay nói với Duy: ” Chú còn non đời lắm, không chơi được với anh đâu! “. Do đó mà hai người lại quên mất trời đất trăng sao, hất tất cả ra mà hằm hằm một đối một.

Thư nghe mọi người nói, Phong bây giờ dễ gần hơn rất nhiều. Trước kia, tuy không phải là lạnh lùng nhưng gã luôn cho những người xung quanh một cảm giác xa cách. Giờ đây, gã lại rất thân thiện.

Tuy mất hình tượng nhiều lần, nhưng Thư thấy vậy lại hay.

Cực...đáng yêu!

Nó ngày càng thích Phong hơn!

Quen nhau là một chuyện rồi, nhưng còn việc khác trọng đại hơn mà Thư đã quên bém mắt...

- Hẹn hò?

- Bộ...thế chưa tính à?

Thu Minh tự nhiên được hôm trở giong nên phải gió, giữa giờ ra chơi chuyển tiết kéo Thư ra bàn nhỏ ngồi, hỏi nó đã có kế hoạch hẹn hò gì chưa.

Nhưng, nhìn cái mặt thộn thộn của Thư thì Minh đủ biết nó đã quên bém mắt vụ này từ đời tam hoánh nào rồi!

- Haiz! – Nhỏ vuốt tóc một cái, làm bộ như lão làng lâu năm kinh nghiệm – Vậy để tôi chỉ bà!

- Chỉ...tôi?

Thư không tin tưởng lắm cái “chỉ” của Thu Minh tử tế đến đâu, nhưng hình như nhỏ cười hơi bị...gian và dâm. Đang tính toán gì trong cái đầu đặc sệt đó nha?

Sao không có gió mà nó vẫn thấy ớn lạnh nhỉ?

Thu Minh đúng thật là quái đản!

Từ sau khi nhóc bảo sẽ chỉ dẫn gì đó thì cứ thế ngồi trong giờ học ngấm nghĩa Thư rồi lại hí hoáy ghi chép gì đó xong tùm tùm cười trông đến là khiếp đảm.

Đến cuối giờ chiều, đoàn văn nghệ của trường tiếp tục đợt tổng duyệt gala gặp nhau cuối năm lần hai. Phong nằng nặc bằng được để bảo Thư ở lại chờ, tiện thể xem gã biểu diễn.

Dù chân Phong giờ đã đỡ hẳn nhưng vì vai diễn cho nên đành bó chân. Đi khắp khiêng trông gã đã rất buồn cười, nhưng kiểu đi giả vờ khắp khiêng trông còn buồn cười hơn nữa.

Thư ở lại không được bao lâu thì bị bắt cóc. Đúng, chính xác là bị bắt cóc. Người thực hiện phi vụ này chính là Nhân. Cậu ta mang quả đầu chó lừa đến hội trường, không nói không rằng vác nó đi luôn!

Thư còn chưa ý thức được việc gì xảy ra thì từ lúc nào nó đã bị kéo ra ngoài.

Nhân kéo nó men theo hành lang hướng tới sân bóng rổ.

Thư giật mình thụt lùi bước chân, khó hiểu hỏi:

- Ếc, ông làm quái gì vậy?

Nhân bày ra vẻ mặt kiên quyết bất khuất mà đáp lại:

- Xin lỗi bà, tôi là tôi không thể trở thành chuột bạch thí nghiệm được, cho nên, bà khó chịu thì cũng phải ráng mà chịu khó thể mạng cho tôi!

Vừa dứt lời, Nhân liền cúi xuống vác Thư lên vai, chạy với tốc độ có thể sánh với tốc độ âm thanh. Thư thì cứ la ó đòi thả xuống nhưng cậu ta không thèm nghe, cứ nhắm mắt mà tiến lên phía trước.

Nhân vác Thư đến sân bóng rổ, nhanh nhẹn mở cửa ra và quăng nó vào trong rồi cài then bên ngoài.

Thư bắt đầu xoa xoa cái mông vừa trực tiếp ôm thắm thiết mặt đất, đồng thời, miệng lầu bầu quát tháo:

- Thằng khốn! Tôi sẽ giết ông!

Chỉ nghe thấy âm thanh phũ phàng bên ngoài vọng lại qua cánh cửa vững chãi:

- " Chiều nay trên phố mưa bay Có một người đưa tiễn một người". Thôi thì... " bình yên nhé! "

Thư tức tối đứng dậy, trợn mắt giơ chân đập cửa rình rình:

- O thằng k.hốn! Mở cửa! Ai bảo ông nhốt tôi ở đây hả! Mở nhanh! Ngay và luôn không tôi giết!

- Dù má, nó đi mất tiêu rồi gọi làm gì ệt mồm! – Giọng nói mang theo sự đùa dai vang lên.

Lúc này, Thư mới chú ý là trong phòng còn có một người khác nữa. Một người với bộ dạng u ám, đặc biệt còn mái tóc rũ xuống trên vai trông như âm hồn vất vưởng làm Thư thoáng xanh mặt chôn chân tại chỗ. Người kia ngược lên, mỉm cười thánh thiện giơ tay chào theo kiểu tác phong quân đội:

- Hế lô pi ca sô!

Rõ là kiểu chào nghiêm chỉnh nhưng với câu nói này thì lại trở nên thật bôi bác.

- M...Mi...Minh? Hết hồn, tưởng ma nữ! Sao bà lại ở đây?

Trên tay Minh cầm một bộ váy công chúa màu hồng với viền bằng ren trắng xung quanh, cùng những hạt cườm lấp lánh dọc tay áo. Bên cạnh còn rất nhiều bộ đồ với đủ sắc màu. Nhỏ ngược lên nhìn Thư, lần này thì cười nham nhở:

- Nào, lâu lắm rồi không có người thích hợp để thí nghiệm, đồng trang phục này để tú sếp móc đến nơi rồi! Trông bà giống shota lắm, nhím muốn SM, mặc đồ này vô sẽ đẹp đấy! Khả khả...

Gáy thư không hiểu sao lại đổ mồ hôi lạnh, nó co rúm người, rụt cổ lại:

- Oắt dơ phắc??

Thu Minh giơ áo lên trước mặt, trợn mắt nhõn miện đến man rợ:

- Bé ngoan, cởi đồ ra

~Thư hốt hoảng vắt chéo hai tay trước ngực:

- Cởi? Không! Không bao giờ tôi mặc cái đồng rở lau nhà đó đâu!

- Không nói nhiều! Cởi! Có cởi không thì bảo?

- Không!!! – Thư kiên định lắc đầu.

Minh chẹp miệng, nhếch môi cười lạnh:

- Ồ kê! Tôi trực tiếp ra tay là xong tuốt!

Trong lúc đó, Phong từ hội trường cuống cuống chạy xộc ra ngoài, mặc dù sắp tới cảnh diễn của mình nhưng gã vẫn bỏ đi. Căn bản cũng bởi vừa rồi Phong để ý thấy Thư bị Nhân tự nhiên như người mà kéo ra ngoài. Gã cảm thấy có gì đó không ổn lắm nên lựa cơ hội chuồn ra ngoài.

Đi một quãng, Phong gặp một đám nữ sinh đang đi cùng nhau, gã bước lại gần, cuống quýt hỏi:

- Xin lỗi đã làm phiền, ỉnh hỏi, mấy bạn có biết Nhân và Thư đi đâu..à không, mấy bạn không quen họ. Nhưng đại loại là các bạn có thấy một thằng nhóc tóc vàng đi cùng một cô gái để tóc ngang vai...không, như vậy có vẻ khó hình dung...ý mình là...

- Bọn mình biết Thư mà! – Tất cả gần như cùng đồng thanh.

- Ừm, mình vừa thấy Nhân kéo Thư hình như là đi về phía sân bóng rổ.

- Đúng vậy đấy!

- Vậy ha? Cám ơn nhiều nhé!

Phong gật đầu cảm kích rồi lập tức cấp tốc chạy đi. Mấy nữ sinh kia nhìn theo bóng Phong mà không khỏi lắc đầu cảm thán. Đây là lần đầu tiên họ thấy Phong lúng túng, cũng là lần đầu nghe một lời cảm ơn từ gã. Quả thực, so với trước kia thì giờ Phong thay đổi quá nhiều là đằng khác, thay đổi đến chóng mặt!

Một nữ sinh trong đó ngẩn ngơ nhìn theo bóng Phong biến mất sau khúc cua mà không nhận được thở dài ngán ngẩm:

- Chả biết bà Thư bả làm quái gì mà Phong đổ rầm rập vậy à nha? Bả chả nữ tính tí nào, tui là tui vẫn thù cái vụ khi bả còn ở câu lạc bộ bóng rổ nữ. Híc, bả ác kinh ấy, lỡ tay truyền bóng đập cái đốp vào ngực tui tí thì tối phối!

- Ồ...còn nhớ vụ đó!!!

Tất cả nghe vậy thì đều cùng gật đầu đồng tình. Họ trong suy nghĩ đều xác định tuy Thư ngây thơ thế thôi, chứ cấu bẩn lên là gạo xay ra cám! Cái vụ nó chơi thâm ông huấn luyện viên trường N cay lòi con mắt là đủ biết rồi!

Phong chạy đến sân bóng, gã thấy cửa sân vẫn cài then bên ngoài, không có dấu hiệu gì cho thấy có người đang ở đây.

Cảm thấy có gì không đúng, gã tiến lại gần hơn. Đột nhiên, một loạt những tiếng rên rỉ kêu là không hện mà lọt vào tai:

- A! Bỏ ra nào!... Ồ dừng...không đùa đâu! Éc...đã bảo dừng rồi mà, xấu hổ lắm! A đau đau, đừng có kéo! Không là không, đi ra chỗ khác!

Cả người Phong chấn động.

Giọng nói quen thuộc này...không thể nhầm vào đâu được! Là giọng của Thư!

Thằng Nhân bánh bao chết tiệt đó! Dám giỡn mặt với gã sao!

Phong nghiêng răng, tức giận kéo mạnh cửa ra, đồng thời lớn giọng quát:

- Dù má hai người làm trò quái gì ở đây thế này!?

Phong sau khi mở cửa ra, gã đứng hình khi nhìn hiện trường bên trong.

Thư thì ôm lấy cây cột bằng rổ, Thu Minh thì túm một chân nó toan kéo về phía sau. Xung quanh la liệt quần áo màu mè sặc sỡ, thiết kế còn kinh dị hơn cả những bộ trang phục của hội cosplay.

Khóe môi Phong co giật:

- Cái quái gì vậy?!

Nãy giờ, tất cả các lối đi của sân bóng đều bị khóa trong, duy nhất một cửa chính thì bị cài then ngoài. Thư với Thu Minh đuổi bắt, đánh nhau loạn lên. Nó nhờ thế mà vừa vặn biết được Thu Minh có cái thú vui

quái đản là thích may đồ và đem người khác làm ma nơ canh ướm thử, cũng vừa vặn biết thêm nhỏ chính là người phụ trách may trang phục cho hội Cosplay.

Thư không thể trách Nhân bởi Thư Minh có nói rằng nhỏ bảo cậu ta một là mang một bé thiên thần đáng yêu, hai là mang nó đến, không thì tự cậu ta phải hy sinh làm đối tượng thí nghiệm cho ý tưởng thiết kế trang phục hèn hò của Minh.

Thư nghe đến vụ đó mà muốn bỏ não nhỏ ra xem trông chứa tể bào thối gì mà đầu óc lại khó tả đến thế!

Nhưng là Thư không làm gì được Minh, nó thì được cái dầm đau, nhưng phải kết hợp với điều kiện là dồn hết lực và đánh lén. Mà nhỏ thì tuy không giỏi đánh nhau nhưng tinh thần cảnh giác rất cao, chơi bản thì cũng khôn nạn vô hạn. Chính vì thế, kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chịu thua ai!

Giờ nhìn thấy Phong đến, Thư như nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ ngày đông. Mắt nó chớp chớp, vẻ mặt đáng thương hướng gã cầu cứu.

Phong giỏi hơn ai hay không thì không biết, chứ bệnh sĩ thì ai cũng xác định là hơn người. Gã đến bên Thu Minh, khoanh tay trước ngực, cầm hếch lên đồng thời mắt nhìn xuống:

- Bỏ tay!

Minh trợn mắt, nó bĩu môi vênh vác:

- Ra lệnh ai chứ! Không bỏ!

- Nhanh! Cầm nói nhiều!

- Không. là. không! – Minh kiên quyết đáp.

- Oh! ~ Vậy là giống lừa ưa nặng. Ok men!

Phong mỉm cười thân thiện, giơ chân lên, hướng tay Thu Minh mà đập tới. Minh giật nảy, theo bản năng sinh tồn buông tay và thụt lùi phía sau. Nhưng chân gã dừng ở giữa không trung rồi nhang chóng thu lại, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Phong kéo Thư dậy, chưa để nó kịp chồm chu lại bộ dạng thì đã lại vác nó lên vai.

Phong nhìn xung quanh một lượt rồi thẳng thừng ra phán quyết:

- Cả đồng đồ này, tất cả tôi sẽ cho toạch hết! Nhớ nhé!

Trong lúc Minh còn đang ôm cái cổ tay vì bị sốc bởi hành động thô bỉ vừa rồi, gã nhắc cái váy Lolita màu trắng tinh khôi trùm lên đầu nhỏ sau đó vác Thư bỏ đi với tư tưởng: " Nhân – Minh, không biết ai bày trò nhưng phải xử tốt! ".

Thư coi thế mà thầm than khóc trong lòng. Cao tầm mét sáu lăm, nặng lăm mươi nhăm kí mà sao ai cũng có thể vác một cách dễ dàng thế vậy? Có phải bao tải đầu nha!? Chắc nó phải đi tăng cân quá!

Sau khi cả hai rời đi, Minh lúc này mới kéo cái váy Lolita yêu quý của mình xuống, lăm bắm rửa Phong không ngừng nghĩ.

Một bóng người bộ dạng cà lơ phất phơ, từ ngoài bước vào, tựa người bên không cửa, cợt nhả nói:

- Đùa hơi quá rồi hén! Thế vẫn còn mê cái trò may vá này à?

Thu Minh thở dài thườn thượt, phụng phịu vò quần áo trong tay:

- Hic, thằng cha Phong giật ấy coi chặt bò hai lăm trên hai tư! Mà cái đồ Duy dơ dáy như ông, không giúp người ta thì thôi mà còn đứng đấy cà chớn nữa! Ông là đang muốn tôi chặt đầu ông ra đá bóng chờ đợi World cup tới à?!

- Thì... – Duy cà chớn che miệng cười gian –...tôi là tôi thấy bà tốt nhất nên tự mang mình ra thí nghiệm ấy!

Sắc mặt Minh trầm hẳn, nó im lặng cúi xuống thu quần áo bỏ vào túi. Duy tiến lại gần, cậu cũng phụ một tay.

Cả không gian đột nhiên im ắng đến đáng sợ.

- Ê này... – Duy mở miệng nói, phá vỡ sự yên lặng bao trùm – ...vẫn còn giận tôi vì câu nói ngày đó sao?

- Huh? Giận gì đâu? Không có giận!

- Vậy sao bà vẫn khư khư mặc đồ màu đen? Tôi lúc đó không phải có ý đâu, là do tôi giận quá thôi!

- Đã bảo là không giận mà!

- Có!

- Hừm! – Minh dừng động tác gấp quần áo, nhỏ nghiêm mặt nhìn Duy – Ông là muốn tôi lỗi ông ra thí nghiệm? Ông quên rằng hồi trước ông đã khóc oe oé méc mẹ vì bị tôi bắt nạt à?!

Duy cười nhạt:

- Bộ bà còn nghĩ là giờ

tôi là thằng nhóc nhút nhát ngày xưa?

- À ừ... – Minh liếc mắt khinh bỉ – Ông giờ oai rồi! “Người nhớn” biết yêu rồi, cao hơn tôi một cái đầu thì vênh rồi!

Dứt lời, Minh chồm người lên, bạm vào vai Duy, cúi đầu ghét sát vào cổ gã và cắn!

- Oái? Bà làm quái gì vậy? Duy đẩy Thu Minh ra nhưng nhỏ đã kịp lưu lại một dấu hôn kèm dấu răng trên cổ cậu.

Minh tặc lưỡi, chớp mắt như là vô tội mà đáp:

- Hô hô, đã đánh dấu chủ quyền lãnh thổ. Từ giờ ông là “shota” của riêng tôi, dù lớn bao nhiêu chăng nữa thì ông vẫn chỉ là thằng oắt thò lò mũi xanh ngày xưa suốt ngày nước mắt nước mũi tèm lem! Tôi thề là một ngày nào đó, tôi sẽ làm ông phải tự nguyện mặc áo cưới phụ nữ do tôi thiết kế và...sẽ làm ông phải điên đảo vì tôi!

- Điên hử?? – Duy giật nảy người – Chơi ác thấy bà nội! Không, đừng đùa!

- Xi! – Minh giơ ngón tay thành hình cây súng chĩa ngay giữa trán cậu, nhấn mạnh một cái – Pằng! Đừng thách nhà giàu húp tương! Nói được làm được, làm không được thì lại nói, thế thôi!

Tất nhiên là làm được rất khó, ăn nói hỏ báo thế cho oai thôi!

Nghĩ nhỏ là ai chứ, phải khinh đời trước khi để đời khinh mình!

Bình minh đã lên cao, phố xá đã bắt đầu tấp nập. Người đi qua lại đông đúc khắp các con đường lớn, xe cộ qua lại như mắc cửi. Hơi thở của ngày mới đã len lỏi qua từng góc ngách trong thành phố.

Ngay ở khu dân cư nhà Thư, thỉnh thoảng cũng lại nghe thấy tiếng động cơ xe, tiếng trò chuyện rôm rả của mấy đứa nhóc tiểu học đang trên đường đến trường.

Thư ngồi co giò trên ghế bàn, trên tay cầm cốc mì ăn liền, hơi nước nóng hằm hập phủ vào mặt nó.

Tuy nhiên, Thư vẫn ngấu nghiến ăn lấy ăn để, nhai nhóp nhép như thể đang nhai một bọc kim loại. Căn bản, trên khuôn mặt nó hiện rõ lên sự bất mãn và nhàm chán.

Thư mặc một bộ quần áo in hình siêu nhân Gao, mái tóc rối bởi xù lên như tổ quạ, tai đeo phone bật nhạc chinh ỳnh.

Danh sách nhạc của nó chủ yếu là Jpop, cụ thể là các bài hát của Hatsune Miku – ca sĩ 3D mà nó cực hâm mộ. Nó thường nghe những bài hát của cô ca sĩ ảo này khi tâm trạng không tốt.

Lẽ ra hôm nay – chủ nhật – ngày mà Thư và Phong sẽ chính thức hẹn hò. Cơ mà điên đầu một cái là hôm nay ba mẹ Thư đi, khóa cửa ngoài khi nó còn đang ngủ trương phềnh trên giường. Nó thì có chìa khóa, nhưng mà cửa khóa ngoài nên không thể mở được!

Mà điều quan trọng mang tính quyết định nhất là đến giờ này đã là mười rưỡi rồi mà Phong còn không thèm ló đầu ra, bộ chẳng lẽ quên bếng luôn hôm nay là ngày quan trọng thế nào rồi sao?!

Nghĩ thế, Thư không khỏi bực bội nhai ngấu nghiến cho sơi mì kì nát mới thôi!

Ăn đến tận cần, Thư ném thẳng hộp mì vào sọt rác cạnh bàn, lấy giấy lau miệng rồi vứt nốt vào đấy. Xong, nó tháo tai nghe, đặt điện thoại lên bàn, uể oải đến bên giường và đổ sập cái rập xuống.

Hết trò, cho nên ăn xong lại nằm kênh!

Năm phút, mười phút trôi qua, Thư cứ trần trọc mãi, bụng vẫn hậm hực khó chịu muốn đánh người.

Phong đáng ghét! Khó ưa!

Nó nhăn nhó đập cái gối dính tường. Nằm đó một lúc, nó lại lòi cái gối về vị trí, úp mặt vào và nhắm nghiền mắt lại.

Thèm vào quan tâm nữa!

Hắc, không có vụ thử quần áo nào nhé. ta là ta trong sáng, chẳng qua mọi người đọc rồi suy luận tùm lum. Reader của ta đen tối quá!

22. Chương 22

Chương 22: Chương Cuối

Bình Minh đã lên cao, phố xá đã bắt đầu tấp nập. Người đi qua lại đông đúc khắp các con đường lớn, xe cộ qua lại như mắc cửi. Hơi thở của ngày mới đã len lỏi qua từng góc ngách trong thành phố.

Ngay ở khu dân cư nhà Thư, thỉnh thoảng cũng lại nghe thấy tiếng động cơ xe, tiếng trò chuyện rôm rả của mấy đứa nhóc tiểu học đang trên đường đến trường.

Thư ngồi co giò trên ghế bàn, trên tay cầm cốc mì ăn liền, hơi nước nóng hằm hập phủ vào mặt nó.

Tuy nhiên, Thư vẫn ngấu nghiến ăn lấy ăn để, nhai nhóp nhép như thể đang nhai một bọc kim loại. Căn bản, trên khuôn mặt nó hiện rõ lên sự bất mãn và nhàm chán.

Thư mặc một bộ quần áo in hình siêu nhân Gao, mái tóc rối bởi xù lên như tổ quạ, tai đeo phone bật nhạc chình ỳnh.

Danh sách nhạc của nó chủ yếu là Jpop, cụ thể là các bài hát của Hatsune Miku – ca sĩ 3D mà nó cực hâm mộ. Nó thường nghe những bài hát của cô ca sĩ ảo này khh tâm trạng không tốt.

Lẽ ra hôm nay – chủ nhật – ngày mà Thư và Phong sẽ chính thức hẹn hò. Cơ mà điên đầu một cái là hôm nay ba mẹ Thư đi, khóa cửa ngoài khi nó còn đang ngủ trưa phềnh trên giường. Nó thì có chìa khóa, nhưng mà cửa khóa ngoài nên không thể mở được!

Mà điều quan trọng mang tính quyết định nhất là đến giờ này đã là mười rưỡi rồi mà Phong còn không thèm ló đầu ra, bộ chẳng lẽ quên bếng luôn hôm nay là ngày quan trọng thế nào rồi sao?!

Nghĩ thế, Thư không khỏi bực bội nhai ngấu nghiến cho sơi mì kì nát mới thôi!

Ăn đến tận cần, Thư ném thẳng hộp mì vào sọt rác cạnh bàn, lấy giấy lau miệng rồi vứt nốt vào đấy. Xong, nó tháo tai nghe, đặt điện thoại lên bàn, uể oải đến bên giường và đổ sập cái rập xuống.

Hết trò, cho nên ăn xong lại nằm kênh!

Năm phút, mười phút trôi qua, Thư cứ trần trọc mãi, bụng vẫn hậm hực khó chịu muốn đánh người.

Phong đáng ghét! Khó ưa!

Nó nhăn nhó đập cái gối dính tường. Nằm đó một lúc, nó lại lôi cái gối về vị trí, úp mặt vào và nhắm nghiền mắt lại.

Thèm vào quan tâm nữa!

...

Giữa trưa, Thư đột nhiên bừng tỉnh.

Lý do mất giấc cũng bởi có một bàn tay cứ bừa bãi trêu chọc, phá đám giấc ngủ của nó. Bàn tay ấy cứ nghịch ngợm lộn tóc và giựt, rồi còn bẹo má, véo mũi nó.

Nhiều mày, Thư khẽ mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên mà nó nhìn thấy là khuôn mặt Phong gần kề trước mắt.

Phong nằm ngay cạnh Thư, một tay chống cằm, tay còn lại vẫn tần mẩn tần mẩn vò rối tung tóc nó lên. Thấy nó tỉnh, gã còn thản nhiên mỉm cười hiền hòa như nước.

Thư nheo mắt giữ lấy cánh tay không yên vị trên đầu mình, hất mạnh xuống, bất mãn quay lưng về phía tường, hồi bằng giọng ngái ngủ còn mang theo một chút hờn giận không tên:

- Phong sang đây làm gì kia chứ?!

Phong nhướng mày nhìn Thư từ phía sau lưng. Gã đoán chắc chắn là Thư đang giận dữ vì gã mất tắm hơi cả buổi sáng.

Trong Thư quay về phía tường, cuộn mình như một con mèo lười biếng, Phong rất muốn cười nhưng gã vẫn phải ráng mà nín lại.

Ho khan một tiếng, gã đưa ngón trỏ thọt nhẹ vào lưng Thư:

- Khụ khụ, ê này!

- Gì!

Thư cộc lốc mà đáp, thậm chí nó còn không thèm quay lại.

- Giận ha?

- Huh? Làm gì có!!

Phong tắc lưỡi, nhào người, vòng tay vắt chéo để bạm lấy vai Thư, ôm nó vào lòng.

Thư giật mình dấy dựa nhưng ngay sau đó liền bị kéo hẳn dậy.

- Làm gì thế? Bỏ tớ ra!

Phong cười nhạt, gã càng siết mạnh vòng tay:

- Hờ, đúng rồi, nếu mà giận thì đã không ngủ ngon lành càn đào như thế!

Thư nghe vậy tự nhiên có cảm giác chột dạ, nó cắn móng tay, cười khan nói:

- Thì ai biểu cậu cả ngày không thèm lộ mặt ra kia chứ!... À, ơ? Mà cậu vào đây kiểu gì?

Phong nhẹ như bâng, xốc hông Thư đứng hẳn lên rồi đi về phía ban công, đặt nó đứng lên lan can:

- Tớ á? – Phong nhướn miệng cười – Tớ đi đường này này! Mà...giờ xuống khó quá! Hay cậu đi đường hàng không xuống đó rồi đỡ tớ nhé?

Phong chính là thuộc dạng lời nói đi đôi với hành động. Chưa dứt lời, gã đã thẳng tay ghì Thư về phía sau. Nó hoảng hốt nhào người ôm trụ lấy cổ gã:

- Ôi mừng ơi! Cậu điên thật rồi!

- Hi hi, thế tỉnh ngủ chưa?

Thư hít một ngụm khí lạnh, nó bứt tóc Phong, ảo não đáp:

- Còn ngủ được nữa chết liền!

- Vậy là tốt! Cứ lúc nào cũng như một con mèo lười ấy! Ngủ đến trướng phình bụng lên, ăn uống thn bữa bãi, phòng ốc thì bộn bề, lười đến thế là cùng! Giờ thì đi đánh răng rửa mặt, ăn mặc chải chuốt cho chỉnh chu, tớ đi dọn cái bãi chiến trường trong phòng cậu cho!

*

* *

Trên một con đường lớn, người xe qua lại tấp nập như mắc cửi. Con đường này ngay sát bên bờ hồ lớn vốn được coi là hồ đẹp nhất trong thành phố. Lề phố lát gạch men láng bóng, xung quanh có những cây liễu rủ tạo nên khung cảnh thanh bình và êm ả.

Phong nắm tay Thư dạo trên hè phố, trên vai gã đeo một cái ba lô nhỏ, tay cầm túi đựng đàn guitar. Gã chọn dừng chân ở một ghế đá rồi cả hai cùng ngồi xuống.

Xong, Phong mở túi lấy đàn ra, vắt chân chữ ngũ và để đàn lên đùi. Thư để ý thấy những người đi đường đã bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía mình, nó ngượng nghịu nắm lấy vạt áo sơ mi của Phong:

- Ê nè nè! Bộ cậu tính làm gì ở đây?

Vừa rồi khi ra khỏi cửa, nó hỏi Phong mang đàn theo làm gì, gã chỉ đưa ngón trỏ lên miệng, nháy mắt nói một cách lấp lửng: " Bí mật quốc gia ". Thư ban đầu cứ thắc mắc suốt đường đi, chẳng hề để tâm Phong định đưa nó đi đâu, rốt cuộc đến nơi đây hồn nó đi bụi mới trở về.

Phong bật cười khe khẽ, gã véo mũi nó:

- Cứ ngây người ra đấy còn hỏi cái gì!

Thư bĩu môi, cúi gầm mặt xuống, lí nhí trong họng:

- Nhưng mà nơi này đông người qua lại...

Phong cúi xuống, hôn phớt lên trán nó như lời động viên trấn an tinh thần. Ngay sau đó, gã liền dùng đôi bàn tay thô và dài để gảy những nốt nhạc đầu tiên.

Rồi cứ thế, liên tiếp những âm thanh êm tang vang lên hòa với giọng hát trầm ấm như thổi cơn gió mới vào sự náo nhiệt nơi phố đông.

" I'm under pressure

Seven billion people in the world trying to fit in

Keep it together

Smile on your face even though your heart is frowning...

As long as you love me

We could be starving, we could be homeless, we could be broke... "

Tiếng hát của Phong dường như đã kéo chậm lại những bước chân vội vã đang tiến về phía trước, làm dịu đi nhịp sống hối hả vốn dĩ đã thường trực trên khu phố tấp nập này.

Đã bắt đầu có nhiều người dừng lại bên đường, một số muốn lắng nghe tiếng hát, một số lại muốn hóng chuyện náo nhiệt. Nhưng dù là vì mục đích gì thì họ cũng đã dừng lại ở nơi đây, ngày một xôm tụ.

Có rất nhiều người nhìn Thư với ánh nhìn ngưỡng mộ, có người huýt sáo, người reo hò rộn rã.

Thư vui mặt vào cả vai Phong, tay vẫn không chịu buông khỏi vạt áo gã. Giờ phút này, nó thật muốn kiếm một cái hố để chui xuống bởi nó ngượng muốn độn thổ đến nơi rồi! Nó không hiểu sáng giờ Phong ăn gì vào bụng mà mặt cứ dày lên theo hệ số mũ vậy không biết!

Dù vậy, nó vẫn rất là vui!

Ngay khi tiếng hát kết thúc, xung quanh lại bắt đầu rộ lên một loạt những âm thanh khác còn kích thích màng nhĩ hơn. Chính xác thì là câu cổ vũ của những người qua đường khoái hóng hớt và thị phi:

- Hôn nhau đi!
- Ngay và luôn!
- Hôn đi còn chần chờ gì nữa!?
- Khụ khụ...

Phong giả bộ ho khan, đặt đàn xuống ghế, đứng hẩn dẩy và quay lại đối mặt với Thư. Tiếp đến, gã ngay trước đám đông, khụy một bên gối xuống.

Thư tròn mắt, ngậy người hỏi:

- Cậu...làm gì vậy?

Phong nghiêng người, đồng thời nhẹ nhàng vòng tay ra phía sau, kéo nó lại và đáp ứng nhu cầu quần chúng – một nụ hôn. Nụ hôn này kéo dài, rất nhẹ, rất dịu dàng nhưng làm nó muốn ngộp thở, đứng hình đến không cử động nổi.

Rời môi Thư, Phong nhìn thẳng tắp vào mắt nó, ánh mắt gã mang đầy ý cười. Gã lấy từ phía sau lưng nó ra...một bông hồng, đưa đến trước mặt nó.

Thư ngạc nhiên nhận lấy bông hoa, vẻ mặt vô cùng thích thú:

- Cậu làm thế nào mà hay vậy?

Phong chỉ cười mỉm chi, gã lại vòng tay ra sau lưng nó nhưng lần này xòe ra ba quân bài Tây J – Q – K, tất cả đều là quân bích.

Nhưng điều làm Thư ngạc nhiên hơn nữa là Phong cụp quân bài, úp xuống rồi đưa lên trước lồng ngực gã và cuối cùng là xòe ra...

- Wow?!

Trên tay Phong giờ đã biến thành ba quân Ách cơ. Ba quân Ách với với hình trái tim màu đỏ đã thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Thư, làm nó quên đi sự tồn tại của những người xung quanh.

- Ô? – Thư rút một quân bài trong tay Phong, tò mò ngó nghiêng – Cậu làm thế nào hay vậy?!

Phong vẫn nhìn Thư không rời mắt, quan sát kỹ lưỡng vẻ mặt như một đứa trẻ vừa tìm được món đồ chơi lạ:

- Uh, chỉ là một chút kiên nhẫn cộng thêm một chút khéo léo thôi.

Nói vậy, chứ thực ra để biểu diễn thành thực như vậy gã đã phải luyện đi luyện lại rất nhiều lần, thậm chí còn phải cố gắng không nghĩ đến việc sẽ gặp rắc rối trong quá trình biểu diễn sẽ xảy ra lỗi kỹ thuật, nhất là lúng túng khi đứng trong đám đông.

Tuy nhiên, thấy Thư vui vẻ đến vậy, Phong lại thấy mình không uống công chút nào!

- Anh gì ơi!

Một cô nhóc tiểu học đáng yêu, vai đeo cặp nặng trĩu, tóc bện rất thắt nơ màu xanh lơ, từ đâu chạy tới túm lấy áo Phong. Trên tay cô bé cầm một bông hồng, mắt nó tròn xoe long lanh, linh động nhìn gã:

- Anh ơi, chị gái đứng cùng hai anh giống nhau ở đằng kia bảo em đưa cho anh bông hồng này. Chị ấy bảo đưa cho đủ cặp và còn bảo em nhắn lại với anh: hai anh rất đẹp trai và cũng rất đẹp đôi!

Đẹp...trai?

Sắc mặt Thư sa sầm lại, trong lòng thầm xỉ vả đứa nào tẩy não trẻ con như vậy.

Theo hướng tay cô nhóc chỉ, Phong thấy cách đó không xa, hai anh em Siêu song sinh đang cười trên hai con “ngựa sắt” giống nhau. Ngoài ra, còn có một con giống ngựa thuần chủng khác đang đứng hẳn lên trên yên xe của Nhân – Thu Minh.

Nhỏ thấy Phong nhìn liền giơ máy quay phim lên cao, vừa quơ quơ vừa hô lên:

- Khiếp đảm! Hai đứa kinh quá cơ! Yên tâm là bà chị đây sẽ cho hai thím ngồi chễm chệ trên Youtube! Đã thu hình lại toàn bộ hiện trường!!

Nghe Thu Minh hô hào đao to búa lớn thế vậy, trên trán Phong và Thu Minh có dấu hiệu đổ mồ hôi hột.

Không phải là lo bị đăng lên youtube mà là trăm ngàn mối lo qua tay nhỏ thì không biết là sự việc sẽ bị bơm phồng và nhào nặn méo mó thế nào!

Nếu mà Thu Minh làm một cái “diễn văn tường trình” hồ báo cáo chồn mang rải rác khắp các diễn đàn thì đúng là vấn đề nan giải!

Trong khi mọi người đều rôm rả cười ồ lên vì những lời bé gái kia nói, Thu Minh ngồi xuống. Sau đó, Nhân rô ga phi lên vỉa hè.

Đám đông đang vây quanh đấy liền lo bảo toàn tính mạng mà nhanh chóng tránh sang bên. Cậu ta thoải mái phóng đến gần Phong, Thu Minh cầm bình xịt tuyết phun lên đầu Thư và Phong rồi cả hai cười khành khách bỏ đi.

Phong sa sầm mặt, trong lòng thầm nguyện rửa cả đám đó sẽ bị công an bắt vì tội chưa có bằng lái xe, chưa đủ tuổi đi xe máy.

*

* *

Hoàng hôn buông xuống, rọi vào hình ảnh hai người nắm tay nhau chậm rãi bước đi, in bóng trên con đường phẳng lặng.

Mặt trời khuất dần phía sau tán cây bàng cao và xum xuê. Gió nhẹ luồn lách tung tăng nhảy múa qua từng kẽ lá mỏng manh, làm xao động cả tán cây xanh.

Phong siết chặt tay Thư, lặng im hướng về phía trước.

Thư cũng không biết nên nói gì lúc này. Nó cũng như gã, lựa chọn yên lặng, thi thoảng trợn ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng của gã.

Vừa rồi sau khi bị Thu Minh phá đám, Phong liền cất đàn rồi kéo Thư đi. Gã bảo cứ chơi cho đã để có phim nhiều tạt cho họ quay.

Phong kéo nó đi lang thang rất nhiều nơi, chơi rất nhiều trò hay, và tất nhiên là mấy trò đấy chỉ mỗi Thư thấy hay chứ gã thì không. Dù vậy, đã cất công lên kế hoạch hẹn hò để nó quậy thả phanh.

Cả hai đến khu vui chơi, đi đập vịt, rồi đi ăn kem xong cấp gấu bông và chụp ảnh đôi. Thậm chí hai người còn ngồi bên hè phố xem nghệ nhân làm tò he trở tài.

Nghệ nhân đó là một ông già tóc đã bạc phơ, thân mặc áo nâu sồn, chân đi dép tổ ong. Về ngoài bình dị nhưng nhờ có đôi tay khéo léo, ông đã nhào nặn ra những hình thù tò he đa dạng và bắt mắt.

Phong còn bảo ổng làm một con heo con, rồi gã nhìn thành quả đấy hài lòng gật gật gù gù đánh giá tác phẩm này giống phiên bản hai của Thư.

Tất nhiên, lời vừa nói ra liền bị nó túm tóc giật cái phụt!

Ngoài ra, Phong còn “lôi kéo con nhà lành” tham gia một trò rất vui...đó là chui vào nhà ma!

Mặc dù Thư ôm khư khư cái thân cây lớn bên ngoài nhà ma, nhất quyết không chui vào.

Đi hẹn hò mà vô nhà ma, có lẽ chỉ Phong mới có ý tưởng biến chất đó!

Dù vậy, nó vẫn bị vác vào dễ như chơi!

Cả buổi chiều náo loạn bao nhiêu thì giờ đây cả hai lại trầm tĩnh bấy nhiêu. Thực sự là hai bên đều chẳng biết nói gì, mà có lẽ cũng không muốn phá vỡ không khí đang lắng mạn này. Vì vậy, mỗi người cứ trầm mặc chìm vào trong thế giới suy nghĩ của mình, nhưng thế giới suy nghĩ đó vẫn luôn hướng về đối phương.

Phong đột nhiên dừng lại, gã bỏ ba lô đeo trên vai xuống, kéo khóa và lôi ra một túi giấy nhỏ xinh màu tím nhạt được thắt nơ đỏ đáng yêu. Gã quay ngoắt đi, làm bộ ho khan, đưa túi lên trước mặt nó:

- Nè!

- Huh?! – Thư nhận lấy túi giấy, mở ra tò mò nhòm vào – Đây là..

Đó là một chiếc bánh kem hình trái tim với lớp sô cô la mềm, ở giữa là bông hoa màu hồng.

- Bánh kem! Thế mà cũng hỏi – Phong lúng túng gãi gáy, làm bộ lơ là nhìn đi nơi khác – Mất cả buổi sáng của người ta để mà làm đây! Có nhận không? Không thì thôi nhé!

- Ai biểu không! – Thư bĩu môi ôm lấy túi bánh vào lòng. Song, nó cười khi khi, nhón chân và vươn người hôn lên má Phong – Cảm ơn Phong!

Gã ngáy người sờ lên má, sau cùng ngượng nghịu khịt mũi lững thững bước đi.

- Ai cần cảm ơn chứ! – Phong nói.

Thư chạy theo, khoác lấy vai Phong, gian tà liếc hỏi:

- Thế cậu thích nghe gì?

- Không biết! – Gã ảo não đáp.

- Ày, đừng ngượng mà! – Thư tũm tĩm thè lưỡi, đưa tay bẹo má Phong.

Gã xoa bên má sưng đỏ, bất mãn nói:

- Đã bảo không biết!

- Hề hề, giận hả?

- Không! – Kiên quyết.

- Thế có tức không?

- Không!

- Thế thích tớ không?

- Không!... Ếc, không phải...

- Cơ mà tớ thích cậu! Haiz! Ngày mai chúng ta sẽ phải lo dọn nhiều rác rồi lắm hén!

Thư mỉm cười tựa đầu vào vai Phong, nó không để ý khoe môi gã dường như khê nhếch lên.

Tiết trời chợp tối bắt đầu se se lạnh, tiếng lá xào xạc trong từng đợt gió cuốn bay đi. Hai bóng dáng thân mật cứ thế chậm rãi dạo bước, khuất dần phía cuối con đường.

Con đường này của hai người.

Con đường tương lai, là của ngày mai...

END

23. Chương Ngoại Truyện 1 – Vũ Thu Minh: ” Cậu Là Bạn Tôi”

Chương 23: Ngoại truyện 1 – Vũ Thu Minh: ” Cậu là bạn tôi”.

” Tôi không thích mấy cái đồ tạp nham này! Cút chỗ khác! “

” Bà tự mình mặc đi! Mà không con bệnh hoạn như bà có mặc đen xì xì mới hợp gu nhất! “

Tôi vẫn không thể quên được ngày đó, cậu đã tức giận và văng hết những món đồ mà tôi đã mất mấy tháng trời để kiên nhẫn học qua từng đường may vụng về. Cũng từ đấy, giữa tôi và cậu đã có nhiều sự thay đổi...

Cậu ngày trước chỉ cao bằng vai tôi, từ hồi tiểu học đã hay bị bắt nạt. Tôi luôn luôn bảo vệ cho cậu, chơi khăm những đứa đã đánh cậu nhưng tôi muốn cậu tự lập, vì thế mà tôi lại thay họ...làm cậu khóc.

Tôi không biết thể hiện sự quan tâm, chỉ yên lặng để rồi làm mọi việc trở nên tồi tệ.

Tôi thích chơi gấu bông hay búp bê, thích may vá thêu thùa, thích tự chải chuốt ngắm mình trong gương. Tuy nhiên, tôi không thích khuôn mặt mình trong gương chút nào! Tôi không thích làn da ngăm ngăm, không thích đôi mắt sếch, không thích con người lúc nào cũng như trừng người khác. Tôi không thích tất cả ở con người tôi.

Tôi may váy áo đẹp nhưng chỉ ướm thử trước gương và không bao giờ mặc. Tôi chỉ ngắm vuốt khi có một mình, tôi chỉ nhìn gấu bông đáng yêu chứ không bao giờ mua về.

Tôi bắt nạt cậu, nhưng tôi muốn giúp đỡ cậu.

Có lẽ cậu sẽ không bao giờ hiểu điều đó.

Cậu luôn miệng trách tôi, cậu luôn nói ghét tôi.

Cả những người xung quanh cũng vậy, ai cũng ghét tôi.

Rồi tất cả xa lánh tôi...tôi chỉ có một mình cậu.

Cậu là bạn tôi.

...

Dòng thời gian của mỗi người khác nhau, thời gian của cậu cứ tiến về phía trước, còn thời gian của tôi thì dừng lại đằng sau.

Cậu dần thay đổi, cậu hay cười hơn, ít khóc hơn, trưởng thành hơn. Cậu cao lớn và cũng không khóc hay hoảng sợ với mấy trò phá bình của tôi nữa.

Từ lúc nào không hay, tôi đã không thể đuổi theo bước chân cậu, càng không thể đuổi theo suy nghĩ của cậu.

Tôi lạc lõng...

Cậu ngày càng có chủ kiến hơn, ngày càng nhiều bạn thêm.

Chúng ta giống như một quy luật nhất định: ” Nơi nào có ánh sáng thì nơi đó sẽ có bóng tối. “

Tôi như cái bóng của cậu.

Cậu – càng đứng ở nơi sáng rõ, tôi – cái bóng phía sau sẽ càng đậm, càng đen.

Tôi ngày một thêm khó hiểu. Tôi sống khép kín, tôi chỉ đứng một góc nhìn cậu cười vui thích thú với những điều mới lạ tưởng chừng như bất tận của cậu.

Tôi đành cười một mình, ngồi một mình...cũng là khóc trong lặng câm ở nơi có một mình.

Và, cậu vẫn là chẳng bao giờ biết đến điều đó.

Tôi bắt đầu mặc đồ màu đen, đòi sơn phòng màu đen, thay tất cả mọi thứ màu đen.

Tôi gần như chìm trong bóng tối.

Với tôi, thà để tất cả biến mất để biết không còn gì tồn tại, còn hơn để quá nhiều thứ tồn tại mà lại chẳng biết đã mất những gì.

Tôi ghét tất cả những gì cậu thích, tôi tìm cách phá những gì cậu chân trọng...

Thời gian thấm thoát trôi đi trước mắt, tôi cứ đứng mãi phía sau nhìn cậu, khoảng cách giữa tôi và cậu bằng một khoảng từ thiên đường tới địa ngục.

Tôi không học chung lớp với cậu nữa, chính bởi vậy chúng ta lại càng ít gặp mặt. Ba mẹ không mấy khi quan tâm đến tôi, cậu lại càng hiếm hoi.

Cậu đã có mối tình đầu, nhưng đó không phải là tôi.

Cô ấy rất đáng yêu, xinh xắn và dễ mến.

Đó là điều mà tôi không bao giờ có thể với tới.

Cậu hay quên sinh nhật tôi dù tôi đã từng băng quơ nhắc cho cậu, nhưng lại mất công lên kế hoạch chu toàn tạo bất ngờ cho cô ấy trong ngày sinh nhật.

Cậu đi cùng tôi, nhưng chỉ cần thấy cô ấy, cậu sẽ cấp tốc chạy tới.

Trong mắt cậu lúc nào cũng chỉ có cô ấy.

Tôi ghen tị.

Tôi chỉ muốn níu giữ cậu lại, bảo cậu đừng chạy về phía đó...nếu tôi như đủ can đảm.

Khi tôi nghe cậu và cô ấy chia tay, cậu không hay điều đó làm tôi mừng rỡ muốn hét lên thật lớn.

Tôi biết vậy là ích kỷ.

Cũng bởi cô ấy lừa dối cậu, cô ấy không thích cậu. Người cô ấy thầm mến là cậu bạn cùng lớp, cùng bàn với cậu. Cô ấy từng bị cậu bạn đó từ chối. Cho nên, chấp nhận cậu đơn giản chỉ vì cậu có nhiều nét giống cậu bạn kia.

Tôi biết cậu tổn thương rất nhiều.

Do đó, như một chiếc gương phản chiếu, cậu cười tôi cũng cười, cậu đau lòng làm tôi cũng muốn đau theo.

Nhưng tôi vẫn mỉm cười và ngồi bên cạnh cậu, vu vơ bày đủ mọi trò để cậu bật cười.

Tôi vốn là vậy, luôn muốn cậu chú ý đến tôi, muốn cậu chỉ nhìn về phía tôi.

Dù thế, điều đáng buồn là hình bóng tôi vẫn không bao giờ tồn tại trong đáy mắt cậu.

Lúc cậu yếu đuối nhất, tôi ở bên động viên cậu, tuy nhiên tôi lại không thể tự động viên chính mình.

Khi nỗi buồn qua đi, cậu lại là cậu.

Cậu lại cười, lại vui vẻ, lại đi tìm kiếm những điều mới mẻ.

Còn tôi, tiếp tục là cái bóng phía sau lưng cậu...

" Kimi No Koe " – bài hát này tôi không nhớ mình đã nghe đi nghe lại bao lần.

Có lẽ bởi nó thể hiện đúng tâm trạng tôi.

Bài hát nói về hai người bạn là thanh mai trúc mã. Cô gái luôn nhìn về phía cậu bạn của mình và chỉ có ước muốn duy nhất là mong cậu ấy có thể dành chút thời gian để quan tâm đến mình.

Có lẽ cô gái ấy quá giống tôi chẳng?

Một đứa nhỏ ngu ngốc ngu ngốc!

Nực cười là tôi không thể từ bỏ được sự ngu ngốc đó. Tôi muốn cậu đi tìm tôi, gọi tên tôi, cười với tôi.

Vì sao lại khó thế chứ?

Tôi cứ nghĩ cậu sẽ để ý đến tôi, nhưng cậu lại rung động lần nữa và tất nhiên suy cho cùng vẫn không phải tôi.

Khác trước kia, đối tượng lần này là một cô nàng tom boy luôn đi giày thể thao mà không đi tất, luôn mặc quần lửng lồng trong váy, bộ dạng lười biếng lòi thối lệch thếch.

Ấn tượng ban đầu của tôi với nhỏ: thật khó ưa!

Nhưng không thể thừa nhận, nhỏ là một người hoạt bát, năng động và xông xáo.

Trái đất này thật tròn, mối tình thứ hai của cậu cũng vẫn không thể thoát khỏi vòng luẩn quẩn của “cậu bạn cùng bàn” ngày xưa.

Tôi biết cậu luôn ghen ghét cậu ta, chính bởi thế mà tôi tỏ ra quan tâm tới cậu ta, ca ngợi cậu ta.

Những tưởng cậu sẽ giận vì điều đó, vậy mà khi tôi nói rằng có lẽ tôi thích cậu bạn kia, cậu chỉ cười và nói: “Chúc mừng cậu đã đeo gông xích vào cổ!”

Cậu chẳng hiểu rằng tôi đã đeo gông từ lâu, là gông của cậu.

Không cứ vô tình như vậy!

Tôi ghét cậu.

Cho dù, tôi làm gì đi chăng nữa thì cậu cũng chẳng thèm quay lại nhìn tôi.

Cậu giận tôi, mắng tôi khi tôi giúp cậu phá đám hai người kia.

Cậu không dám cố gắng nắm lấy bất cứ thứ gì cậu muốn.

Kết quả cho sự vô dụng là thất bại.

Sẽ chẳng ai hiểu cậu cả, chỉ mình tôi, tôi còn hiểu cậu hơn chính bản thân cậu.

Cậu là bạn tôi, cậu là người tôi yêu.

Cậu đã đủ hiểu thế giới này thật tròn, thì cũng phải hiểu đi một vòng quanh thế giới, luôn luôn trở lại nơi mà cậu xuất phát.

Chính vì thế, cho dù cậu có mãi miết bước đi chăng nữa, cũng không bao giờ có thể đi xa hơn điểm ban đầu.

Cậu đã tung hoành khắp chốn phải không? Cậu đã chơi đủ chưa?

Nếu rồi thì tôi nghĩ đã đến lúc cậu nên dừng lại ở nơi cậu đã đi để biết luôn có người chờ cậu ở đó.

Cậu mỗi mết và ngưng bước, tôi sẽ thay cậu chậm rãi tiến lên. Chỉ cần cậu gật đầu, tôi sẽ đi theo từng dấu chân in lại của cậu.

Vì cậu thuộc về tôi.

Chỉ tôi thôi...

24. Chương Ngoại Truyện 2: Bùi Đức Duy

Chương 24: Ngoại truyện 2: Bùi Đức Duy

”Duy, em xin lỗi...”

Ánh mắt em mang đầy vẻ bất đắc dĩ, vẻ mặt ảo não không dám đối thẳng với tôi, nhưng lại dám dùng lời nói của em làm tổn thương tôi.

Tôi dù đã đoán từ lâu nhưng nghe thấy chính miệng em nói, vẫn không tránh khỏi cảm giác tổn thương.

Tôi biết đây là giấc mơ, nhưng dù vậy lòng vẫn quặn đau.

Tôi muốn thoát ra khỏi giấc mơ này...

Tôi cảm ghét tất cả!

Rầm!!

- Ai ui mẹ vẫn kiếp! Gãy bổ nó răng mất thôi!!!

Một loạt những tiếng va chạm vang lên bên tai cùng với tiếng kêu la oai oái phá bình tâm trí tôi.

Khê mở mắt ra, thu vào trong mắt là bầu trời cao trong xanh với những áng mây trắng lững lờ trôi. Cảm giác mọi vật đều yên bình.

Haiz! Rõ ràng là định chạy bộ quanh khu phố này, kết quả lại nằm trên ghế đá rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nhiều mây lại, tôi nhìn về nơi phát ra tiếng động. Một cậu nhóc đẹp trai mặc đồ cầu thủ bóng rổ đang ngồi dưới tán cây phượng bên vỉa hè, đầu gục xuống, hai tay ôm mặt rên rỉ. Ngay cạnh đó là chiếc xe đạp thể thao màu tím nằm chống vó.

Không cần tốn gì nhiều chất xám, tôi cũng có thể tưởng tượng ra được có lẽ là một vụ đụng độ giữa xe và cây vừa xảy ra.

Tôi thấy cậu nhóc ấy lão đảo đứng dậy, giận lẫy đạp mạnh vào thân cây phượng. Tất nhiên là đạp xong rồi thì lại ngồi xồm xuống, ôm mu bàn chân hậm hực chửi bậy.

Tôi tựa lưng vào ghế, nhìn biểu hiện đa dạng trên khuôn mặt nó.

Thật thú vị! Tự mình đạp xe kiểu mán mường gì đâm được vào cây, giờ lại bất mãn với cái cây. Lạ thật!

Cậu nhóc đó dường như đã phát hiện ra tôi đang chăm chú nhìn nó, liền quay ngoắt qua hằm hằm mặt, gằn từng chữ:

- Oh shit!!! Ông cố nội à! Không ra giúp người đương gặp nạn thì thôi, còn ngồi đấy mà cười!?

Tôi ngồi thẳng dậy, à một tiếng rồi khinh khỉnh hỏi lại:

- Ấy, thế chú em muốn anh giúp gì sao?

Cậu ta cười khẩy, nhổ nước bọt xuống lề đường, trợn mắt khinh bỉ nhấc xe lên và quay người đi.

Ngồi lên xe, cậu nhóc đạp vài cái sau đó liền phanh gấp lại rồi xuống xe ngó ngó cái lớp sau.

Lập tức, nó há hốc miệng ra, gầm rú inh ỏi làm hàng cây bên đường cũng muốn dao động theo:

- A A A! Má nó chứ! Mấy thằng ôn con khốn nạn cả dám dám rút van xe của tao! Ôi thảo nào đạp được có vài ba cái đã ngã chống vó!

Tôi tặng lưỡi, dùng ánh mắt như của người thường “ban tặng” ột thằng bệnh, chiếu thẳng vào bóng dáng nhỏ bé loắt choắt đang hí hoáy với cái lớp xe. Cậu ta hết bóp lớp rồi lại thò tay vào túi áo xoay sở lục lọi.

Loay hoay một hồi, rốt cục cũng oải, cậu nhóc dắt xe quay trở lại hiện trường vụ đụng độ.

- Mềng ơi mất tiêu cái cửa quý của con rồi...

Cậu bối bối đám cỏ, thò đầu xuống nhìn gầm ghế, còn nhìn vào cả cống thoát nước ven đường.

- Ê, làm gì vậy nhóc!? Hơ hơ, “cửa quý” nào của chú em rớt dưới cống à?

Tôi mở miệng hỏi, một phần vì tò mò, một phần mang ý trêu tức. Tôi chính là thế, rảnh rồi sinh nông nổi.

- Nhóc cái con cóc! – Nó chán nản cầm cục gạch ném xuống hồ nước, tủi thân gất lên – Tìm ví! Đui à??

Chẹp chẹp miệng, tôi tiến tới ngồi xuống cạnh cậu ta, nửa đùa nửa thật mà hỏi:

- Bộ...cái ví được chôn dưới lòng đất này à?

- Không!

- Thế sao như thể muốn đào tung mọi thứ nên thế?

- Thì...tìm cho có thôi! – Nó tựa đầu vào thân cây, vẻ mặt u ám như ma đòi mạng – Mất ví ở đâu giờ hổng có nhớ nữa!

Liếc xéo bộ dạng sầu não đó, tôi cố gắng vận công nén cười, đưa tay che miệng ho khụ khụ:

- Ờ hèm! Thế trông còn nhiều tiền?

Thằng nhóc nghe đến đó cả người cứng đờ người, nó vò đầu bứt tai lí nha lí nhí đáp lại:

- Ếc...hic, hình như còn có nghìn lẻ thôi...

Tiếng nói tưởng như tiếng muỗi vo ve, càng nói thì lại càng nhỏ dần. Tất nhiên là đủ để tôi nghe lọt hết. Một lời đầy rót vào tai làm tôi có cảm giác muốn cắm đầu cái phập xuống đất xem mình đang lo chuyện bao đồng quái quỷ gì!

Giời ơi đất hỡi! Tôi muốn đâm đầu ra biển đảo mà gào thét! Có nghìn lẻ giắt ví mà cũng la ó như chơi cổ phiếu đến phá sản vậy!!

- Ê thím! – Cậu nhóc bỗng dừng xoay người đối diện với tôi, thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Nó chắp hai tay trước trán, đôi mắt long lanh chớp chớp linh động – Thím à! Thím còn đồng nào dính túi hông co con vay cái thím ơi!

- What the fuck!? Thím???

Nó đặt hai tay lên bả vai tôi, cười meo meo, nói:

- Thím ơi, bố thí được càng tốt, không thì cho con vay đi thím! Con thề con hứa con đảm bảo con sẽ trả cả vốn lẫn lời cho thím! Không thì thím cứ đến tìm con rạch mặt ăn vạ ấy! Con – Nguyễn Minh Thư – con người của Đảng cần kiệm liêm chính, công dung ngôn hạnh. Con năm nay học lớp chín, vài tháng nữa thôi là đủ tuổi công dân. Số điện thoại của con là 012xxx. Nhà con ở ngõ số 191 đường L. Đặc điểm nhận diện ngôi nhà là cách nhà tầm một mét có cây cột điện cao hơn ba lần con, bên cạnh cây cột điện xích một con chó, con bên cạnh con chó đặt sẵn cái chuồng gỗ sơn màu nâu... Ày, rắc rối, tóm lại thím cứ đến đường đây tìm ngõ nào to hơn các ngõ nhỏ khác, rẽ vào đó và đi thẳng, thấy cái ngách nhỏ đầu tiên thì quành vào, tiếp theo...

Tôi mất kiên nhẫn hít một hơi thật sâu và sau đó thì diên tiết gất lên:

- Cầm mồm ngay cho tao thẳng bệnh!

Tôi muốn bóp cổ nó chết khô tại đây ngay và luôn!

Tôi mất kiên nhẫn hít một hơi thật sâu và sau đó thì diên tiết gất lên:

- Cầm mồm ngay cho tao thẳng bệnh!

Tôi muốn bóp cổ nó chết khô tại đây ngay và luôn!

Có lẽ do thân người tên nhóc này không lộ tướng, bởi thế mà khi nãy đứng từ xa nhìn bao quát cứ nghĩ rằng nó lắt choắt. Giờ đứng trước mặt mới thấy nó cũng bằng bả vai tôi, có lẽ tầm mét sáu mấy. Tuy nhiên, một thằng con trai mười lăm tuổi mà mét sáu là thấp, tôi cứ tưởng mới chỉ lớp sáu hay lớp bảy gì đó thôi! Nhưng tôi lại không nghĩ rằng nó bằng tuổi tôi cơ đấy, tìm đâu ra người có thể ngây thơ mà đi vay tiền người khác thế kia!

Thằng nhóc nghe tôi quát thì dờ người ra, hai mắt tròn xoe thẳng tắp hướng tôi. Chừng vài giây sáu nó mới cử động, nhưng là chìa chìa hai đầu ngón trỏ vào nhau, bĩu môi nói:

- Xin cho có thôi! Thừa biết cái bản mặt thím trông đã thấy keo kiệt! Đến cục ghèn trong mắt chắc cũng ngại lấy ra chứ huống chi rút tiền trong túi bố thí cho người khác?! Còn nữa, tôi không phải thằng mà là con, cũng không phải nhóc! Đừng cứ nửa câu lại có một từ nhóc nghe ngứa tai lắm à nha! Tôi đang cao dần đấy thím ơi!

Tôi hít sâu một hơi để cố kiềm chế lại cơn điên đến mức muốn giết người. Ra người trước mặt tôi là con nhóc chứ không phải thằng nhóc. Vậy mà tôi nhìn ngược nhìn xuôi thế nào cũng không thấy giống một đứa con gái hết trơn!

Hơi mím môi, tôi không đỏ mặt chút nào, thẳng căng bốc phét:

- Hừm, đừng có gọi anh bằng thím, anh lớn hơn cô một tuổi đó! Gọi nữa anh thọc họng!

Nó gật đầu như bỏ tỏi, nhướn miệng cười đến là dễ mến:

- Anh ơi anh à! Cho em mượn tiền! Nhé nhé nhé!?

Tôi à một tiếng, khẳng khái rút ví trong túi bên phải ra...

- Thôi vậy, anh nghĩ...anh không cho đâu!

Và sau đó, tôi nhét chiếc ví vào túi bên trái, lướt qua người nó, dứt khoát quay người bước đi.

Ngu gì ư! Dù gia cảnh nhà tôi vốn cũng thuộc diện có tí màu mè, cơ mà ba mẹ tôi vốn kiệt kiệt xác xác thì tôi không có lý nào lại không học tập họ?! Con nhà nông không giống lông thì cũng giống cánh!

Quay người không ngoảnh lại, nhưng tôi vẫn nghe đâu vọng lại tiếng c.hửi tầm bậy tầm bạ của Thư phía sau lưng. Đây là ấn tượng đầu tiên của tôi về Thư.

Dù vậy, đại loại là ngay khi tràng tiếng c.hửi kia kết thúc, tôi thấy nhỏ dong xe lách cách chạy tới cạnh tôi.

Nhỏ trân trân cái bản mặt, băng quơ nói:

- Tôi cần sửa xe!

Như một điều hiển nhiên, tôi đáp lại:

- Vậy thì đi sửa đi! Đâu ai cấm!

Nhỏ trợn mắt, hậm hực quát tháo:

- Thì tôi đã bảo ông anh là tôi không có tiền mà! Giỡn mặt nhau ha?!

- Oh, thế thì về mà lấy tiền!

- Chết tiệt! – Nhỏ xoay ngang xe, chặn đường tôi. Bộ dạng hống hách như đang đòi nợ – Thế muốn tự đưa hay bị trấn lột??

Tôi rút cuộc nhịn không nổi, gục mặt xuống, cười run rẩy cả hai bả vai.

Trời ơi là đất! Lần đầu tiên có người nói muốn trấn lột tôi. Tôi lại nghĩ có khi giờ mình nhanh nhanh chạy đi làm cái hợp đồng bảo hiểm nhân thọ phòng trường hợp xấu hổ xảy ra quá!

Cười mất nửa mạng một hồi, cuối cùng cũng trấn tĩnh lại được. Tôi ho khan mấy tiếng:

- Khụ khụ...Không là không! Vay người khác!

Thư ngó nghiêng xung quanh, xong, nó ngệt mặt ra, uể oải thở dài rồi nài nỉ:

- Làm ơn đấy! Tôi giờ mà về lấy tiền thế nào mẹ cũng giết tôi!

- Hử? Mẹ cô giết cô liên quan quái gì tới anh đây?

- Please

~Thư chà chà hai lòng bàn tay, đăm đăm nhìn tôi, trong đáy mắt mang đầy vẻ chờ mong.

Tôi sau này khi nhớ lại khoảnh khắc ấy, trái tim vẫn rung lên từng nhịp vì nghĩ lại khoảnh khắc ấy mình ngu thấy ớn!

Tất nhiên là có nguyên do! Điều chết tiệt là tôi đã bị vẻ mặt ngây thơ thánh thiện và giả bộ đáng thương của Thư lừa tình.

Lừa tôi bỏ tiền túi ra, lừa tôi đi lòng vòng cả khu phố, lừa tôi rẽ vào chợ lớn để rồi lang thang thế nào mà Thư chạy mất hút không tăm hơi.

Đó là quả chơi khăm cay cú nhất, để lại vết nhơ lớn trong đời tôi vì bị xỏ mũi dắt đi. Cho nên, lúc tôi nhận ra thế giới này thật luẩn quẩn đó là lúc tôi gặp Thư ở trường cấp ba. Không chỉ vậy, tôi còn gặp lại cậu bạn ngồi cùng bàn với tôi ngày xưa – Thanh Phong – người đã tồn tại rất lâu trong lòng người tôi yêu mến và trong sự căm ghét của tôi.

Phần bên lề

Tôi không hay biết có một người luôn dõi theo tôi.

Kể từ khi còn bé, cậu thường hay bắt nạt tôi, việc đó tạo cho tôi suy nghĩ cậu ấy thật khó ưa!

Trong tâm trí tôi lúc nào cũng văng vẳng: Mình tuyệt đối không bao giờ thích người như Thu Minh!

Tôi cứ cho điều này là hiển nhiên, cho dù sau này tôi nghĩ thoáng hơn rồi, nhưng vẫn mặc niệm như vậy.

Tôi không hay tôi đã làm tổn thương cậu nhiều đến thế.

Cho đến khi cậu đứng bên bờ biển, cậu nói tôi ngu ngốc, còn nói rất nhiều điều, rồi lẳng lặng quay người đi.

Tiếng sóng biển xô vào bờ át đi tiếng khóc của cậu. Nhưng tôi thấy cậu che mặt và thấy cả nước mắt của cậu.

Tuy nhiên, tôi vẫn cố gắng xua đuổi điều đó vào quên lãng.

Đến lúc tôi bị thất tình lần nữa, và cậu lại như vậy, ngồi bên cạnh tôi, cười nói với tôi. Tôi mới chợt nhận ra mình đã bỏ lại cậu phía sau lưng quá xa.

Cậu ở bên cạnh tôi, với tôi vốn dĩ điều đó đã trở thành một thói quen. Mà thói quen thì con người không bao giờ để ý đến.

Cho đến giờ mới nhận ra, tôi lại chỉ muốn tự đập vào đầu mình về sự ngu ngốc của bản thân!

Ngày trước cậu hay làm tôi khóc, nhưng cho tới tận bây giờ, chẳng ai quan tâm tôi hơn nhiều cậu và cũng chẳng ai lắng nghe tôi nhiều hơn cậu.

Cậu luôn cười nhiều như thế, mà lại chẳng bao giờ vui.

Cậu rất ít bạn, bạn thân lại càng không. Chỉ có mình tôi, mà tôi lại chẳng bao giờ quan tâm tới cậu.

Buổi tối hôm sinh nhật cậu, tôi đi lựa quà sinh nhật. Chọn qua chọn lại mà chẳng chọn được gì, tôi mới hay tôi chẳng biết gì về cậu. Tôi đành mua bánh ga tô và mang đến nhà cậu.

Lúc cậu cậu mở cửa ra và thấy tôi đứng đó, cậu tỏ ra rất ngạc nhiên giống như hình dáng của tôi kì quái lắm vậy!

Như người khác, lúc tôi đưa bánh chúc mừng sinh nhật thì chắc chắn là sẽ vui vẻ nhận lấy. Còn cậu, cậu ngậy người ra đó, chỉ vào món quà và hỏi đó có đúng là dành cho cậu không.

Tôi không biết làm gì hơn ngoài tự trách bản thân trước giờ toàn quên sinh nhật của cậu.

Những tưởng rằng cuộc sống của cậu quá mỹ mãn nên nhầm chán đi phá bĩnh người khác. Vậy mà ngày sinh nhật của cậu lại buồn đến vậy.

Chỉ có chút món ăn tối đơn giản vừa mới được nấu, một vài quyển tạp chí để xem giết thời gian.

Tôi hỏi: Ba mẹ không tổ chức sinh nhật cho bà sao?

Cậu nghe thế, thoáng im lặng rồi mỉm cười giống như đây là chuyện thường tình: Chắc họ quên rồi!

Cậu nói rằng ba mẹ cậu thường xuyên như vậy nên cậu đã quá quen rồi, cậu nói rằng họ rất bận chẳng có thời gian chú ý đến cậu, cậu nói rằng dù sao cậu cũng thích ở nhà một mình.

Vậy trước khi biến điều đó trở thành thói quen, bà đã làm những gì?

Trước câu hỏi đó, cậu chỉ trầm mặc và đáp lại: Không gì cả!

Xong, cậu thu dọn chén bát mang đi rửa. Cậu không biết rằng một câu nói ngắn ngủi của cậu đã làm tôi suy nghĩ rất nhiều.

Tôi bắt đầu nhìn cậu nhiều hơn.

Cậu luôn ngồi một mình, đeo tai nghe nhạc và nhìn ra ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng ngồi cảm thức kẻ chặn đường, nghịch ngợm con kiến nhỏ bò loạn trên bàn. Không thì cậu ngồi xé vụn mẫu giấy nháp rồi đếm từng mẫu vụn, hoặc là vẽ mặt trời vào góc quyển vở, quyển sách.

Tất cả đều thu vào trong mắt tôi. Tất cả những hành động của cậu đều khiến tôi không khỏi bật cười. Nhưng ngay sau đó lại trong lòng lại như kim châm.

Cậu cô độc là thế, tủi thân là thế, nhưng chưa bao giờ đòi hỏi ở ai.

Cậu như một đứa trẻ nổi loạn vì muốn dành được sự quan tâm nhưng chẳng ai chú ý đến cậu.

Khi tôi cần ai đó bên cạnh, cậu luôn là người đầu tiên. Nhưng cậu mới là người luôn phải cần ai đó ở bên, nhưng khi nhìn xung quanh thì người đầu tiên lại chính là cái bóng của cậu.

Cậu thích rất nhiều cái, trong đó có cái tên ngu ngốc như tôi, nhưng cậu cho việc đòi hỏi là xấu hổ nên bao giờ cũng tỏ ra chẳng quan tâm đến.

Tuy nhiên, tôi biết cậu quan tâm hơn bất cứ ai.

Đến lúc này, khi mà cậu hết hy vọng với mọi thứ, tôi mới biết đến điều này.

Liệu...như vậy có phải hay không đã quá muộn?

25. Chương Ngoại Truyện 3 – Nguyễn Minh Thư: ” Cậu Bạn Nhà Bên

Chương 25: Ngoại truyện 3 – Nguyễn Minh Thư: ” Cậu bạn nhà bên.

Năm tôi tám tuổi, đó là lần đầu tiên tôi gặp Phong. Tôi nhớ ngày đó tôi vẫn thường tò mò ngó sang ngôi nhà lớn được xây dựng khang trang ngay kế bên. Mẹ tôi bảo nhà đó xây cho con một người bạn của ba tôi, người bạn đó là đồng đội cùng với ba thời chiến. Con bác ấy cũng bằng tuổi tôi, nhưng phải ở riêng và nhờ vào sự giúp đỡ của gia đình tôi vì bố mẹ không cư trú ở nơi chốn cố định nào.

Phong chuyển đến vào ngày đông cuối tháng mười hai, vào đúng ngày “đại hàn” được coi là rét nhất trong năm. Tôi lúc ấy ăn mặc cũn cỡn, ngồi quần chăn quanh người và như một con sâu rom cuộn mình trên giường.

Nghe thấy tiếng động cơ xe, tôi ngó từ ban công xuống. Thấy một chiếc ô tô đen bóng loáng đang tiến lại gần nhà tôi rồi dừng hẳn trước cửa ngôi nhà kia. Sự tò mò trong lòng tôi trỗi dậy, tôi vớ đại cái áo trên móc treo mặc vào, cứ thế quần đùi áo khoác mà lon ton chạy ra ngoài.

Người trong xe bước ra ngoài, vòng qua đầu xe sang mở cửa bên kia, giống như ra hiệu cho người trong xe bước xuống.

Khoảnh khắc khi tôi nhìn thấy Phong, tôi chỉ muốn thở dài ngao ngán.

Cứ nghĩ là một cô bạn dễ mến làm tôi cứ mừng tượng hoài, nào ngờ là một tên con trai!

Phong lúc đó mặc một vest màu tro lạnh, một tay kéo vali lớn, tay kia tháo kính râm xuống, một bộ dáng ông cụ non y kiểu bất trước người lớn.

Phong dường như đã phát hiện cái đầu tôi thò ra từ phía sau cánh cổng. Cậu ngừng bước, nhường mảy dăm chiêu nhìn tôi rồi ngoắc ngoắc tay gọi tôi đứng tiêu chuẩn gọi chó!

Tôi bây giờ vẫn còn ngu ngơ khờ dại, thấy người ta gọi thì chân trước chân sau đạp phi tới nơi. Nhưng cứ tưởng gọi tôi làm cái gì cơ, hóa ra là chỉ để cười khẩy một tiếng rồi giơ tay đập vào giữa thóp ngay trên đầu tôi, kèm theo giọng điệu cợt nhả:

- Lần đầu thấy trai đẹp đất Việt hay sao mà thộn thộn cái mặt ra kia?...Êu, ở đâu ra mà có con nhóc ăn mặc bệnh hoạn thế này?!

Tôi quả đó ôm đầu ngồi xồm mà tự kỉ hồi lâu. Gì chứ mặt Phong thì trông rõ con nhà lành tử tế thể mà hành động thì thô bỉ đến khó chấp nhận như vậy!

Cậu đã thế còn chẳng coi ai ra gì, chào một tiếng với tài xế rồi khảng khái xách vali mà bước vào nhà.

Một loạt hành động đó đó giết chết ấn tượng tốt duy nhất còn sót lại của tôi về Phong!

Sau ngày đó, tôi đã ôm niềm quyết tâm trả thù trong lòng bằng một vài trò trẻ con. Đại loại như tôi trèo lên nóc nhà tôi, đập cục gạch lên nóc nhà Phong, hay đập sỏi qua tất cả các cửa sổ, hoặc xả nước vào trong quả bóng và sau đó đập mạnh vào cửa sổ phòng ngủ cậu,... Tất nhiên kết quả là tôi đã bị Phong bắt được, bị cậu cầm sỏi chọi lại vô đầu! May sao mấy vụ này ba mẹ tôi không có biết!

Cho đến một ngày, Phong tự nhiên mò sang nhà tôi chơi và cứ thế ra về như thân thiết, quý mến tôi lắm. Tuy nhiên, cậu là một con người giả tạo. Trước mặt bố mẹ tôi thì lễ phép ngoan ngoãn, sau lưng họ thì mặt thật cứ lộ ra...giống y chang như tôi!

Thực ra thì tôi không kém tầm so với Phong là bao, luôn giả vờ con ngoan trò giỏi, cháu ngoan bác Hồ nhưng sự thực thì người bé nhưng chứa lắm thú vui đồi bại.

Những tưởng rằng tôi giấu kĩ lắm, không ai biết đến điều đó, không ngờ thế mà lại bị Phong lật tẩy trong vài đường cơ bản.

Đó là một ngày như bao ngày khác, khi ấy tôi còn hí hửng ôm bát ô tô đựng mấy cái bắp ngô, vừa gặm bắp vừa tung tãng về phòng. Nhưng ngay lúc mở cửa ra, nụ cười trên môi tôi tắt lịm. Tôi thấy Phong ngồi vắt chân chữ ngũ bên cạnh máy tính, bật xem từng clip hentai cất trong thư mục khóa của tôi.

Tôi gặm bắp, nhìn một màn này mà suýt nhét cả trái bắp vào trong cổ họng vì chột dạ.

Vội vàng xông tới, tôi quay ngoéo màn hình đi, hoảng hốt hỏi:

- Oé?! Cậu...cậu kiếm đâu ra mấy cái này?

Phong nhún nhún vai, như một điều hiển nhiên mà đáp lại:

- Không cần giả ngu, tớ là tớ tình cờ thấy được trong máy tính cậu!

Tình cờ - đấy là một lý do rất hợp lý, nhưng mà đặt trong trường hợp này thì thật hoang đường!

Tôi đập mạnh lên bàn:

- Nhưng thư mục náy cài mật khẩu, tình cờ là tình cờ thế nào!?

Cậu cười ha hả, gác hai chân lên bàn, khoan khoái thoải mái nói:

- Pass là Nguyễn Minh Thư, đệm thêm ngày sinh phía sau. Loại mật khẩu ngu thí mò này có đỉnh cao bại nào cũng đoán ra được!

Tôi rớt cuộc cảm phần nhưng không biết nói gì hơn, đành uất ức leo lên giường trùm chăn kín đầu.

Chỉ nghe thấy tiếng gặm ngô sồn sột bên tai, cùng với tiếng thở dài trên tóc:

” Haiz! Ái chà, thật là ngu quá so với quy định! “

*

* *

Những trò lố của tôi, tất cả dần dà đều bị Phong nắm thóp. Tuy vậy, nhưng cậu chưa từng hé một lời với ba mẹ tôi.

Dĩ nhiên tôi rất biết điều xu nịnh Phong, mỗi lần Phong mò sang nhà tôi, trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ bảo: " Trời hôm nay đẹp quá! " là y rằng tôi đoán ra ngay về sau và đệm thêm vào: " Hihi, trời đẹp thì nên mở rộng lòng mình, đừng nên nghĩ về những chuyện không tốt lành! ". Cụ thể những chuyện không tốt lành ở đây chính là mách ba mẹ tôi!

Và kế tiếp là Phong chớp mắt nhìn tôi, tôi lại phải tự tay đi mua đồ mà cậu muốn ăn về nấu cho cậu.

Tôi vốn là một đứa bê tha, lại hay ăn qua vật, thành ra phòng bữa bãi rác thải.

Có lần, mẹ mua xoài về, tôi có trộm lấy một quả, len lén cầm dao và bột canh iốt lên gác ngồi gọt xoài ăn mảnh. Kết quả sau đó thì lưỡi mang xuống mà tiện tay quăng đầu đó luôn!

Rồi thì tiếp đến tìm loạn lên không thấy, tôi vừa lo bị mẹ mắng, vừa lo chẳng may một ngày đẹp trời nào đó mà giẫm phải thì...!!!

Không còn cách nào khác, tôi lại kéo Phong sang lục tìm giùm. Cả hai lộn tung phòng lên không thấy. Sau cùn thì Phong sức trâu kéo giường lớn ra thì thấy ngay con dao kẹp ở khe giường sát tường.

Tôi bị Phong cốc đầu và quá ột trận với câu "ngu nó vừa thôi" được nhắc đi nhắc lại liên hồi.

Tôi bất mãn lắm, nhưng là mình sai nên im re.

Cũng có vài lần như vậy nữa, cái tật của tôi đánh chết không chữa. Ví dụ như lần ăn mì tôm xong để sau máy tính, khi Phong phát hiện ra thì nó đã mốc xanh mốc vàng. Từ đó cậu cấm tôi ăn mì gói, có ăn thì phải ăn mì cốc.

Ôi tuổi thơ dữ dội của tôi!

...

Trong ngõ hay ở trường tôi cũng đều có ít bạn mặc dù tôi rất cổ để mà thân thiện.

Con gái thì hiếm đứa có mấy sở thích giống tôi, con trai thì gần như đứa nào đứa nấy cũng thua tôi một bậc thành ra không đứa nào chơi với tôi.

Ngày trước tôi cũng có chơi đá bóng với mấy thằng trong xóm. Nhưng tôi mà chơi thì lưới không thủng nhưng thế nào cũng có thằng chấn thương bởi tôi thường lỡ chân sút bóng vào người một vài đứa khi chơi. Mà cú sút của tôi đủ mạnh để nó đau điếng, tím tái mặt mày. Do đó, gây gỗ nhiều thì chẳng ai rủ tôi đi chơi nữa!

Rốt cuộc thì chỉ có Phong làm bạn và cũng là người bạn thân nhất, dù tôi đã từng sút bóng ngay giữa mặt cậu.

Tôi vì thế mà cứ việc gì cũng đi tìm Phong, ăn vặt len lút cũng sang nhà cậu, mẹ mắng cũng sang thút thít kể lể, đòi đi chơi cũng sang bảo phong xin phép giùm, tóm lại là vân vân đủ các loại!

Chúng tôi cứ thế duy trì tình trạng này gần chục năm trời. Bản thân tôi thích Phong và ngày càng nhiều hơn nhưng dứt khoát không hé răng một lời.

Làm sao tôi dám nói chứ? Mọi tật xấu của tôi Phong đều biết hết. Và lại, tôi chưa làm lên trò trống gì tốt đẹp cả. Nhìn tuốt từ trên xuống dưới không có thấy ưu điểm nào hết trơn, bảo tôi làm sao có gan đi thổ lộ chứ?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom-ba-dao>